

ФЕЙ И ДЖОНАТАН
КЕЛЕРМАН

ДВОЙНО
УБИЙСТВО

БОСТЪН

**ДЖОНАТАН КЕЛЕРМАН, ФЕЙ
КЕЛЕРМАН
ДВОЙНО УБИЙСТВО**

Превод: Александър Веселинов

chitanka.info

Джонатан Келерман е един от най-популярните автори в света. Той въплътява опита си като клиничен психолог в редица напрегнати истории, станали бестселъри. Книгите му са преведени на повече от двайсет и четири езика. Някои от най-известните му творби са: новелите с Алекс Делауер; „Театърът на палача“, история за сериен убиец в Йерусалим; и „Били Стрейт“, в главната роля холивудският детектив от отдел „Убийства“ Петра Конър. Той е автор и на редица есета, кратки разкази, научни статии, две детски книги и три тома философия, включително „Свирепото потомство: Наблюдения върху агресивните деца“. Носител е на наградите „Голдуин“, „Едгар“ и „Антъни“ и е номиниран за награда „Шеймъс“. Той и жена му, новелистката Фей Келерман, имат четири деца.

Фей Келерман е авторка на бестселъри с Питър Декер и Рина Лазарус, както и на трилъра „Лунна музика“ и историческата новела „Благородството на милостта“. Тя живее в Лос Анджелис със съпруга си Джонатан Келерман и техните деца.

БОСТЪН
ЗЕМЯТА НА ГИГАНТИТЕ

1

Дороти не обичаше да си вре носа. Преравяше раницата, защото вонеше. Кафявите пликосе за опаковка на закуската бяха пропити с петдневна хранителна гнилоч — мечта за микробите. Внимателно отстрани с върха на пръстите си източника на тягостната смрад и на дъното забеляза нещо, частично скрито под купчина смачкани листа и тетрадки. При вида на метала в съзнанието на Дороти се зародиха неприятни асоциации.

Сърцето заблъска в гърдите ѝ.

Много внимателно разбута боклука, докато обектът се разкри напълно — револвер „Смит и Уесън“, доста стар. Извади оръжието от раницата и го изучи внимателно — никелиран, издран, с ръжда по цевта. Лошо поддържан. Шест празни камери, но това не представляваше голяма утеха.

По лицето ѝ се изписа ужас, последван от силен гняв.

— Спенсър! — Обикновено плътният ѝ глас прозвуча неприятно пискливо. — Спенсър, веднага си докарай жалкия задник тук!

Крясъкът ѝ се оказа напразен. Долу пред блока Спенсър подмяташе топка на баскетболното игрище с бандата: Армандо, Кори, Джуойн и Ричи. Петнайсетгодишният младеж нямаше представа, че майка му е сама вкъщи, преравя в стаята му личните му вещи и е открила пистолет в раницата му. Тя чу скърцането на стълбището под тежки стъпки. Беше по-големият ѝ син, Маркърс. Той се изправи на вратата като пазач — с кръстосани ръце и разкрачени крака.

— Какво става, мамо?

Дороти се обърна и завря празния пистолет в лицето му.

— Какво знаеш за това?

— Какво правиш? — Маркърс с гримаса се отдръпна една крачка назад.

— Намерих това в раницата на брат ти!

— Защо си ровила в раницата на Спенсър?

— Не това е въпросът! — изстреля яростно Дороти. — Аз съм му майка, както и твоя, и нямам нужда от причина, за да ровя в неговата или в твоята раница!

— Напротив, имаш! — възрази Маркърс. — Наш'те раници са лични. Съществува нещо като лична собственост...

— Е, точно сега не давам и пет пари за личната собственост! — изкрещя Дороти. — Какво знаеш за това?

— Нищо! — изкрещя в отговор Маркърс. — Абсолютно нищо, ясно ли е?

— Не, не е ясно! Намирам револвер в раницата на брат ти и това не е добре, ясно ли е?

— Ясно.

— Дяволски ясно. — Дороти дишаше болезнено. С усилие поемаше всяка глътка въздух. Беше горещо, задушно и миришеше. Отоплението на сградата беше непостоянно и на него не можеше да се разчита. Температурата варираше между изпепеляващите сахарски жеги и арктически студ. Без много да се церемони, тя се хвърли на леглото върху Спенсър и се опита да събере самообладание. Матракът се огъна под тежестта ѝ. Дороти имаше доста дебел слой тлъстини, но той определено покриваше силно и мускулесто тяло.

Малката стая я притискаше: между леглата близнаци нямаше място дори за нощно шкафче. От отворения гардероб преливаха фланелки, анцузи, шорти, чорапи, обувки, книги, компактдискове, видеокасети, спортно оборудване. Прахта по щорите не бе бърсана поне от месец. Независимо от коша за пране мръсните дрехи бяха разпилени навсякъде по малкото празни пространства. Хартии, опаковки от бонбони, празни торби и кутии дозадръстваха стаята. Защо момчетата не я поддържаха в елементарен ред?

Маркърс седна до нея и я прегърна през раменете.

— Добре ли си?

— Не, не съм добре! — Тя знаеше, че се кара не на когото трябва. Чувстваше се преуморена от работа, изтощена и разочарована. Прекара ръце през лицето си. Потри очи. Наложил си да смекчи тона си. — Не знаеш нищо за това, така ли?

— Не.

— Боже! — възкликна Дороти. — Какво следва?

Маркърс погледна настрана.

— Той минава през труден период...

— Това е повече от труден период! — Тя взе оръжието. — Противозаконно и смъртоносно е.

— Знам, мамо. Не е добре. — Двайсет и една годишният младеж погледна майка си в лицето. — Но ако мислиш да се справиш, не бива да си истерична.

— Не съм истерична, по дяволите! Аз съм... аз съм родител! С майчини притеснения! — Отново се завайка: — Откъде ли го е взел?

— Нямам идея.

— Не е зле да го прекарам през системата.

— Не е ли малко крайно?

Дороти остана безмълвна.

— Защо първо не поговориш с него? — Маркът погледна майка си. — Говори, мамо. Не крещи. Говори. — Кратка пауза. — Или по-добре аз ще говоря...

— Ти не си му майка! Не е твоя работа!

Маркът вдигна ръце.

— Хубаво. Прави каквото искаш. Винаги е било така.

Дороти се изправи рязко и скръсти ръце.

— Какво точно значи това?

— Обясни си го сама. — Маркът прекатури раницата си, прекара крак под презрамката и я подхвърли в ръцете си. Прерови съдържанието и извади учебник. — В случай че не знаеш, довечера имам мач, плюс двеста страници по европейска история. Няма да споменаваме за сутрешната ми смяна в библиотеката след тренировката в пет и половина утре сутринта. Нещо против?

— Не бъди нагъл!

— Не съм нагъл, опитвам се да си върша работата. Господи, не само ти имаш задължения. — Маркът се изправи и се хвърли на леглото, като почти счупи огънатите пружини. — Затвори вратата на излизане.

Беше време Дороти да направи преоценка. Налагаше се да смекчи тона си.

— И какво според теб да направя? Да се преструвам, че нищо не е станало? Няма да го оставя просто така, Маркът.

Той затвори учебника.

— Не съм казал да оставиш нещата така, но малко обективност ще ти е от полза. Възприеми го за един от твоите заподозрени, мамо. Винаги се хвалиш, че знаеш как да пипаш леко в отдела. Използвай го.

— Маркъс, *защо* Спенсър носи пистолет?

Той си наложи да погледне майка си в очите. Големи кафяви очи. Голяма жена; поради семпло подстриганата къдрава коса лицето ѝ изглеждаше застрашително голямо. Изпъкнали скули. Свити устни, придаващи ѝ нацупен вид. Беше сантиметър, сантиметър и нещо под метър и осемдесет, с големи, тежки кости и въпреки това с дълги грациозни пръсти. Красива жена, спечелила си правото да я уважават.

— Знам, че се притесняваш, но най-вероятно не е нищо особено. Светът навън е суров. Сигурно така се чувства защитен. — Съсредоточи се върху очите на Дороти. — На теб не ти ли придава по-голяма сигурност?

— За мен това е стандартна екипировка, Маркъс, не парадiram с правата си. А не говорим за цигара или дори за марихуана. Оръжията са средство за убиване. Това правят те, убиват хора. Младо момче като него няма работа да разнася оръжие, независимо колко застрашено се чувства. Ако нещо не е наред, редно е да говори с мен. — Погледна по-големия си син. — На теб казал ли ти е нещо?

— За какво?

— Какво го тревожи толкова много, че изпитва необходимост да носи пистолет.

Маркъс си прехапа долната устна.

— Нищо специално. Виж, ако искаш, ще отида до игрището и ще го изпратя вкъщи. Много ще се ядоса, задето си му ровила в нещата.

— Нямахте да го направя, ако раницата му не вмирисваше цялата стая.

— Да, стаята наистина мирише на пръдня. — Изсмя се и поклати глава. — Мамо, защо не излезеш да хапнете по нещо набързо с леля Марта преди мача. Или да речем малко коледно пазаруване.

— Не съм в настроение за харчене, а и не ми се слушат историите на Марта за Герд.

— Бърбори, щото ти не обелваш и дума.

— Аз говоря.

— Мърмориш.

Което наистина правеше. Установи го и си наложи да се успокои.

— Аз ще се занимая с брат ти. Това е между нас и е моя грижа да се оправям с него. А ти се съсредоточи върху учението.

— Ще бъде ли шумно?

— Нищо чудно да стане... динамично.

Маркъс я целуна по бузата и стана от леглото. Наметна тежкото си яке през рамо и мушна учебника под мишница.

— По-добре ще ми бъде в библиотеката. Ще дойдеш ли довечера?

— Кога съм пропускала мачовете ти? — Погали го по лицето. — Имаш ли нужда от пари за вечеря?

— Не, останаха ми дребни от миналия месец. Чакай! — Пусна якето да се свлече на пода и й подаде учебника. — Имам купони. — Прерови портмонето си, извади четири листчета, запази едното, а останалите даде на майка си. — Вчера ги раздавах на тренировката.

Дороти разгледа купоните, всеки на стойност до пет долара за безплатна храна.

— Кой ти ги даде?

— Местни спонсори. Раздават ги на всеки на входа. Опазил бог, ако НКАА^[1] си мисли, че получаваме подарък. — Поклати глава. — Човече, някакъв калпав купон е най-малкото, което могат да направят, задето ни използват. Последният мач се разпродаде напълно. Заради Джулиъс, разбира се. Той е звездата. Ние сме само допълнителна атракция, личният му обслужващ персонал. Задник.

— Не ругай.

— Да, да.

Дороти изпита болезнен прилив на майчински инстинкт.

— Това момче не би направило нищо, ако вие останалите не го храните с точни пасове.

— Да бе, пробвай да обясниш на мръсника, че баскетът е колективен спорт. Ако аз или някой друг се опита да каже нещо на тренера, Джулиъс побеснява и докато се осъзнава, са ме изритали на резервната скамейка. А след мен на опашка чакат около триста от нашите, мислейки си, че „Бостън Ферис“ е билетът им за НБА. Не че е лошо да мечтаеш... — въздъхна той. — Мамка му, аз сънувам.

Нежност изпълни гърдите й.

— Маркъс, можеш да превърнеш някои мечти в реалност, но други си остават само блян. Пак ще повторя: добър спортен агент с

диплома по право от „Харвард“ би направил много пари, без да си съсипва гърба и коленете и на трийсет да не става за нищо.

— Да, да.

— Не слушаш.

— Слушам, просто... — Младежът се почеса по главата. — Не знам, мамо. Връзвам се колкото всеки друг. Мечтая си го, но виждам каква е реалността. Опитвам се да живея и в двата свята, но едва ли ще издържа в това темпо. Нещо ще се провали.

Дороти обгърна сина си с ръце.

— Не е нужно да ми казваш, че обичаш играта, Маркърс. Аз също я обичам и никога не бих провалила мечтите ти, но искам най-доброто за теб.

— Знам, мамо. Наясно съм, че юридическите катедри в Айви умират за големи черни момчета с добри оценки и високи показатели. Ще бъда глупак, ако пропусна такава възможност. И все пак човек си мисли за нещата. — Погледът му стана дълбок и неясен. — Всичко е наред. Когато му дойде времето, ще постъпя както трябва.

Дороти целуна сина си по бузата.

— Ти винаги правиш каквото трябва.

— Права си. — Замълча за момент. — Добрият, стар, надежден Маркърс.

— Престани! — ядоса се Дороти. — Господ те е надарил. Не бъди неблагодарен!

— В никакъв случай. — Маркърс се пъкна в якето и метна раницата през рамо. — Знам откъде идвам. Знам откъде идваш и ти. Знам колко усърдно се трудиш. Не приемам нищо за сигурно.

[1] НККАА — Национална колежанска асоциация на атлетите. — Б.пр. ↑

2

Маккейн, разплут на шофьорската седалка, пиеше твърде силно и твърде горещо кафе. Погледна с премрежени очи през замъгленото стъкло. Спомените го отведоха обратно в дните, когато имаше всичко. Някъде по онова време, преди десетина години, едва навършил трийсет, го повишиха в детектив. Осемдесет килограма чисти мускули при неговите сто седемдесет и пет сантиметра, вдигаха сто и шейсет килограма от лежанка в добър ден. Гъстата му коса, светлокафява през зимата, придобиваше мръсноорус оттенък през лятото. С блестящи бебешко сини очи и ослепителна усмивка, станала възможна благодарение на хиляди долари, вложени в зъболекарска работа, той представляваше истински магнит за готините мацки. Дори Грейс му прощаваше забежките, защото беше невероятен представител на мъжкия пол.

Сега тя проявяваше нулев толеранс.

Прибереше ли се вкъщи, дори с минута закъснение, тя започваше да хленчи, дни наред му обръщаше гръб, дори да не беше направил нищо. Това за съжаление се случваше през цялото време, освен когато ходеше на лов, а вече не му се правеше, макар да беше разорен, твърде зает и твърде уморен.

Дори навремето не преследваше жените. Те просто идваха сами. Маккейн направи кисела физиономия.

Отдавна никой и нищо не идваше при него просто така.

Много отдавна.

Включи парното на колата си за милиарден път. Заструи студен, после горещ въздух, докато в купето на „Форд“-а стана горещо и влажно като в дъждовна гора. Щом изключи парното, леденият въздух си проправи път през всички пукнатини и дупки, разкривайки окаяното състояние на автомобила. Размърда се в отчаян опит да протегне крака, доколкото беше възможно, предвид ограниченото пространство. Палецът на десния му крак изтръпна. Задникът му — също. Седеше твърде дълго тук.

Купищата дрехи по него го затопляха доста на някои места, но на други измръзваше. Кожените ръкавици го затрудняваха да държи чашата, ала когато кафето се разплиска, поне не се опари. Носът му беше студен, а краката топли благодарение на малък електрически нагревател за крака, включен на мястото за запалката в „Ескорт“-а. Щеше да му е комфортно, поне относително комфортно, докато устройството не даде на късо.

Имайки предвид опита си със служебното оборудване, Маккейн му даде седмица-две.

През стъклото улица „Абърдийн“ изглеждаше изкуствено празнична в спокойната нощ. Въздухът бе осеян с мигащи коледни лампички, накачени по невзрачните къщички. Снегът от бурята през миналата седмица все още покриваше дърветата и храстите. Висулките по стрехите приличаха на сълзи.

В тази част на Съмървил не бяха останали много еднофамилни къщи. Някои ги даваха под наем, а в други живееха по няколко собственици. Кварталът нямаше нищо общо с Южен Бостън или с Роксбъри. Повечето хора, населяващи района, бяха съвсем обикновени — здрави работяги, родени и отгледани в града и околностите му.

Имаше и доста представители на студентската общност, търсеци по-евтини квартири, поради прекомерно високите наеми в Кеймбридж. Из района, естествено, се навъртаха и лоши момчета.

Жълтата къща, която Маккейн наблюдаваше, приютяваше главно студенти. Там живееше и гаджето на лошото момче — вечно почерпена студентка по социология в Тъфт. Привилегированото момиче, което понастоящем чукаше Ромео Фрит, психопата убиец, възприемаше протеста на родителите си за расизъм. Идиотите никога не се научават. По принцип това не беше проблем на Маккейн, освен че издирваха Фрит за особено брутално групово убийство в Пърсвил, Тенеси. Според анонимно намекване заподозреният най-вероятно се укриваше в апартамента на алкохоличката и това вече представляваше проблем за Маккейн.

Маккейн беше разкопчал горните копчета на панталона, та да има повече място за шкембето си. Навремето ядеше каквото му скимне, но тогава няколко часа във фитнеса го държаха във върхова форма.

Вече не!

Преди пет-шест години започна да тича сутрин — първо по две, после по три-четири мили. Известно време даваше резултат. Сега? Забрави! Колкото и старание да влагаше в опитите си да прекоси щатите надлъж и нашир, сланините му продължаваха да растат. После, за капак, по същото време, когато килограмите тръгнаха да се трупат, започна да оплешивява. И на всичкото отгоре, за да е още по-гадно, от носа и ушите му заизскачаха косми.

За какво беше цялата тази работа?

Маккейн допи кафето и хвърли картонената чашка на задната седалка. През последния час в жълтата къща не се забелязваше и следа от живот. До изтичане на смяната му оставаше още час. Поради студа работеха на двучасови смени. Шефовете не желяеха участъкът да бъде съден заради измръзнали служители.

Още един шибан час и си тръгваше, макар че неизвестно защо изобщо му пукаше. Вкъщи не го чакаше никой.

Грейс заведе Санди и Мики младши за двуседмичната им ваканция във вилата на родителите ѝ във Флорида. Очакваше се той да отиде там през следващите няколко дни. При добър късмет щеше да пристигне за Коледа, а иначе — за Нова година. Във всеки случай къщата сега пустееше. Нямахме жива душа, с изключение на няколко растения.

Сали умря преди три месеца и все още жалеше за нея. Нямахме по-добра приятелка от шейсет и осем килограмовия ротвайлер. Когато всички си легнеха, тя винаги оставаше с него през нощта. Усмърдяваше бърлогата му с непрестанното си пърдене. Боже, как само пърдеше! Наложил се дори да ѝ дава сироп за стомаха. Довършил я остра сърдечна недостатъчност. Цели три седмици тя гаснеше ден след ден. Сърце не му даваше да сложи край на мъките ѝ. Една вечер, точно преди полунощ, тя се втренчи в него с тъжен, влажен поглед, въздъхна и умря в ръцете му.

Маккейн осъзна колко много му липсва. Възнамеряваше да си вземе ново куче от същата порода, но накрая се отказа. Първо — нямаше да е същото като Сали и, второ — тази порода не живееше дълго. Не беше сигурен дали ще понесе друга такава раздяла, когато очите го болят, а няма с кого да сподели как се чувства.

Вероятно някое от стърчащите по витрините коледни дръвчета би освежило атмосферата, но откъде време?

Маккейн си разтърка врата, протегна се и се загледа в мрачната къща на мрачната улица. Хубаво местенце. Плаче за ремонт.

Съмървил бе осеян с множество стари дървета и паркове. Около границата с Медфорд, близо до Тъфт, се бяха пръкнали доста свежи студентски кафенета. И все пак, навсякъде където вирееха колежаните, се въдеха и лошите кучета, за да въртят бизнеса си.

Маккейн надзърна през бинокъла. Къщата продължаваше да е все така пуста и замряла.

Гаджето на Фрит обитаваше последния етаж — първото прилично откритие на полицията, откакто дойде радиосъобщението от Пърсвил. Е, не всичко става, както си го планирал.

Още петдесет минути и край.

Маккейн изведнъж се почувства самотен. Грабна клетъчния телефон и натисна „автоматично избиране 3“. Тя вдигна на второто позвъняване.

— Ало — каза той в слушалката.

— Ало — отговори Дороти. — Нещо ново?

— Нищо.

— Никакво движение?

— Тъмно е като в кучи гъз!

Кратка пауза.

— Колко точно е тъмно в кучи гъз?

— Много тъмно! — отвърна Маккейн.

— Мислиш, че се е чупил?

— Мда, възможно е. В такъв случай би трябвало да сме малко притеснени за момичето. Идиот е наистина. Някаква тъпа колежанка да си загуби ума по психар. И все пак не заслужава да умре за това.

— Колко мило от твоя страна да ме уведомиш. Тя появи ли се на училище днес?

— Нямам идея. Ще проверя и ще ти звънна. Искрено се надявам да не е тръгнала с него.

— Да, не би било добре. Колко време ти остава?

— В момента... — Маккейн хвърли поглед върху люминесцентния си часовник — ... четирийсет и пет минути. Нали ти ще поемеш?

— Фелдспар ще ме замести.

— Какво?! — изръмжа Маккейн. — Защо той?

— Щото довечера Маркъс има мач, а Фелдспар е следващият в графика.

— Ох, Дороти, имам главоболие, боли ме гърбът и шибаните ми крака са изтръпнали. Стига си се заяждала.

— Ти се заяждаш. Аз ти отговарям.

Мълчание.

— Приятно прекарване на мача. Ще се чуем по-късно... — измърмори Маккейн.

— Престани!

— Да престана с какво?

— Да нервничиш. Щом Трейс те остави сам, става така.

— Много благодаря, но съм способен да се грижа и сам за себе си.

— Разбира се, че си способен.

— Чао, Дороти.

— Защо не дойдеш на мача довечера?

Маккейн се замисли за момент.

— Забравй! През цялото време ще мрънкаш, че не ставам за компания.

— Никога не ставаш за компания. И все пак ела.

— Билетите били разпродадени.

— Имам пропуск.

Маккейн не отговори.

— Хайде, Мики! Спечелиха дванайсет мача, остава им един, за да вземат регионалната купа на НКАА, а с Джулиъс се целят още по-високо. Трябва да ги видиш, като се разигроят. Същински балет е!

— Мразя балет!

— Да. Затова казах същински балет. Стига се цупи! Ще се почувстваш по-добре, ако излезеш...

Маккейн мълчеше.

— Ти губиш, Мики — настоя Дороти.

— В колко часа?

— Осем.

Маккейн отново си погледна часовника.

— Не знам дали ще стигна навреме.

— Не си толкова далеч от „Бостън Ферис“. Не го заслужаваш, но ще ти оставя билета на входа.

— Какво значи „не го заслужаваш“?

— Познай! — Дороти затвори.

Маккейн прекъсна линията и хвърли телефона на седалката. Пак взе бинокъла. Все още нищо.

Е, добре. Дано Фелдспар да има повече късмет.

Колкото и да му беше неприятно да си признае, Маккейн се почувства по-добре, духът му се повдигна. Хубаво е да знаеш, че си желан.

3

Откриха колежа „Бостън Ферис“ преди петдесет години, но училищният терен стоеше там повече от век. Колежът беше прецизно разположен в горите на Нова Англия. Забележителният архитект, изготвил проекта на мястото, бе взел под внимание вековната история на растителността в района.

Дървета исполини и павирани пътеки обрамчваха изящно тухлените сгради в стил Джордж V. В центъра на колежа имаше естествено езеро, замръзнало в момента. Нямахме по-прекрасно място през есента. Седиш си на някоя пейка под поклащания се бряст и хвърляш трохи на патиците. През зимата, особено нощем, алеите замръзваха, сняг покриваше ливадите, а мразовитият вятър клатеше клоните на дърветата.

Тази нощ проклетото място беше по-студено и от хладилна камера за месо.

Маккейн пристигна, но свободни места за паркиране имаше само далеч от стадиона. Наложих му се да си играе на пързалка, с надеждата задникът му да е достатъчно подплатен, та да издържи някое изненадващо падане, което ти идва като гръм от ясно небе. Влачеше се непохватно и псуваше и студа, и живота си.

Защо Дороти го домъкна тук? Впрочем не тя го накара. Той дойде съвсем доброволно. Беше му писнало да кисне в прегрятата стая вкъщи по бельо и да сменя каналите на телевизията.

В далечината се появи стадионът, украсен с коледни лампички, които го приветстваха. Маккейн влезе, взе си билета и отиде до масичката за храна с отстъпка. Накупи кльопачка за него и за другите. Таблото за резултата показваше, че е пристигнал десет минути след началото на първата половина. „Пиратите“ от „Бостън Ферис“ играеха с „Морските ястреби“ на „Дюкейн“. Имаха вече двойна преднина. Тълпата беше наелектризирана. Възбудата от факта, че отборът печели, се долавяше във въздуха.

Маккейн си проправи път между редовете към мястото си. Носеше сива хартиена табла с кафе, безалкохолни и няколко хотдога. Взе си обратно всички псувни, изсипани по адрес на Дороти. Пръстите му се бяха размразили и той се чувстваше изключително щастлив, че е тук. Беше колежански баскетбол, но билети за мачовете на „Бостън Ферис“ никога не се намираха лесно. Той имаше нужда да се откъсне от мрачното си ежедневие, макар и за няколко часа. Маккейн неизменно изпадеше в тъжно настроение, когато Грейс я нямаше. Е, невинаги се проявяваше като най-лоялния съпруг, ала ценеше семейството си. Щом не ти пука за семейството, защо се хабиш да създаваш такова?

„Пиратите“ играеха с резервите, за да дадат почивка на голямата си звезда — над двуметровия Джулиъс ван Бийст. Чудовището седеше спокойно и бършеше с кърпа потта от лицето си. Докато слизаше по стълбите, Маккейн погледна електронното табло. За десет минути игра Ван Бийст имаше натрупани дванайсет точки, шест овладявания и само една асистенция наистина, но това представляваше повече от средното за обичаен мач. Не че младежът беше лаком... всъщност той си беше точно такъв, но на кого му пукаше? Почти всички атаки минаваха през ръцете му.

Маркърс Бретън в момента напредваше с топката. Маккейн стигна до мястото си — седми ред в центъра. Дороти, изцяло погълната от действията на сина си, едва обърна внимание на пристигането му. Той ѝ подаде хотдог. Тя го взе, но не хапна, изцяло съсредоточена върху игрището.

За момент Маркърс дриблира на място и се отправя към коша. Реагира на опита на защитата да го спре, заставайки на място, извъртя се на деветдесет градуса и подаде зад гърба си към играча в центъра, който заби. Тълпата изрева, но най-шумно изрази възторга си Дороти. Започна да пляска и чак тогава осъзна, че държи хотдог. Кренвиршът изхвърча от хлебчето и се удари в предната седалка.

Дороти избухна в смях.

— Видя ли това? Видя ли? — Тя тресна Маккейн по гърба със страхотна сила и го измести напред. Добре че той предвидливо пхна таблата с храната под седалката. В противен случай гледката щеше да е грозна.

— Да, видях. — Маккейн огледа непознатия отляво на Дороти.

— Къде е Спенсър?

Усмивката се изтри от лицето ѝ.

— Вкъщи! Вкъщи е. Защото е наказан.

Отговорът озадачи Маккейн. По-малкият син на Дороти обожаваше баскетбола и боготвореше брат си. Нещо сериозно се е случило, щом Дороти е стигнала дотам да предприеме такива драстични мерки.

— Какво е направил?

— Ще ти кажа през почивката. — Тя започна да скандира: — Отбрана... отбрана... отбрана...

В момента Маркъс пазеше противников играч, поне десетина сантиметра по-висок от него, но компенсираше разликата в ръста със забележителна бързина. Беше се залепил за човека си като комар. Принуди го да подаде топката. Тя попадна в центъра на „Ястребите“, играчът стреля, но го фаулираха. Първият наказателен удар се оказа успешен. Сирената извести двойни смени. Маркъс напусна играта. Замести го титулярният гард — младеж на име Би Джи. Излизането му на терена остана незабелязано. Щом Джулиъс се надигна от пейката, шумът в залата се удвои. Пристъпи самодоволно напред и зае мястото си на терена. Самото присъствие на Ван Бийст притесни стрелеца. Центърът на противниковия отбор пропусна втория си опит и Джулиъс овладя.

Прозвуча свирка. Тайм аут за „Пиратите“.

Дороти се тръшна назад в твърдата седалка.

— Някакво раздвижване? — Имаше предвид мястото на полицейското наблюдение.

Въпросът би го объркал, ако не идваше от Дороти. Жената, кралица на асоциациите, имаше невероятен маниер на разсъждаване. Тя го наричаше „многофункционалност“ — новата гъзарска думичка в момента. Маккейн се замисли защо сегашните младежи правеха от съществителни като купон и задача глаголи.

— Нищо! — отвърна Маккейн. — Фелдспар обеща да звънне, ако някой се появи. Според моето скромно мнение вече се е чупил.

— А какво става с момичето?

— Нищо.

— Чу ли се с родителите?

Маккейн рязко обърна китката си, излагайки на показ петнайсетгодишния си „Таймекс“.

— Допреди двацет и шест минути не се бяха чували с нея. Какво става със Спенсър?

— Не ти ли казах нещо за почивката?

— Надявах се на кратко резюме.

— Сложно е, Мики!

Маккейн повдигна вежди.

Играта започна отново.

До почивката домакините натрупаха комфортно предимство от петнайсет точки. Докато „Пиратите“ се оттегляха от игрището, Дороти обсипа Маркъс с хвалби, а той я удостои с помахване.

— Защо му причиняваш това?

Маккейн ѝ подаде нов кренвирш.

— Какво? — Дороти отхапа от хотдога.

— Крециш му... злепоставяш го.

— Напротив! Не е вярно!

— Вярно е!

Дороти го погледна кисело.

— Ще ми позволиш ли да се насладя на хотдога си, моля?

— Какво става със Спенсър?

— Не е ли възможно да ми дадеш минута спокойствие, преди да ме бомбардираш с неприятна работа?

— Ти започна да говориш за работа.

— Неее. Аз започнах да говоря за работа — работа! А ти заговори за *неприятна* работа.

— И аз те обичам, Дороти!

Тя потупа Маккейн по коляното.

— Какво ще правиш с онзи хотдог, който очевидно си донесъл за Спенсър?

— Искаш ли го?

— Какво ще кажеш да си го разделим?

— Ти го раздели — подаде ѝ го Маккейн. — Не съм в настроение да си цапам ръцете с горчица и лук.

Дороти сръчно разчупи хлебчето и облиза соса от пръстите си. Даде на Маккейн половината и захапа другата.

— Има пистолет, Мики!

Маккейн спря, налупал част от хотдога.

— За какво говориш?

— Спенсър! — Пак отхапа. — Намерих пистолет в раницата му!

— Ау!... Не е добре.

Лицето на Дороти помръкна и пребледня.

— Никога през живота си не съм била толкова бясна!

— Доста се ядоса, когато Гъс Конъли те ухапа по ръката.

— Сега съм по-бясна.

— Как го намери?

— Чистех нещата му. — Обърна се с лице към Маккейн. По ъгълчетата на устата ѝ имаше горчица. — Извадих от раницата му сандвичи от четири дни; смърдяха до небесата. Взех ги, за да ги изхвърля, и го видях.

Тя поклати глава.

— Мики, толкова съм бясна... *разбита съм!*

— Пита ли го защо носи пистолет?

— Попитах го, разбира се!

— Какво каза?

— Обикновените глупости, които ти пробутват: „Живеем в лош свят. Един мъж има нужда от защита“. Направо исках да го шамаросам. След всички приказки колко опасни са оръжията, след всички лекции и снимки на трупове... Какво му става на това момче?

— Вероятно се чувства застрашен.

— Трябваше да ми каже!

— Навярно петнайсетгодишно почти двуметрово момче се срамува да се жалва на майка си — ченге.

— Ти какво? Да не си му психиатър? — озъби се Дороти.

Маккейн повдигна рамене и отхапа от хотдога.

— Какво ще правиш с пистолета?

— Вкъщи е.

— Ще го пратиш ли в НЦК^[1]?

— Най-вероятно. — Тя повдигна рамене. — Никога не знаеш. Дори не иска да ми каже откъде го е взел. Това наистина ме вбесява.

— Нали не искаш синът ти да стане порта?

Отново го стрелна с поглед.

— Свърши нещо полезно и ми донеси кафе.

— Да, госпожо!

Дороти го гледаше как се отдалечава. Бореше се с несигурността, която наричаше свой дом.

За нейно успокоение Спенсър вдигна телефона при второто позвъняване. Наказа го и той си седеше вкъщи. Беше добре като начало.

— Аз съм добре.

Не последва отговор.

— К'во правиш? — попита Дороти.

— Гледам мача.

— Сам?

— Да, сам! Нали каза „никакви приятели“. Какво правиш, мамо? Проверяваш ли ме?

Всъщност тя правеше точно това. Долови укора в гласа му: *Не ми вярваш!*

— Добре де! Ако някой от приятелите ти иска да дойда у нас да гледа мача с теб, не възразявам.

Пауза.

— Какво става, мамо? Да не се чувстваш виновна за нещо?

— Спенсър Мартин Бретън, няма за какво да се чувствам виновна! Просто показвам гъвкавост. Нещо против?

— Не, абсолютно нищо.

Пауза.

— Благодаря, мамо. Рашид е у Ричи и гледат мача там. Може ли да дойдат и двамата? Няма да правим свинщина. Обещавам. А ако направим, ще почистим.

— Добре, предполагам...

— Благодаря, мамо. Ти си най-добрата!

— В шкафа има соленики и чипс. Има и безалкохолни. В смисъл никаква бира. Ясно?

— Не обичам бира!

Откъде ли знае? — помисли си Дороти и каза:

— Ще си поговорим по въпроса!

— Добре. Може ли да им звънна преди края на почивката?

— Не възразявам.

— Чао.

Момчето затвори, преди Дороти да му отговори. Маккейн седна до нея и ѝ подаде кафе и хотдог.

— Всичко наред ли е?

— Да. Защо?

— Имаш онова изражение на лицето — нещо средно между ярост и разкаяние.

Дороти извърна очи.

— Ти ме накара да се почувствам виновна. Позволих му да викне двама приятели, за да гледат мача заедно. — Сръбна от горещата течност. — Дали постъпих правилно?

— Разбира се! Не че има значение, защото ти пак ще си виновна.

— Прав си. — Дороти се замисли за момент. — Това наистина ме плаши... Спенсър с пистолет... Наистина... наистина съм разтревожена, Мики!

Маккейн остави таблата с храната и прегърна партньорката си.

— Ще го преодолееш, скъпа!

Тя сложи глава на рамото му.

— Мики, всичко навън е толкова грозно. Опитвам да се убедя, че животът не е това, което виждаме. Положението в училищата, дори и в частните, става все по-тежко.

— Дороти, виж само какво имаш! — насърчи я Маккейн. — Виж Маркъс! Момчето се гласи да учи право, и то с пълна стипендия!

— Да, но Спенсър не е Маркъс! Не учи прилежно като него, а да си добър баскетболист не е достатъчно.

— Едно по едно, скъпа.

Сирената обяви края на почивката.

— Какво ще кажеш да не мислим за работа, брак и деца, а да се насладим на играта?

— Мда, затова спортът е толкова полезен за хората. Дори да се преструваме, че залогът е висок, всъщност няма никакво значение.

— Нали? — съгласи се Маккейн.

Противниковият отбор вкара топката в игра и пропусна първия изстрел.

Джулиъс овладя и подаде на гарда, за да изнесе топката. „Пиратите“ заеха позиция. Играеха по-скоро зонава атака, отколкото един на един. Щом Джулиъс получи топката, двама играчи го покриха веднага. Подаде на Би Джи, той се опита да стреля от тройката, но пропусна. Джулиъс овладя в атака и понечи да стреля.

Противниковият център го блъсна с ръка в гърдите. Тялото му отхвърча назад и той удари главата си в дървения под, при което се чу силен и приглушен звук. Тълпата млъкна. Настъпи гробна тишина. Треньорският екип и играчите се насъбраха около непомръдващото тяло на Ван Бийст. За момент времето сякаш спря.

— Боже, какво си мисли тоя? — отрони Маккейн. — Това не е кръчмарски бой все пак.

— А разправят, че баскетболът не е контактен спорт — изкоментира Дороти. — Тъпи деца.

— Тъпи треньори. Треньорът на „Дюкейн“ положително е казал: „Не ме интересува какво ще правите, по дяволите, просто го изкарайте от игра“.

— В такъв случай не е достатъчно да го уволнят, трябва да го арестуват.

— Съгласен съм. — Маккейн се загледа в игрището. — Като че ли си движи пръстите. Джулиъс де!

Дороти се надигна и погледна огромния екран.

— Да, говорят му нещо.

— Значи е в съзнание?

— Да, в съзнание е! Слава богу!

Двама мъже внесоха носилка, но треньорът на „Бостън Ферис“ ги отпрати. Джулиъс се изправи бавно и се олюля.

Тълпата избухна в овации. Двама от треньорите на „Пиратите“ помогнаха на Джулиъс да се задържи на крака. Очевидно нестабилен, той се облегна на единия и започна да се придвижва. Ако Ван Бийст не беше в състояние да изпълнява наказателните удари, щяха да го отстранят за цялата игра.

След около минута, вече без чужда помощ, той се добра до линията за изпълнение на наказателните удари, поклати глава няколко пъти, премигна и се заклати.

Пропусна първия изстрел, но успя с втория.

Дори и в това състояние, докато топката влизаше в кошa, докосна само мрежата.

„Невероятно! — помисли си Маккейн. — Такъв талант. Истински божи дар!“

Поради отсъдения изключително тежък фал „Пиратите“ запазиха топката. Веднага поискаха прекъсване и направиха смени.

Публиката избухна в овации, когато отведоха Джулиъс в съблекалните. Маркъс се върна на игрището.

За десетина минути звездата на „Пиратите“ отсъства от терена и „Морските ястреби“ живнаха, намалявайки разликата до един кош. Но тогава — като направо от Холивуд — Джулиъс се появи на рампата, облечен в загряващия си екип. Със страхотно перчене съблече костюма, хвърли поглед към треньора и застана пред таблото с резултата, за да изчака сирената да обяви присъствието му. Минута покъсно се намираше отново на игрището. В погледа му се четяха устрем и концентрация. Първият му, почти шестметров изстрел от очертанието на терена показва на всички, че очите и ръцете му работят в отличен синхрон. Малко по-навътре овладя в защита. Мина през цялото игрище и заби пореден кош.

Джулиъс беше ядосан.

Джулиъс беше зареден до дупка.

Джулиъс беше несломим.

В края „Пиратите“ поставиха личен рекорд срещу противника, като спечелиха с двайсет и четири точки преднина.

[1] НЦК — Национален център по криминалистика. — Б.пр. ↑

4

В очакване Дороти да дойде пред стадиона Маккейн подскочаше, за да предотврати измръзването на краката си. Тя отиде само да поздрави сина си преди разбора на играта. Разпоредителите ги изритаха от сградата и сега трепереха в сковаващия студ на нощта, защото трениорът явно страдаше от сериозен случай на словесна диария. Стояха сред тълпа от доброжелатели, приятели и роднини, включително и фанатиците на средна възраст, които осмисляха съществуването си чрез триумфите на отбора.

Хора без личен живот.

Болезнена депресия налегна Маккейн, но той бързо я отхвърли. Покри лицето си с ръце и изпусна облак топъл дъх над замръзналия си нос.

— Не знам още колко време ще издържа тук, Дороти.

— Ами тръгвай!

— Не и преди ти да си тръгнеш.

— Не аз замръзвам — погледна го тя.

— Той дори не те иска, Дороти!

— Кой казва? — облещи му се тя.

— Аз казвам! Имам достатъчно добра памет, за да твърдя, че децата не обичат, когато майките им са наоколо.

Задната врата се отвори и играчите започнаха да излизат един по един. Радостта настъпи мигновено. Навсякъде се раздаваха прегръдки и целувки. Маркърс приближи до майка си. Без особен финес тя му се нахвърли и го прегърна достатъчно силно, за да му потроши ребрата. Той я удостои с няколко потупвания по гърба и се освободи.

— Хей, Мики! — подхвърли Маркърс, ухилен до уши. — Благодаря, че дойде.

— Направи някои страхотни разигравания тази вечер, Маркърс!

— Да. Добра игра стана.

— Какво ще кажете да го отпразнуваме във „Финали“ с чийзкейк? — попита Дороти.

Маркъс се усмихна сконфузено.

— Всъщност, мамо, с момчетата ще отидем да ударим по няколко питиета.

Очите на Дороти се разшириха.

— Къде?

— Къде ли?

— Да, къде?

— Мамо, аз съм на двайсет и една!

— Знам на колко си. Аз те родих, помниш ли?

— Няма да спорим, мамо!

— Не ме отрязвай!

Маркъс остана неподвижен, но лицето му изглеждаше напрегнато.

— Ще обиколим няколко клуба. Това е всичко! — Той целуна майка си по бузата. — Прибирай се и не ме чакай.

Маркъс изтича при съотборниците си. Момчетата се плеснаха дружелюбно длан о длан. Джулиъс го хвана за главата и пръстите му потънаха в къдравата коса на Маркъс, наподобяваща същински шлем.

Дороти прехапа устни и опита да скрие разочарованието си. Маккейн я прегърна.

— Защо двамата да не отидем във „Финали“?

Тя не отговори.

— Дороти!

— Да, тук съм! Малко съм уморена и трябва да се оправям със Спенсър. Ще се прибирам. — Тя се извърна настрана. — Благодаря все пак!

— Дороти, не ми откъсвай главата, но си мисля... защо всъщност не ме оставиш аз да поговоря със Спенсър? Това е само предложение. Помисли за момент, преди да откажеш.

Тя обмисли идеята.

— Добре!

— Добре ли? — Маккейн остана гръмнат от отговора.

— Мики, в момента не съм в добро състояние. Имам достатъчно акъл в главата си, за да го знам.

— Добре. — Маккейн извади никотинова дъвка и я метна в устата си. — Значи ще се срещнем у вас.

— Благодаря, Мик! Ти си добър приятел!

Наведе се и го целуна по главата. С два-три сантиметра по-висока от него, тя тежеше поне десет килограма повече. В някой от „добрите“ си дни Дороти го побеждаваше на „канадска борба“. Беше силна, умна и безстрашна. Мигновено всяваше респект у всички — от най-големия тарикат до най-закоравелия престъпник. Всички я слушаха... освен собствените ѝ деца, разбира се!

Не че Спенсър проявяваше грубост или неуважение. Не го прекъсваше и нито веднъж не откъсна очи от него — коронният номер на Мики младши. Кимаше адекватно и изглеждаше сериозен. И въпреки всичко Маккейн разбираше, че посланието му остава неразбрано. Спенсър носеше оръжие, защото бе почувствал опасност, независимо от пределно ясната статистика. Имаше много по-голяма вероятност детето да простреля себе си или невинен свидетел, отколкото да го гръмне тарикат, заврял пистолет в лицето му.

— Трябва да си сигурен какво правиш, Спенс! — натърти Маккейн. — Иначе замръзваш и насилникът вече има оръжие, което може да използва срещу теб.

Кимане.

— Никога няма да си простиш, ако убиеш някого по погрешка. Никога няма да успееш да го преодолееш — ако отнемеш нечий живот, дори да е оправдано. Не искаш да тежи на съвестта ти, нали? Просто не си струва рискът.

Мълчание.

Седяха край масата в трапезарията. Малкото коледно дръвче на Бретънови беше забито в ъгъла на скромната всекидневна и внасяше частица блясък към иначе сериозния разговор.

Дороти направи безкофеиново кафе. Маккейн почти си го беше изпил, а момчето продължаваше да лигави кутийката с кола. Дороти се заключи в спалнята, но най-вероятно седеше с ухо, залепено на вратата.

Най-накрая момчето проговори с мек, монотонен глас:

— Ти всъщност си убивал хора, Мики.

Маккейн се поколеба и кимна.

— Два пъти. И първият не направи по-лесен втория.

Спенсър кимна.

— И ти беше тежко, нали?

— Трудно е да се опише. Направо непоносимо.

— Но ставаш всяка сутрин и отиваш на работа с пистолет в кобура, знаейки, че може да се случи отново. Защо?

— Защо?! — Маккейн се подсмихна. — Това е част от работата ми, Спенсър. Аз съм полицейски служител. Задължен съм да нося пистолет. Всъщност за мен е безразлично дали нося пистолет, или не. Имам предвид моята работа. Виж, за униформения полицай... работата е друга. Той трябва да носи оръжие.

— Защо?

— Защото униформените попадат в много опасни ситуации. Без оръжие... Уф! Би било много лошо и преди да кажеш нещо, знам какво си мислиш. Не твърдя, че държавните училища са песен, Спенс. Разбирам ти положението, но трябва да поемеш риска. А рискът е много по-голям, ако носиш пистолет, отколкото иначе!

— Да, кажи го на Франки Гошъд и на Дерек Трик. Само че надали ще те чуят от два метра под земята.

— Твои приятели?

— Дерек повече, отколкото франки, но няма значение. Не бяха направили нищо. Просто се мотаели и си гледали работата. Покрай тях минал някакъв нещастник, сипел обиди и размахвал автоматичен. Какво се случва после? И двамата са мъртви! Ако носеха патлак, може би щяха да имат шанс да се защитят.

— Или може би не!

— Поне щяха да си отидат като мъже, а не да ги пръснат, все едно са бонус точки във видеоигра.

— А защо не да гръмнат дете или някой невинен, преди самите те да бъдат застреляни. — Маккейн се повдигна в стола. — Работата е там, Спенс, че колкото и да се опитваш да му придадеш разумно обяснение, това си е незаконно. И не само излагаш себе си на риск, а излагаш също и майка си.

Момчето погледна към тавана. Звънът на телефона го спаси от необходимостта да отговори.

Спенсър повдигна вежди, лицето му придоби озадачен вид.

— Някой от твоите приятели ли е? — попита Маккейн.

— Не, аз си имам мобилен.

Тийнейджърът бавно стана от стола и вдигна слушалката.

— Да. — Уморените му очи изведнъж се уголемиха. — Какво става? Добре ли си, братле?

Маккейн дочу от телефона сирени, а мъжки глас крещеше: „Викни мама веднага!“. Грабна телефона от Спенсър.

— Маркърс, Мики е! Какво става?

— Не е добре, Мик!

— Какво стана? Добре ли си?

— Да, добре съм, но работата не е добре! Някой стреля в заведението...

— О, боже!

— Всички крещат и плачат! Навсякъде има кръв! Ченгетата запечатаха изходите!

— Къде си, Маркърс? — Сърцето на Маккейн препускаше в галоп.

— В един клуб в центъра на Бостън.

— Къде в центъра на Бостън?

— В „Лендстоун“.

— В „Авалон“?

— Не, в някакъв нов... някакъв дух... чакай малко... да, казва се „Духът на фараона“. На няколко пресечки от „Авалон“.

— Взимам майка ти и идваме веднага. Закълни се, че няма какво да криеш. Ти си добре, нали?

— Да, цял съм, но нещата са много зле! Джулиърс е мъртъв!

5

Мрачното небе, лошата видимост и заледените пътища правеха пътуването бавно и опасно. Единственият положителен фактор бе липсата на движение по това време. Маккейн шофираше, защото Дороти не беше в състояние да застане зад волана. Дори и в сигурните му ръце, колата поднасяше и се пързеляше по преките улички, временните алеи и обходните маршрути. Благодарение на „Голямата копка“, по-популярна като „Голямата работа“, центърът на Бостън представляваше голям шибан обходен маршрут. Минаха десетилетия, в проекта все още се наливаха десетки милиони долари свръх бюджета, но въпреки всичко часът пик си оставаше. Абсолютен хаос.

Влязоха в експлоатация няколко основни артерии, но проектантите бяха пропуснали факта, че градът и околностите му се разрастват с по-големи темпове, отколкото успяваха да се справят. Брилянтно. Някой ставаше все по-богат...

Партньорката му от цели осем години седеше на мястото до него, гризеше си десния палец, стискаше уста и не мръдваше.

Беше навлечена с палто, шал и ръкавици. По челото ѝ се стичаха малки вадички пот заради жегата в колата.

Маккейн си помисли да подхване разговор, но се отказа. Какво да каже? Понеже нищо не ангажираше съзнанието му, той се замисли за това, какво ги очаква.

Маркъс описа доста неясно детайлите. Стрелба, последвана от шумна неразбория. Някакво момиче, танцувало не с когото трябва, но в това имаше подтекст. Играчи от отбора на „Ястребите“ разменили любезности с „Пиратите“. Да не би те са стреляли по Джулиъс? Или Ван Бийст е попаднал под кръстосан огън? В случая физиката му е работила срещу него. Доколкото Маркъс знаеше, Джулиъс беше единствена жертва, но имаше ли и други пострадали?

— Чудя се кой ли е поел случая? — обади се Дороти.

От внезапния звук на гласа ѝ Маккейн подскочи.

— Стреснах ли те? Съжалявам.

— Не, но съм малко отнесен. И аз си мислех същото. Най-вероятно Уайлд и Гомес.

— Най-вероятно.

— Те са добри.

— Да, добри са. — Тя помълча малко. — Не е в района им.

— Дори не си го и помисляй, Дороти. Ти си твърде близо до случая, за да го вземеш.

— Не е моят син, Мики, но имам личен мотив. Познавам Елън ван Бийст. Не толкова добре, ала все пак по-добре от тях.

— Това може да се обърне срещу теб.

Тя като че ли не го слушаше.

— Мислиш ли, че е нещо лично? Срещу Джулиъс?

— Кой знае?

— Изглежда странно само той да е жертвата.

— Маркът не съобщи всички подробности. Не е изключено да има още убити.

— Боже, дано няма.

Маккейн взе твърде бързо поредния завой и колата поднесе на леда.

— О! Съжалявам!

Дороти изключи парното.

— Не знам, Майкъл. Все се надявах, че с порастването на децата ще стане по-лесно да съм родител. Ама май по-бързо ще цъфнат нальмите, отколкото да се сбъднат очакванията ми.

— Какво?

— Няма значение.

Колата утихна. Чуваше се единствено притокът на горещ въздух от двигателя на „Хонда“-та.

„Духът на фараона“ се намираше на Лендсуон авеню, на пресечка от зелените ограждения на Фенуей Парк, недалеч от физкултурния салон на Голд — доста широка за Бостън улица. Ограждаха я стари индустриални сгради и складове, някои превърнати в клубове и барове. Маккейн не успя да се приближи до адреса. Мястото гъмжеше от патрулни коли, линейки и подвижни лаборатории. Белите светлини надделяваха над коледните украси. Зад кордона се стичаха цивилни зяпачи, потриваха ръце и подскачаха,

готови на всичко, дори да замръзнат, само и само да видят чуждата агония.

Маккейн паркира и двамата се запровираха към мястото на събитието. С приближаването им двама униформени полицаи се опитаха да ги отблъснат. По-ниският — млад, червенокос ирландец на име Грейди — примигна няколко пъти, докато разпознае Дороти. Дори и под пластове вълна нямаше как да не се забележи физиката ѝ.

— Съжалявам, детектив Бретън. Не ви познах. — Отдръпна се и я пусна да мине. — Къде е колата ви?

Южняшки акцент. Звучеше като „Дей култът ви?“.

Забеляза Маккейн и погледът му отново стана официален.

Маккейн се зачуди: „На какво приличам, ако не на ченге?“. Показа значката си.

— Наложил се да паркираме на една пресечка оттук. Кога дойде сигналът?

— Преди около четирийсет минути — отговори Грейди, подскачайки от студ. — Време е някой от пожарната да затвори тези дупки. Само проблеми създават.

— Тогава ще се появят другаде. — Дороти продължи напред. — Отивам да намеря Маркърс.

Маккейн я последва.

Клубът се помещаваше в някогашен склад. Тухлите отвън бяха боядисани в матово черно. Влизаше се през малка метална врата, която лишаваше заведението от изход в случай на пожар. Щом Маккейн влезе, право в лицето го блъсна миризма на прясна кръв и барут. Цареше пълен хаос. Полицаяте отчаяно се опитваха да успокоят ужасените свидетели, а медицинските лица си проправяха път към ранените. Млад чернокож мъж лежеше на пода по лице, с оковани в белезници ръце зад гърба. Четирима униформени полицаи го охраняваха, защото беше огромен.

Дороти огледа помещението бързо, опитвайки се да види Маркърс, но поради твърде голямата тълпа и оскъдното осветление се оказа трудно. Лилавите светлини, рефлектиращи в боядисаните в черно стени, придаваха на интериора страховит и загадъчен вид. Някакво отражение от огледалата зад източния бар създаваше по-скоро

атмосфера и с нищо не допринасяше за видимостта. Хората се блъскаха между обърнати маси и столове. Две четириметрови изкуствени коледни дръвчета ограждаха мястото за групата. Мигащи светлини „Тиволи“ добавяха сюрреализъм към картината. Нападалата украса от дръвчетата се валише по дансинга. Лекарите, освободили малко пространство, даваха първа помощ на пострадалите. Над долното ниво мецанинът опасваше заведението в кръг. Баровете на полуетажа се обслужваха от друг персонал. Вместо бар столове и големи кресла се виждаха плюшено-кадифени дивани и сепарета. Мястото представляваше поле на засилена изследователска дейност. Дори от разстояние Маккейн забеляза махащата ръка. Размени поглед с партньорката си. Очите на Дороти се напълниха със сълзи.

— Не знам дали съм готова за това. Качи се, а аз ще се опитам да намеря Маркъс.

— Добра идея.

Маккейн я стисна леко за рамото и се отправи към стълбището. Жълти полицейски ленти ограждаха асансьора. Приближавайки към мястото на събитието, всичко в стомаха му се разбърка. Хотдогът, който изяде по време на мача, се надигна в гърлото му. За какво беше всичко това? Проправи си път през тълпата, за да вижда по-добре. Преглъщаше често, та да спре гаденето.

Преди три часа това момче изигра мача на живота си. Красивото лице на Джулиъс ван Бийст сега бе въсърно и безжизнено. Очите му — изгубили блясъка си, а от отворената му уста се стичаха тънки струйки кръв по лявата буза. Хлапето бе простреляно в главата, дясната ръка и дясното рамо.

Маккейн усети потупване по гърба. Подскочи и се олюля. Кори Уайлд държеше плик с улики.

Уайлд — някъде към трийсет и пет, оплешивяващ — изглеждаше странно асиметричен, понеже едно жълто и едно кафяво око украсяваха иначе безинтересното му лице.

— Какво правиш, Мики?

— Съпровождам партньора си. Синът ѝ е тук. Той я повика.

— Стига бе! Как се казва?

— Маркъс Бретън, гард на „Бостън Ферис“.

Уайлд поклати глава.

— Бях доста зает горе.

— Какво стана? — поинтересува се Маккейн.

Уайлд хвърли поглед към тялото.

— Хванахме стрелеца. На долния етаж е, окован в белезници.

— Видях го. Какво е разпалило искрата?

— Спор около мача. — Уайлд потърка нос в рамото си, защото ръцете му бяха в гумени ръкавици. — Гледа ли мача?

— Бяхме с Дороти.

— Някой свалил Джулиъс на игрището, вярно ли е?

— Да, един тип го фаулира жестоко. Той ли е стрелецът?

— Не знам дали е бил лично той, щото не съм гледал срещата. Отборите, изглежда, са преместили кавгата във от игрището. Разменили са си много подмятания и обиди. Джулиъс се разшавал с някаква девойка и започнала свада. Охраната ги разделила. Нападателят си тръгнали и всичко отново станало чудесно и спокойно... тра-ла-ла... После заподозреният се върнал и „бам“! Започнали да летят куршуми.

— Върнал се е да търси Джулиъс ли?

— Явно, особено ако се съди как е паднал. Ела. — Уайлд заведе Маккейн до тялото. Наведе се и бръкна с кутре в удължена огнестрелна рана в рамото на Джулиъс. — Ето, траекторията е в посока нагоре. Който се е опитвал да уцели голямото момче в главата, е трябвало да стреля нагоре. Тъгълът обаче е твърде остър. — Извади пръста си. — Искаш ли да видиш?

— Ще ти се доверя.

— Куршумите би трябвало да са дошли отдолу и да са изстреляни нагоре, но не такава картина ни описват свидетелите.

Маккейн се наведе и помириса раната. Липсваше силната миризма на барута, характерна при изстрели от далечно разстояние.

— Джулиъс ли е единствената жертва?

— Засега да. Лекарите отведоха неколцина в доста сериозно състояние, но говореха на носилките, а това е добър знак.

Маккейн кимна.

— Кое съкровище е застреляло Джулиъс?

— Баскетболист. Делвекио. Прави се на голям тежкар. Не казва нищо освен... сещаш се какво.

— „Нищо не съм направил!“

— Какво друго? — кимна Уайлд. — При започването на стрелбата настанала масова паника. Задникът твърди, че просто бил там, а „някой друг е стрелял“. Набедили са го само защото е от „Дюкейн“. — Уайлд сбръчка вежди. — Претърсихме го, но не открихме оръжие.

— Намерихте ли го някъде другаде?

— Хей, ти си детективът. Да, но възникна нов проблем. Намерихме оръжия. В множествено число. Много оръжия. — Поклати глава. — Сякаш всеки идиот тук е бил въоръжен. Човече, това ще ни отнеме адски много време. Нещата положително ще се улеснят, ако някой си признае.

Маккейн кимна. Знаеше каква е процедурата. Детективите щяха да прегледат конфискуваните оръжия и да се опитат да определят собственика на всяко. Въз основа на идентификационните номера на оръжията — ако не са пренабити или обгорени с киселина — сравнявайки ги с номерата в щатските регистри и отпечатъците. За съжаление много трудно се свалят отпечатъците от оръжие, с което е стреляно, защото по време на стрелбата ръцете треперят, хлъзгат се и всичко се размазва. И все пак на балистиците предстоеше да изпразнят всяко от конфискуваните огнестрелни оръжия в желатинови блокове, с цел да определят качествените им показатели. В най-добрия случай един от показателите щеше да съвпадне с параметрите на фаталния изстрел. Много бавна и пипкава работа.

— Искаш ли да ти помогна?

— Би било добре. — Уайлд вдигна плика с уликите. — Ще занеса тези куршуми в лабораторията веднага щом онези от съдебната медицина свършат. Гомес намери гилзи на долния етаж. Смятаме, че тарикатът е стрелял оттам. Тъгълът изглежда добър, но специалистите ще ни дадат по-точни данни. Къде е хлапето на Дороти?

— С другите свидетели.

— Ще говоря с него.

— Защо не оставиш на мен, Кори?

Уайлд го погледна.

— Мики, ти си твърде свързан със случая.

— Да, но аз ще съумея да извлека повече информация от теб.

Уайлд подсмръкна и обмисли предложението.

— Не и ако Дороти е наоколо.

Беше прав, но как, по дяволите, да отдели лъвицата от малкото й зверче?

— Имам идея, Уайлд! Занеси куршумите в балистичния отдел, а после подремни малко. Дороти ще изчака медиците и на сутринта ще те запознае с развитието на случая.

— Влиза в разрез с правилата, Мики. Тя на какво разчита?

— Познава майката на убития — Елън ван Бийст.

Уайлд се позамисли по въпроса.

— Значи според теб тя определено настоява да се включи в случая.

— Само правя предложение за партньора си.

— А ти?

— Ние сме екип. Ето каква е сделката. Ще ти помогна със сортирането на оръжията. Колкото по-бързо занесем гилзите на балистиците, толкова по-бързо ще получим информация за оръжието, с което се е стреляло. Така търсенето ще се ограничи. А междувременно опитай да дремнеш малко. На нищо не приличаш.

Уайлд се намръщи.

— Добре. Прати ми я тук горе.

— Може да не се справиш както трябва — напомни му Маккейн.

— Дороти има усет за възстановка на престъпленията.

— Е, все пак се нуждаем от нещо. Човече, хаосът е пълен. — Уайлд поклати глава. — Значи някой от вас двамата ще ме уведоми за заключенията на съдебните медици.

— Разчитай!

Маккейн се загледа в безжизненото тяло на Джулиъс ван Бийст. Сякаш му трябваше доктор, да му каже, че бедното копеле е убито.

6

Дороти Бретън беше едра жена, но на Маккейн му отне десет минути да я открие. Из тълпата шареха много по-снажни типове — гигантите от колежанския баскетбол. Извисяващи се над неговата Дороти, създаваха впечатлението, че е със среден ръст. И все пак присъствието ѝ се забелязваше. Гласът ѝ привлече Маккейн.

Седеше на бара с длан върху ръката на Маркъс. Жестът целеше да отпусне младежа, но той си оставаше неспокоен. Лицето му издаваше болка.

— Пак ти повтарям — крещеше ѝ той, — не си спомням нищо, мамо! Защо продължаваш отново и отново да ме питаш едно и също?

— Защото всеки път си спомняш повече, отколкото си мислиш.

Маккейн си проправи път през тълпата и седна до партньорката си.

— Необходима си горе — каза той на Дороти. Тя го погледна озадачено. — Обещах на Уайлд да си там, когато дойдат съдебните медици. Още не са взели отпечатъци от ръцете.

— Откри ли остатъци от барут?

— Нищо не успях да видя при това шибано осветление, но не усетих и да мирише. Все пак е редно да го допуснем и да проверим. Ако тези мошеници, адвокатите, пледират за самозащита, а не сме проверили ръцете му за барут, ще изглеждаме пълни задници.

— Намери ли изпразнено оръжие около него?

— Не, но на мястото имаше няколко гилзи. Дори да са стари, трябва да проверим.

— Значи има вероятност Ван Бийст да е отвърнал на огъня или да е стрелял пръв.

— Възможно е! — Маккейн повдигна рамене. — Както и да е. Уайлд отиде да занесе амунициите в „Балистика“-та. Куршумите на лошите момчета изглеждат трийсет и втори калибър.

— Колко са те?

— Четири, мисля.

— Има ли други жертви в района освен Джулиъс?

— Аз поне не знам — отвърна Маккейн.

— Значи някой е изпразнил пълнител в него?

— Възникнал е конфликт между Джулиъс и един от играчите на „Дюкейн“. Нападателят си тръгнал и по-късно се върнал, готов за битка. Не знаем кой е стрелял първи и дали Джулиъс изобщо е стрелял. Затова по-добре да отидем горе и да свалим отпечатъци, преди медиците да дойдат.

— Защо не ги взе ти? — попита Дороти. — Аз съм заета.

— Обясних на Уайлд, че имаш усет към разследване на престъпления. Той каза да те изпратя горе да поогледаш.

— Имам усет за простотии. Някой се опитва да се отърве от мен.

Маккейн мълчеше. Дороти се намръщи, стана и отдалечавайки се, погледна през рамо сина си.

— Ще се справям с теб по-късно.

— По дяволите! — изруга Маркъс, след като тя се скри от погледа му. — Какво иска от мен? Нищо не видях!

Маккейн сложи ръка върху рамото на младежа.

— Майчински притеснения!

— Мамка му! И аз съм притеснен! — изкрещя хлапето. — Щях да помогна, ако можех, но щом започна стрелбата, се хвърлих на пода като всички останали. — Маркъс сви очи. В тях се четеше досада. — Може ли да си вървя вече?

— Дай ми пет минути.

Момчето извърна очи.

— Хайде, Маркъс! Направи го за мен! — Маккейн се изправи. — Да се поразходим. Малко свеж въздух ще ти дойде добре.

Маркъс не отговори. Скочи рязко на крака и си взе якето.

— Съгласен съм на всичко, само да се махна оттук.

Помощник-медицинският експерт изглеждаше като дете, макар че за Дороти всеки под петдесет беше дете. Е, тази наистина приличаше на бебе. Имаше свежо и бяло лице, големи сини кръгли очи и кльоцаво тяло, а крехките й ръце бяха покрити с гумени ръкавици. Носеше скъпо палто — вероятно кашмирено, в най-лошия случай

добра имитация. Очевидно беше девственица — придобиеш ли опит да преценяваш знаците на човешкото тяло, го разбираш.

Дороти се приближи и се представи: детектив Бретън от бостънския отдел „Убийства“. Младото момиче също се представи: Тифани Артълс. На табелката с името ѝ пишеше „доктор“, но тя не използва титлата. Сякаш се засрами. Или искаше да звучи покровителствено. Това само вбеси Дороти още повече. Ако си шибан доктор с шибана диплома, използвай си шибаната титла. Никой не я застрашава, по дяволите!

Глупави хора! И все пак Тифани Артълс имаше диплома от „Харвард“. Още едно доказателство, че колкото и либерален да е, градът не даваше и пет пари за смъртта на черно момче. В противен случай нямаше да пратят някакво кашмирено палто с мляко по устата.

Погледни я! Трепереше, докато отваряше докторската си чанта. Дороти я наблюдаваше втренчено, което ни най-малко не ѝ помагаше. Дороти съзнаваше, че не постъпва особено честно, но откровено казано, изобщо не ѝ пукаше.

— Специалистите по стрелба бяха ли тук? — попита Артълс.

Тих, гъделичкащ глас. Кестенявата ѝ коса блестеше. Дороти положи огромни усилия, за да не я изимитира.

— Не, не мисля. Не че някой ми казва каквото и да е.

— Добре. — Гласът на Артълс стана още по-писклив. — Само се интересувам дали мога да местя тялото, или...

— Лекарите са му правили сърдечен масаж — отсече Дороти. — Ризата му е разкопчана и има следи от охлузвания по гърдите. Очевидно са опитали да го върнат към живота. Явно са го преместили, защото следите от кръв не съвпадат с положението на тялото. Виж тук... всичката кръв е по масата. Според мен е паднал напред и после спасителният екип го е обърнал. Знам, че фотографът е бил тук и си е тръгнал. Затова прави каквото трябва.

Доктор Тифани се взираше в безжизненото тяло на Джулиъс. Устните ѝ трепереха.

— Съжалявам. Сигурно изглежда глупаво, но не очаквах да разпозная жертвата.

— Не ви ли предупредиха кой е?

— Не. Съобщиха за стрелба в „Духът на фараона“ и че има жертва. — Погледна Дороти. — Гледах го преди седмица. Водих по-

малката си сестра на мача. Каква загуба!

Тя се наведе.

— Добре. — Говореше на себе си. — Да видим какво има тук.

Дороти коленичи до младата жена. Артълс обгърна главата на Джулиъс и я премести, за да изследва раните в областта на слепоочието.

— Две ожулни рани. Сливат се, но елипсите им ги разграничават. Дясната е малко по-дълбока. По моя преценка обаче нито едната, нито другата са причина за смъртта. Има слабо кървене, но не артериално.

Повдигна отпуснатата ръка на Джулиъс.

— Още не се е вкочанил. Няма начин да настъпи толкова скоро... Кога се обадиха, детектив?

— Преди около час. Или малко повече.

— Значи часът на смъртта не е под въпрос? — Артълс прегледа ръката. — Тук виждам две прострелни рани. И двата куршума са излезли. Изстрелите не са от близка дистанция. Бих казала, между седемнайсет метра, съдейки по вида на раната. За да го уцели в главата, стрелецът е бил опитен или е имал късмет, или и двете. Във всеки случай е разполагал с добра видимост. Няма други жертви, нали?

— Не.

— По размера на дупките... струва ми се... трийсет и втори калибър. Нещо такова.

— Най-вероятно сте права. Току-що детектив Уайлд отнесе амунициите в отдел „Балистика“. Намерихме няколко гилзи долу. — Дороти се изправи и посочи. — Ето там. В левия край на дансинга. Значи говорим за ъгъл от около четирийсет и пет градуса.

— Ще измеря ъгъла на разстоянието между входа и изхода на раната, за да видим дали сте на прав път. Този изстрел — тя показва раната на Дороти — е разкъсал мускула и нямам чист тунел за работа. Долният е влязъл и излязъл. — Смъкна ръката, за да се види раната на рамото. — Куршумът, изглежда, е влязъл под мишницата, минал е зад лопатката и... — повдигна с усилие тялото на Джулиъс, колкото да надникне под него. — О... излязъл е оттук, през задната част на врата. Най-вероятно е засегнал сънната артерия. Няма голям оток, защото кръвта се е стекла надолу заради гравитацията...

Тифани Артълс се спря.

— Знаете какво е оток, нали?

Най-накрая Дороти я дари с усмивка.

— Продължавай, мила. Справяш се чудесно.

— Това е вторият ми работен ден, детектив Бретън — усмихна се широко Тифани. — Ако шефовете знаеха, че жертвата е известен човек, щяха да пратят старши експерт, гарантирам ви.

— На кого му пука? Нали става въпрос за поредното убито чернокожо момче.

— Нямах предвид това, детектив. Бял или черен, в случая е лесно да се определи причината за смъртта. Излишно е да будят шефа. Освен ако става въпрос за някой известен... някой, който да привлече медийното внимание.

Тя стана и свали ръкавиците.

— Не съм в състояние да определя със сигурност кой изстрел е фаталният. Не и преди да го отворят.

— Кога мислиш, че ще го направят?

— Най-вероятно скоро, и то заради това кой е... беше. Да речем, до два-три часа. Ще се постараят да изложат фактите от аутопсията скоро, защото вестниците ще настояват за информация. — Даде визитката си на Дороти. — Едва ли ще го режа аз. По-скоро не, но ми се обадете, ако искате.

— Благодаря, докторе.

Тифани се усмихна слабо.

— Значи ще предам на момчетата в колата да го карат към моргата, освен ако не смятате да го огледате за юристите.

— Техниците и аз проверихме каквото ни трябваше, фотографът направи снимки на трупа. — Дороти се изправи и капачките на коленете ѝ изпукаха. — Да оставим бедното момче да почива на спокойствие.

Маккейн преведе Маркъс през клуба и двамата излязоха навън. С всяко вдишване острият въздух прогаряше дробовете и гърлото на Маккейн.

Мигащите светлини от лампите на колите за спешна помощ, замъглените улични лампи, бурканите на патрулките и натрапчивото присветване на камерите танцуваха по мастиленосиньото небе.

Маккейн едва измина няколко крачки и завряха в лицето му микрофон. Беше онзи тип Хъдсън — нощният търтей на една от местните станции.

— Дерек Хъдсън, детектив. Ще ни кажете ли какво става вътре?

Маккейн съжали хиляди пъти, задето остави значката си, забодена на палтото.

— Всъщност, не! — Свали периферията на шапката над ушите си и огледа района за празна патрулка, без да изпуска ръката на Маркъс.

Щом Маккейн подмина Хъдсън, през тълпата си проби път млада жена и излезе най-отпред. Маккейн не я позна. Беше се навлякла от главата до петите и трябваше да смъкне шала си под устата, за да може да говори.

— Лиз Мантел, Си Ен Ен. Видяхме да изнасят на носилки много жертви след стрелбата. Какво е довело до престрелката, детектив?

Зъбите ѝ тракаха, докато задаваше въпроса. Маккейн бе навън само от минута, а краката му вече се вледениха. И това е при забележителното отсъствие на ветровете от Бек Бей. Дори на мъждивата светлина се виждаше колко червен е носът на репортерката. На Маккейн му стана криво, че жената трябва да стои и да мръзне на минусовата температура. Е, не чак толкова криво.

— Без коментар!

Тя продължи да върви редом с тях.

— Значи определено е имало масова престрелка?

— Нищо не е потвърдено.

— А членовете на баскетболния отбор на „Бостън Ферис“? Намесени ли са?

— Вие ми отговорете!

Журналистката забеляза Маркълс и се усмихна чаровно.

— Вие от „Бостън Ферис“ ли сте?

— Познахте наполовина. Той е само от Бостън. Извинете ни.

Най-сетне Маккейн видя празна кола. Побутна Маркълс натам и показа значката си. Помоли униформения полицај вътре да ползва задната седалка. Лиз Мантел ги следваше неотлъчно, а операторът заснемаше храбрия ѝ опит да се добере до голямата история.

— От отбора ли сте?

Маккейн не остави Маркълс да отговори. Отвори задната врата на патрулката, наведе главата на момчето и го тикна вътре.

— Той заподозрян ли е, детектив?

Маккейн се вмъкна мълчаливо до Маркълс.

— Току-що потегли кола на моргата — не се предаваше Мантел. — Колко са смъртните случаи?

Маккейн се усмихна и затръшна вратата, почти отнасяйки пръстите на репортерката. В колата беше тъмно и студено като в крипта. Той се пресегна през седалката и включи запалването. От вентилационната система се разля топъл въздух. След около минута се затопли.

Маккейн се обърна към Маркълс, заврял лице във велурените си ръкавици. Най-накрая момчето погледна нагоре.

— Ще ти кажа каквото казах и на мама! Нищо! Щото нищо не видях!

— Не беше ли с Джулиълс?

— Не, не бях с Джулиълс! Той беше на горния етаж. Някаква обувна компания конгломерат му лижеше задника.

— Не е ли в разрез с правилата на НКАА?

— Не и ако той не вземе нищо.

— Дали сам си плащаше питиетата?

Маркълс се намръщи.

— Това не е основната грижа на борда.

— Но ако някой го беше издал, Маркълс, той щеше да има проблеми, нали?

— Да, предполагам. Но кой би го издал?

— Някой от противника.

— Никой противник не би издал Джулиъс, задето е грабнал няколко безплатни питиета. Не така ще се отървеш от някого. Това е начинът на шубетата.

— Значи е по-добре да го убият?

Маркълс потри слепоочието си.

— Не, разбира се, ужасно е! Това е... Драйфа ми се. Играя баскетбол, за да не ми се налага да се забърквам с бандити. Върша си работата, а те ме оставят на мира. Уважават играта ми, човече. Трудих се здраво, за да уважават играта ми! Не мога да повярвам... Мик, искам да си отида вкъщи. Моля те, пусни ме да си ходя. Трябва да поспя.

— Направи ми една услуга. Разкажи ми твоята версия за случилото се.

Маркълс се прозя дълго и уморено.

— Седях си до дансинга. Нали знаеш, просто си киснех. Говорех с няк'ва мацка.

— От „Дюкейн“ ли беше?

— Не, от местните. Учи, мисля в Бостънския университет. Джулиъс също си лафеше с мадамите. Не познавам всички момичета, които му се лепяха. А те бяха много, толкова мога да ти кажа. Папи се вбеси, но не заради вниманието на момичетата. Имаше си друга причина: Джулиъс унижи „Дюкейн“ — върна се, след като го събориха. Той и Папи си размениха любезности.

— Кой е Папи?

— Папи е Патрик Делвекио. Нападателят на „Ястребите“.

— Той ли събори Джулиъс на игрището?

— Не, събори го Мустафа Дюран. Той е резерва. Известен е като разрушителя, заради грубата му игра. Хей, не е кой знае какво. Това му е работата. Но случката на последния мач премина всякакви граници.

— Какво правеше той, когато Джулиъс и Папи се спречкаха?

— Мустафа не беше в клуба. Знаеше какво ще се случи, ако си покаже лицето.

Маккейн се сдържа да извади тефтерчето си.

— Какво щеше да се случи?

— Човече, няма начин да направиш нещо такова на игрището, без да повлече последствия.

— Какви последствия?

Маркърс се намръщи.

— Айде де, Мики! Знаеш как е! Не се ли защитаващ, ще те затрият. Гадовете ще ти правят всякакви мизерии, защото ще си мислят, че ще им се размине.

— За какви последствия говорим?

— Не патлак, ако това си мислиш. Говоря ти за разплата на игрището. Удрям му едно рамо, когато реферите не гледат. А дори и да гледат, след такъв фал... хей, никой няма да си отвори устата.

— Но ние не говорим за терена, Маркърс! Говорим за тук. Какво според теб щеше да направи Джулиърс, ако Мустафа се беше появил?

— Ама той не се появи, така че си остава загадка.

— Кой започна боя, Маркърс?

— Нямаше бой. — Младежът погледна нагоре. — Само няколко реплики.

— Какви реплики?

— Джулиърс рърсеше глупости и Папи му отвъррщаше. Но ние бяхме много повече от тях. Нещата малко се нажежиха. Имаше някакво бутане, струва ми се, но това беше всичко. „Дюкейн“ си тръргнаха. После Джулиърс взе две момичета със себе си и се качиха горе. Тогава го видях за последен път.

— Какво е правил, след като ги е взел горе със себе си?

Маркърс погледна озадачено.

— Питаш ме дали ги е оправил в клуба? Това не мога да ти кажа. Доколкото знам, те бяха просто за украшение, за да изглежда по-добре пред съдружниците.

Маккейн извади тефтерчето си.

— Знаеш ли имената на момичетата?

Маркърс се замисли за момент.

— Не, не мисля.

Маккейн почака.

— Сякаш дочух някой да нарича едната Спринг. Бяха високи, момичетата де. Едната горе-долу моя ръст. Нищо чудно да са баскетболистки, но не са от „Бостърн Ферис“. Тях ги познавам всичките.

— Кой друг се качи горе с Джулиърс?

— Никой, когото да познавам.

— Някой бодигард?

— Не, не и бодигард. Кой би се заял с Джулиъс?

— Не се ли притесняваше от превъзбудените фенове?

— Джулиъс не беше чак толкова голям. Определено се беше запътил към НБА, а титлата на финалната четворка щеше да му дойде в голям плюс. Наистина се бореше за титла, преди да се обяви за свободен агент. — Маркъс поклати глава. — Мамка му! Каква загуба! Нямам представа какво е правил Джулиъс, но Папи се върна с няколко от неговите престъпни приятелчета.

— Колко време мина между излизането и връщането на Папи?

Маркъс въздъхна.

— Около половин час, а може би и малко повече. Не гледах часовника. Щом Папи се върна, всички разбраха, че ще стане много напечено. Излизах от кенефа, когато го видях, и вече си мислех да се ориентирам към изхода. Тогава започна стрелбата. Хвърлих се на пода. Не видях пистолета. Дори не мога да кажа дали Папи е стрелял. Просто чух пукота и се гмурнах, за да си осигуря прикритие.

— Значи причината Папи и Джулиъс да се спречат не е била момиче?

— Не. Беше играта, човече! Винаги е играта! „Ти излъга!“, „Ти ме задържа!“, „Ти ме блъсна!“, „Ти ме удари!“ и тем подобни... Нямаше нищо общо с никакво момиче.

— Да не би Джулиъс да е заговорил момиче, което не бива да закача?

— Не, не го виждам така. Той имаше избор. Която и да е, когато и да е.

— Някои мъже изпитват тръпка да го слагат на чужди жени.

— Не, не и Джулиъс. Единствената му страст беше баскетът. С мацките си уплътняваше времето, когато не играеше. Не би се спречкал с някой тип заради момиче.

— Тогава защо тръгна този слух?

— Откъде да знам? Ако трябва да налучквам, бих обвинил „Дюкейн“. Нещо, което да оправдае действията им. Всички разправят, че Папи и приятелите му са го застреляли. Просто са го покосили.

— Но ти не видя нищо?

— Това не означава, че нещата не са протекли така. — Маркъс погледна Маккейн. — Кой друг би го застрелял?

— Значи ми казваш, че Ван Бийст не е вбесил никой друг освен „Дюкейн“?

— Не, Джулиъс вбесяваше много хора. И аз не го харесвах, но не се сещам за човек, който да го мрази толкова много, че да го убие.

— Може би трябва да се замислиш по-сериозно!

— Може би имам нужда от сън — отвърна Маркълс. — Ако се наспя, сигурно ще мисля по-добре. — Замълча и облегна главата си назад. — Ужасно съм уморен! Ужасно ми е студено! — Втренчи се в Маккейн. — Как се справяте с всички тези нощни наблюдения в такова време?

— Уморяваме се и умираме от студ.

— Прояви малко съчувствие, Мики! Пусни ме да си ходя!

Маккейн кимна.

— Ще хвана някой униформен да те закара.

— Не се притеснявай. Един приятел ще ме метне.

— Не, синко! — възрази Маккейн. — Ще те закара полицай. Майка ти не би се съгласила с нищо друго.

8

Бек Бей представлява засипано бунище, разположено в разорано, пресушено блато, оттам и името на най-известната му забележителност Фенуей Парк. През Викторианската епоха заливът приютявал някои от най-модните къщи в Бостън. Живописен и очарователен със своите павирани тротоари и с бриза от океана през топлите месеци, той е изключително тежко натоварено туристическо място. Поради бейзболното игрище и клубовете заливът се превръщаше в точка на постоянен екшън, какъвто беше и по-голямата част от патрулирания от Четвърто полицейско управление район — главната база на Маккейн и Дороти. Смените застъпваха в пет часа сутринта.

Детектив Кори Уайлд можеше да използва поставен екип, но установената практика не беше такава. Бретън и Маккейн вършеха по-голямата част от черната работа и той нямаше причина да крещи. Повече от двайсет и четири часа не беше спал, та му се понасъбра. Подозираше, че и Папи Делвекио го знае, защото копеленцето не му даваше повод да се закачи за нещо. Предложи цигара на хлапака, а Папи поклати буйно глава:

— Не приемам тази гадост в дробовете си. Какво смяташ да правиш бе, човек? Да ме отровиш ли?

Само ако...

— Опитвам се да ти създам комфорт — отвърна Уайлд. — Искаш ли още вода?

Папи се наведе напред и погледна злобно.

— Трябва да се махна оттук, човече. Или ме затваряй, или ме пусни да си ходя.

Хлапакът, висок два метра и шест сантиметра, тежеше сто и трийсет килограма. От кръста надолу Патрик Лутър Делвекио приличаше на върлина. Така е с баскетболистите — кльоцави, тънки крака, предназначени за тичане и скачане.

От кръста нагоре... — това е друга история. Звездата на „Дюкейн“ носеше маса мускули около ръцете и раменете си. Продълговатото му тъмно лице имаше красиви черти — почти етиопски.

Делвекио. Сигурно носи италианска жилка. Или не. Виж Шакил О'Нийл и Трейси Макгрейди. Уайлд, шейсет процента ирландец, понякога си мислеше, че светът е просто място за живеене.

Отново погледна Папи. Модерен младеж. Косата му, криволичеща на зигзаг, образуваше сложна шарка. Много кичури или расти, или каквото и да е това, се спускаха по дългия мускулест врат. Над тъмните му очи „цепки“ се сключваха вежди, а устните си кривеше в знак на ненавист.

Уайлд се опита да запази добрия тон.

— Ще ускориш всичко, ако ми кажеш истината, Папи.

Погледът му стана див.

— Абе човек, ти слушаш ли ме? Казвам ти истината.

Татуировки покриваха ръцете му до китките, но едва се откриваха върху тъмната кожа. Защо, по дяволите? Вероятно татуировките покриваха целите му ръце, но Уайлд не можеше да ги види. Папи носеше бяла риза с дълги ръкави. Маслинозеленото му копrienено сако висеше на стола, лъскаво и блестящо, толкова дълго, че опираше в пода.

— Слушам те. — Уайлд сви рамене. — Но не ти вярвам. Знаеш ли защо? Защото не си надежден.

— Никого не съм застрелял. — Делвекио скръсти ръце.

— Виждаш ли, пак създаваш проблем с истината. Изследвахме ръцете ти за следи от барут, Папи. Стрелял си с пистолет.

— Никого не съм застрелял в клуба — уточни той. — Вчера си играх с някакъв патлак.

Уайлд положи огромно усилие да не се изхили.

— Кога вчера?

— Сутринта.

— И не си си мил ръцете, откакто стреля с онзи пистолет?

— Всъщност, не.

— Не си ли избърса ръцете със салфетка, след като яде?

— Не.

Уайлд се втренчи в него.

Хлапакът поясни:

— Храня се чисто.

— Знаеш ли, Папи, даваха снощния мач по телевизията. По ръцете и лицето ти направо се лееше пот. Не само аз, но и всеки, гледал мача, ще потвърди, че те е видял да бършеш поне двайсет пъти лицето и ръцете си с кърпа. Искаш ли да смениш теорията си?

— Искам адвокат.

— Вземи си адвокат, Пап, но в такъв случай ме лишаваш от възможността да работя с теб. Тогава няма как да сключим сделка. А ти знаеш, че ако искаш да излезеш чист от това, се налага да се договорим.

Дороти наблюдаваше стаята за разпити от другата страна на огледалното стъкло. Погледна шефа на нощната смяна в Четвърти участък, Фил О'Тул — здрав, набит, белокоп, трето поколение полицаи от ирландски произход — беше видял много промени в Бек Бей: повече имигранти, повече наркотици, повече временно пребиваващи и много повече студенти. Това означаваше повече купони и повече инциденти, в основата на които стоеше употребата на алкохола. Е, имаше и добра страна: идваха професионалисти да реставрират старите викториански къщи. Не престъпници. Тези бяха случайни жертви.

— Всеки момент ще пристигне адвокатът на „Дюкейн“ — предупреди Дороти. — Колко време мислиш, че ще можем да откраднем, преди да поиска да говори с клиента си?

— Ще успеем да го забавим най-много с десет минути — отвърна О'Тул. — С какво точно разполагаме срещу Делвекио?

— Свидетелите са го видели да вади пистолет.

— Колко свидетели?

— Трима или четирима. Все още търсим.

— Какво друго?

— Следи от барут по ръцете. Очевидно е употребил оръжие, и то след мача.

— Но никой не го е видял да стреля, нали?

— Все още търсим — повтори Дороти. — Трудно е да накараш свидетел да говори.

— Значи ще работите по тях?

— Разбира се.

— Стрелба с оръжие... достатъчно, за да го държим заключен, докато някой не уговори условията и не прати гаранцията — прецени О'Тул.

— Колко е това? Три часа.

— Горедолу.

Двамата погледнаха Уайлд през прозореца. Детективът потърка очи и каза:

— Разкажи ми за стрелбата, Папи. Каж ми какво стана. Ако е било самозащита, искам да знам. Защитникът ти ще иска да знае. Самозащитата е друга работа.

Нападателят се втренчи в Уайлд. Изглежда, претегляше възможностите си. После изтърси:

— Очите ти са с различен цвят. Какво? Да не би майка ти да е чукала двама мъже едновременно?

— Ще я попитам следващия път, когато я видя — усмихна се Уайлд.

— Стига ми толкова. — О'Тул вдигна телефона и разпореди на Уайлд да излезе от стаята за разпити.

С появяването си Уайлд започна да се защитава, но О'Тул го прекъсна:

— Той поиска да говори с адвокатата си, Кори. Ще го затворим въз основа на наличното: свидетели на боя, свидетели, които са го видели да вади оръжие, следите от барут по ръцете му.

— Дай ми още няколко минути с него — помоли Уайлд.

Розовото лице на О'Тул придоби цвят на недопечена пържола.

— Глух ли си, детектив? Той поиска да говори с адвокатата си. И някакъв костюмар от „Дюкейн“ вече е на път.

— Добре, ще му го предам. Ще му кажа, че не бива да разговаря с мен. Но позволи ми да му правя компания. Става ли?

О'Тул не отговори.

— Само компания! — настоя Уайлд. — Нищо, което би прецакало Миранда. — Той скръсти ръце.

— Добре — съгласи се О'Тул. — Компания! Само докато костюмарят дойде.

В този момент Маккейн влезе в стаята. Капитанът се втренчи в него.

— Къде беше?

— Разговарях със свидетели.

— И?

— След много придумвания и заплахи намерих две млади дами, които признаха, че са видели как Папи вади и изпразва оръжие — пистолет.

— Алилуя! — възкликна Уайлд.

— Колко са надеждни? — попита О'Тул.

— Колкото всеки друг в клуба. Което значи, че продължават да се колебаят и се налага да ги подундуркаме известно време.

— Някоя от тях видяла ли е Папи да насочва пистолет към Джулиъс?

— Все още изглаждаме детайлите.

— Някой видял ли е с какъв пистолет е стрелял Папи?

— Не, сър. Никой не е обърнал внимание. Твърде много хора са се паникьосали, когато куршумите започнали да летят. Всички залегнали на пода. — Маккейн погледна към бележките си. — Имам и следа за жена, която най-вероятно е била с Джулиъс на мецанина, когато са го застреляли. Казва се Спринг Метърс и живее с родителите си в Роксбъри. — Маккейн хвърли око към часовника си. — Минава пет. Смятам да отида дотам след няколко часа.

— Не! Ще отидеш сега и ще ги събудиш! — разпореди О'Тул. — Имаме нужда от цялата информация, която можем да получим, защото нашето лошо момче не ни казва много.

Вратата към стаята за разпити се отвори и на прага застана полицай Риас Адажинян — млада и сладка с изключение на тъмните кръгове под очите ѝ. Като новоназначена, я бяха сложили в гробарската смяна, което влизаше в конфликт с нейния биоритъм.

— Пристигнал е човек от колежа „Дюкейн“. Настоява да говори с господин Делвекио. Също... — Тя се прозя. — Елън ван Бийст е тук.

О'Тул погледна Дороти. Тя реагира веднага:

— Познавам я. Аз ще говоря с нея. — Обърна се към младата полицайка: — Къде я настанихте?

— В пета.

— Ще имам нужда от пълна кана с вода, две чаши и голяма кутия с кърпички. — Дороти направи пауза. — Нека да са две кутии. Кажете ѝ, че отивам след секунда. Нуждая се от малко време за себе си.

— Как се случи? — Елън хвана ръката на Дороти и стисна пръстите ѝ, та чак ставите ѝ побеляха. Трепереше, хлипаше със сълзи от дълбоката мъка. — Как се случи? Как можа...? — Избухна в плач и не можа да продължи.

Разстроена, Дороти се пресегна и я прегърна. Обърканата жена си позволи да се поотпусне малко. Също като Дороти Елън беше едра — висока и тежка, но в тъгата си изглеждаше незначителна.

— Как можа да се случи? Как се случи? Как можа, Дороти? Как можа?

Сълзи изпълниха очите на Дороти.

— Ще разкрием всичко, Елън. Обещавам ти, че няма да намеря покой, докато не видя виновника зад решетките.

— Каж ми само едно. Онази свиня, дето фаулира Джулиъс на терена... той ли го застреля?

— От това, което чух, дори не е бил в клуба.

— Боже! — Елън понечи да се изплюе. — Не е бил от „Дюкейн“, това ли искаш да кажеш?

При мълчанието на Дороти Елън се настърви:

— Не е бил той, бил е негов приятел, нали? Била е някоя свиня от „Дюкейн“. Каж ми истината, Дороти! Каж ми! *Каж ми!*

— В клуба са били няколко играчи на „Дюкейн“...

— Знаех си! — изригна Елън. — Знаех си! Знаех си! *Магът!* Каква игра е, щом позволяват на чудовища и на убийци да участват! Този свят е полудял! — крещеше тя. — Полудял!

— Съгласна съм, но все още не знаем всичко...

— Знам достатъчно, за да ти кажа, че е полудял!

Последва почукване на вратата. Влезе Риас Адажинян.

— Лео ван Бийст е тук.

Елън извади кърпичка и си избърса очите.

— Господи, само това ми трябваше!

— Искаш ли да го заведа в друга стая, Елън?

— Да... Не. Не. Нека влезе. — Погледна Риас. — Доведете го тук.

Щом Адажинян тръгна, Елън набра скорост:

— Разведохме се, когато Джулиъс беше петгодишен. Преживя го трудно; Лео все още играеше отвъд океана. Не че Джулиъс щеше да вижда баща си много често, ако беше живял с него в Италия. С всичкото това тичане нагоре-надолу. — Лицето ѝ придоби каменно изражение. — Но Джулиъс прие тежко повторните бракове на двама ни. Не успя да прости нито на баща си, нито на мен. Отказа да вземе фамилията на втория ми съпруг, дори след като Пол го осинови. Затова запазих името Ван Бийст. Искях Джулиъс да усеща връзката... че все още си принадлежим, защото Лео никога не беше наоколо.

Преглътна тежко и продължи да изразходва нервното напрежение, кръстосвайки стаята като овчарско куче.

— Никога го нямаше наоколо. Никога не плати за каквото и да е. Харчеше парите си бог знае за какво. Със сигурност не за децата си. Нито за Джулиъс, нито за другите му деца. Не че Лео е лош мъж. Просто не е добър. Той е един най-обикновен мъж.

Елън си ухапа палеца.

— Последният път се отрази тежко на Лео. Много тежко! Беше дебел, стар и изпълнен с болка. Краката му си бяха отишли, коленете му си бяха отишли, гърбът му си беше отишъл. Не можеше да играе баскет, а и едва ли разполагаше с пари. Не мизерстваше. Имаше си къщата, но нещата не стояха както в славните му дни. Пиенето се превърна наистина в проблем. Почти го съжалявах. Джулиъс... го съжаляваше. Започна да му се обажда по веднъж в седмицата. Нещо такова. Сближиха се повече от всякога.

— Било е хубаво — вметна Дороти.

— Да, хубаво беше. Джулиъс се опитваше да възстанови връзката им. Той беше единственото ярко петно в иначе мрачния живот на Лео. И сега всичко това си отиде! О, боже! Имам нужда да седна.

Дороти ѝ помогна да се настани на стола.

— Кога за последен път говори с Лео?

— Всъщност снощи на мача. — Елън се засмя горчиво. — Кимнахме си. Това правим, когато се видим. Кимаме си учтиво.

Вратата се отвори и Лео ван Бийст прекрачи прага.

— Елън! — разтвори ръце той, но тя се чувстваше слаба, за да се изправи. Вместо това заплака в шепите си. Той сложи огромните си длани върху натежалите ѝ рамене. По бузите му се стичаха сълзи.

— О, боже! О, боже! О, боже!

Никога не е бил по-висок от сина си. И никога не е бил толкова изявен атлет. След два сезона в НБА го изритаха. Прекара следващите петнайсет години отвъд океана, без да губи надежда за онзи магически сезон, който да накара селекционерите у дома да го приберат. В младите му години двуметровият ръст беше достатъчно подходящ и за стрелящ гард, и за малък нападател. Но времето се оказа неблагоприятно към него. Беше кръгъл, съсухрен и мрачен, приличаше на огромна медицинска топка. От челото му се стичаше пот. Извади носна кърпичка и избърса лицето си.

— Как се случи? — потърси той отговор от Дороти.

— Все още разследваме.

— Не искам простотии! Искам отговори!

— И аз ще бъда много щастлива да ви ги дам, щом научим нещо.

— Глупости!

Дороти понечи да отговори, но прецени, че е по-разумно да замълчи.

— Кое копеле застреля сина ми?

— Все още изчистваме детайлите.

— Искам да видя това копеле обесено. Разбирате ли какво казвам?

— Да, сър. Разбирам.

— И ако вие тук не сте способни да го направите, познавам хора, които ще го направят.

— Сър, полицията държи нещата под контрол. Ще намерим виновника. Обещавам!

— Да бе! Знам колко струва обещанието на полицията.

Дороти замълча.

Долната устна на Лео потрепери.

— Къде е той? Синът ми!

— О, боже! — Елън се разплака. — Нямам сили да го погледна така, Лео! Просто не мога!

— Знам, Елън. Ще направя каквото трябва. Не е нужно да го правиш ти. Остави на мен. — Погледна Дороти. — Искам да го видя.

— Ще проверя дали е възможно да го уредя още сега.

— Да, направете го! — заповяда Лео. — Уредете го веднага, детектив! Веднага! Защото на Джулиъс не му е мястото тук, в полицейския участък. Разбирате ли ме? Моят син не е за тук!

Дороти наблюдаваше безпомощна болката и нещастieto им и изведнъж видя собствените си като нищожни.

— Да повикам ли някого? Свещеник например?

— Пастор Юинг — обади се Елън.

— Църквата на вярата — добави Лео. — Той ще ни помогне с... от каквото имаме нужда.

— Той ще организира нещата. — Елън си избърса лицето и с ясен глас заяви на съпруга си, че ще го придружи до моргата.

— Не се налага да го правиш, Елън — повтори Лео. — Не си длъжна!

— Знам, но, тъй или иначе, ще го направя. — Тя се изправи, олюля се за момент, но запази равновесие. — Доведохме го заедно на този свят, сега ще го изпратим заедно.

9

— Е, това беше пълен провал!

Въпреки лошата връзка на мобилния Дороти усети разочарованието в гласа на партньора си.

— Спринг Метърс не си е вкъщи?

— Така и не е стигнала дотам — поясни Маккейн. — Наложих се аз да разкажа на родителите ѝ за престрелката в клуба. Те нямаха никаква представа. Мислеха, че си спи на топло, сгушена под завивките. Влетяха в стаята ѝ и щом зърнаха оправеното легло, полудяха. Започнаха да звънят на всеки, за когото се сетиха, та да открият къде е.

— О, боже!

— Да. О, боже! — повтори Маккейн. — Значи, вместо да открием единствената свидетелка, евентуално придружавала Джулиъс, когато са го застреляли, сега си имаме двойка истерични, обезумели родители, които попълват бланка за лице в неизвестност и настояват за отговори. Казвам ти, Дороти, този случай ще захапне града за задника. Колежът е нашият туристически пазар. Ако родителите се уплашат и спрат да изпращат децата си тук, ще изпаднем в голяма беда. Не говоря за „Харвард“ или МТИ^[1]. „Кеймбридж“ сам по себе си е институция. Бостънският университет също е институция. Но какво ще стане с всички училища в Бостън, които захранват тези бебчета?

Той се самонавиваше и Дороти се опита да запази гласа си равен:

— Знам. Понякога би било хубаво нещата да стават както трябва.

След кратка пауза Маккейн продължи:

— Не бива да роптая. Положително не си прекарала сутринта с кафе и вестник в леглото. Как мина с Елън ван Бийст?

— Както се очакваше. Бащата също дойде. Лео. Играл е професионално няколко сезона, но не си го спомням.

— Аз също. Боже, съжалявам. Сигурно ти е било много тежко.

В съзнанието на Дороти се прокраднаха картини на отчаянието — лицата на двамата родители, когато докторът извади трупа от

камерата и отметна чаршафа. Побиха я тръпки.

— Отивам да си легна, Мики. Казах на доктор Ч. да ме събуди, щом приключи с аутопсията. Смятам да слезем за брифинг.

— Самият доктор Ч. ли ще го реже? Ха!

Дороти трепна при думите му. Има разлика, когато познаваш мъртвото момче и майка му. От цялата тази работа ѝ се гадеше. Постара се много, за да се държи професионално.

— Знаеш как е — отбеляза тя, — голям случай. Какъв ти е графикът?

— Сън звучи добре. Кой мислиш, е натиснал за случая? Кметът или дори по-високо, губернаторът?

— Може би и двамата. Инцидентът е в района на Бостън, но губернаторът има добра причина да потули историята, защото и двата колежа са в Масачузетс. — Дороти прехвърли слушалката от едното на другото си ухо. — Така или иначе, политиката ще се намеси. Ще ни сритат задниците, ако не решим случая скоро.

— Някакъв успех с идентифицирането на оръжието?

— Техниците все още преглеждат конфискуваните оръжия. Ако открием нужния пистолет, не е изключено Папи да е оставил отпечатък, който да се използва. Не е бил с ръкавици, когато е стрелял. Следите от барут по ръцете му го потвърждават.

— За съжаление повечето пръстови отпечатьци се размазват при стрелба.

— Тогава ще пробваме с отпечатък от дланта.

— Като си говорим за копелето, какво става с Папи?

— Момчето не е богато, но някой е платил гаранцията.

— Гаранция за убийство?!

— Засега е само стрелба с оръжие.

Маккейн изпсува.

— Политика! Не е ли в разрез с правилата на НКАА да получава подаръци? Гаранцията не е ли подарък?

— Съмнявам се да е залегнало в правилника, Мики. А и Папи си има по-сериозни проблеми от борда на НКАА.

— Боклук. И двамата сме съвсем наясно, че той е стрелецът, дори да не е целял да гръмне Джулиъс. Надявам се да му спретнем добър случай. Знаеш как е със свидетелите. Отмине ли паниката, паметта започва да им изневерява. Дори и без намесата на политиците,

трябва да решим случая за няколко дни. Иначе нещата ще започнат да стават доста мрачни.

— Не помниш ли колко дълго време им отне да арестуват онова хлапе от Бейлър... Как му беше името?

— Карлтън Дотсън — подсказа Маккейн. — Да. Бях го забравил. Какво им става на тези баскетболисти?

Въпросът беше реторичен и Дороти си замълча.

— Какво беше? Шест месеца преди да изкарат гаранцията?

— С тази разлика, че Дотсън признал на приятел как е застрелял друго хлапе — Денети. И отнело известно време, защото тялото го нямало. Ние със сигурност имаме тяло, но бих го заменил за самопризнание.

Изведнъж Дороти усети смазващата умора от последните дванайсет часа.

— Загуба на време е да обсъждаме онзи случай. Опитай се да си починеш, Мики.

— Ще опитам — обеща Маккейн. — Ако не успея, то винаги има лекарства.

Дороти не очакваше да завари момчетата вкъщи. Надяваше се да се отпусне, да разполага с целия тесничък дом. А ето, те седяха с мрачни лица, изпълнени с това, което се нарича разкаяние за всеки извършен грях. Човек изпада в такова състояние, когато види някой свой „герой“ мъртъв. Огромно разкаяние — бяха й приготвили закуска: препечени филийки с мармалад, кафе и прясно изцеден портокалов сок. Щом влезе, Маркърс отбеляза страницата в учебника по антропология, а Спенсър надигна глава от домашното по алгебра и погледнаха майка си. Тя отвърна на погледа им.

— Не сте ли на училище днес, момчета?

— Часовете са отменени за целия ден — поясни Маркърс.

— Какво става с отбора?

По-големият й син сви рамене и се прозя.

— Всичко е на изчакване. Целият отбор има среща в три.

Дороти погледна по-малкия си син.

— А ти? Какво ти е извинението?

Спенсър прехапа устни.

— Много съм назад, мамо. Опитвам се да наваксам и реших...
— Ще наваксаш в свободното си време, младежо. Приготвяй се.
— Ако искаш, мамо, кажи в училище, че имам неизвинено отсъствие. Не мога да вляза в час, преди да съм наясно с алгебрата. Ще бъде загуба на време и няма да науча нищо. По-добре ще е да уча тук. Ако ме изриташ, ще отида в библиотеката.

Дороти въздъхна.

— Колко ще ти отнеме, докато наваксаш?

— Ако уча непрекъснато, сигурно два дни.

— Ще учиш по цял ден, вярвай ми. Особено ако ти напиша извинителна бележка! И никакво шляене с приятелите, докато не влезеш в крачка.

Спенсър кимна и Дороти седна.

— Благодаря ви, момчета, за закуската. Знам, че го правите, защото наистина се чувствате зле, заради Джулиъс. Навярно ви е неприятно, понеже се занимавам с това... с родителите му.

— Сигурно е било ужасно — обади се Спенсър.

Очите на Дороти се насълзиха.

— Не мога да го опиша. — Взе филийка и отхапа занесено. — Някой да ми сипе кафе. — Отпи от сока. — Безкофеиново или нормално сте направили?

— Безкофеиново — отвърна Маркълс. — Предположих, че ще искаш да поспиш.

— Добро мислене — похвали го тя.

— Да, нали той е умникът — подхвърли Спенсър.

— Престани — сопна му се Маркълс.

— Не се карайте — намеси се Дороти.

— Никой не се кара — успокои я Спенсър. — Може ли да ти кажа нещо?

— Мислех, че си говорим — погледна го Дороти.

Спенсър замълча.

— Хайде — пришпори го майка му.

— Може би времето не е най-подходящото...

— Продължавай! — настоя сприваво Дороти.

Спенсър прочисти гърло и погледна брат си.

Маркълс сложи чаша кафе за майка си.

— Ще бъда в другата стая, ако ви потрябвам.

— Не, остани — възпря го Спенсър. — Ще ми е нужна помощ. Очите на Дороти се свиха.

— Какво си направил този път?

— Нищо не съм направил. Просто ме изслушай. Става ли?

И тогава ѝ се проясни защо се дърляше с него — така се чувстваше нормален родител. В този момент, ако не се държеше така, щеше да избухне в сълзи и да благодари на милостивия Господ Бог за двамата ѝ прекрасни синове и за това, че ги е запазил здрави. А не искаше да го прави — не желаше да бъде слаба, уязвима и безпомощна пред момчетата.

— Слушам те, но ти не говориш.

Спенсър се намръщи.

— Добре. Ще работя наистина здраво в училище, мамо. Ще се опитам да не се забърквам с онова, което става там — оръжията, наркотиците, гангстерите. Много лайна се случват там долу.

— Внимавай с приказките!

— Съжалявам.

— И никакви оръжия повече, нали?

— Да. Ще ме оставиш ли да довърша?

— Кой те спира?

Спенсър не си направи труда да отговори на очевидното.

— Наистина ще се постарая много. Но трябва да си наясно с едно. Маркът го знае и аз го знам.

— Да знам какво?

— Ще стигна дотам. Става ли?

Никой не проговори. Спенсър въздъхна.

— Мамо, не ме бива за студент. Не харесвам училището, не харесвам книгите и мразя да си държа задника паркиран на едно място пет часа, без да се случва нищо. Не броя, че разни хора се прозяват, замерват се с разни неща и дори по-лошо.

— Някои учители са добри.

— Опитват се, мамо. Но там е зоологическа градина. Класовете са претъпкани, учебниците са стари и скучни и честно казано, не се интересувам какво ни преподават.

Погледна отчаяно брат си. Маркът сви рамене.

— Училището не е за всички.

— Ти мълчи! — скастри го Дороти. — Сега слушай внимателно, младежо...

— Мамо, моля те!

Дороти понечи да каже нещо, но се спря.

— Може ли да довърша? — измрънка Спенсър. Не последва коментар и той продължи: — Не съм запален да размахвам ножове и пистолети. Не одобрявам наркотиците и разните типове, които те карат да се доказваш или се перчат с простотията си. Знаем, знаем. Езикът ми. Но с това се сблъсквам всеки ден.

— А с какво мислиш, че се сблъсквам аз?

— Със същото. Точно затова стигнах до следното заключение. Ако ще се разправям с тези глупости... виж, казах глупости — по-добре да ми плащат за това. Не искам да ходя в колеж. Нямам колежански ум както Маркъс. Чакай, мамо. Не ме прекъсвай.

— Нищо не съм казала.

— На лицето ти е.

— Така е — измърмори Маркъс.

— Не ти ли казах да мълчиш — повиши тон Дороти.

— Да, кралице Дороти, извинявам се за ненавременното прекъсване.

Тя се засмя мимо волята си.

Спенсър си загриза нокътя и продължи:

— Мамо, искам да отида в академията. Това искам да правя, ако не ме вземат при професионалистите.

Дороти се втренчи в малкия си син.

— В *Полицейската* академия ли?

— Не бе, в „Екзетър“^[2].

— Не бъди толкова нахакан.

— Добре де, в *Полицейската* академия. Искам да стана ченге, ако не успея в баскетбола.

Никой не проговори. В един момент Маркъс се обади:

— Мамо, ще ти изстине кафето.

— Не ми пука за кафето!

— Недей да крещиш! — сопна се Спенсър.

— Не крещя, говоря с вълнение! Спенсър Мартин Бретън, не искам да ставаш ченге. Твърде добър си за това.

Спенсър погледна в масата. Устните му трепнаха.

— Какво? — попита тя.

— Нищо.

— Какво?

Извърнал очи настрани, той подхвана:

— Аз се гордея с работата ти. Сигурно някой ден и ти ще бъдеш горда със себе си, мамо.

Тя нямаше какво да каже в отговор.

— Не е първият ми избор — не спираше Спенсър. — Първият ми избор е да играя професионален баскетбол. Ако не стигна до НБА, ще отида в Европа. Знам, че дори и това е само мечта. И затова имам резервен план. И въпреки всичко вярвам в себе си. Наистина. Гимназията ни стигна до полуфиналите. Надявам се да ги изведа до финалите. И треньорът мисли, че ще мога да ги изведа до финалите. Той също вярва в мен!

— Прав е — подкрепи го Маркърс.

— И аз вярвам в теб, Спенсър — увери го Дороти. — Именно защото си толкова добър. Ще вземеш спортна стипендия.

— Чиста загуба на време и средства, мамо. Нека я дадат на някое хлапе, което има глава за науките. Щото аз нямам. Ненавиждам ги.

— Всеки има нужда от колежанско образование в наши дни.

— Не, мамо. Не всеки има нужда от колежанско образование, но всеки има нужда от план. А аз имам добър план. И искам да ме подкрепиш.

Дороти остана безмълвна.

— Или... — Спенсър отново си прочисти гърлото. — Или ако не можеш да ме подкрепиш веднага, поне си помисли.

— Изглежда честно — прецени Маркърс.

Дороти се втренчи в него, после се обърна към Спенсър:

— Нямаш представа в какво се забъркваш. Да си ченге, е много сериозна работа. Трудно е! Стресиращо е! Работи се дълги часове и е абсолютно лишено от блясък.

— Знам как е, мамо. Не ми е хрумнало току-що. Обмислям го отдавна. Това исках да ти кажа. Сега, ако ме извиниш, имам да уча.

Момчето взе молива и започна да решава задачи.

Маркърс и Дороти се спогледаха. Младежът сви рамене, седна и разтвори учебника.

Значи на този етап Спенсър иска да стане ченге. Поредната прищявка на сина ѝ. Тийнейджърите си сменят мнението точно толкова често, колкото и чорапите. Но инцидентът, изглежда, добави известна доза трезвост в държането на Спенсър. Той имаше план. Изглеждаше мотивиран. Говореше със страст и убеденост. Вероятно щеше да трае повече от три дни, но Дороти изпитваше съмнение.

[1] МТИ — Масачузетски технически университет. — Б.пр. ↑

[2] „Екзетър“ — много престижно учебно заведение. — Б.пр. ↑

10

Дороти видя на местопрестъплението тялото, направено на решето от куршумите, и присъства, когато го извадиха от камерата в моргата. Затова изпитваше известно отвращение от вероятността да погледне отново трупа, нарязан, накълцан и после събран. Приличаше на човешки пъзел.

Съдебният патолог, Джон Чейндж, петдесет и две годишен възпитаник на „Харвард“, бе роден и отгледан в Тайван. Когато преди трийсет и две години кандидатствал в университета, решил, че ще има по-големи шансове да успее с английско име. И така Чанг станал Чейндж — модификация, която формирала основите на целия комедиен репертоар на Чейндж^[1]: „Промяната е хубаво нещо. Вижте мен!“.

Истински продукт на Бостън, той се справяше добре в надпреварата с живота. Цели два̀сет и пет години запази височината и килограмите си. Единствено прошарените кичури в пригладената му черна коса представляваха видими знаци за стареенето.

Медицинската лаборатория и неговият кабинет се намираха в мазето на моргата на „Албъни“. Студена, ярка светлина, която дори слънцето не би било достойно да възпроизведе, изпълваше чистото, ледено помещение без прозорци. За кабинет Чейндж използваше просторна стая, но задръстена с книги, тетрадки, списания и буркани, съдържащи тъкан, запазена във формалдехид. Повечето образци, тъй наречените тератоми, произлизаха от индиферентни клетки. Ала Чейндж изпитваше слабост към съдовете, съдържащи коса, части от кости и зъби. Загледа ли се човек в някои от тях при определена светлина, те напомняха на хилещи се грозно издялани статуйки. Между аномалиите бяха пръснати снимки на красивата му съпруга и двете му светлооки деца.

Дороти пристигна последна и Маккейн я успокои, че я е изпреварил само с няколко минути. Той изглеждаше като парцал. Имаше това специфично изражение, което говореше за наличието на

много стрес, малко сън и липсата на надежда за промяна в бъдеще. Седеше на един от двата стола срещу бюрото на Чейндж и пиеше кафе от картонена чашка. Дороти я взе от ръката му, отпи и направи гримаса.

— Ужасно!

— Не ми даде шанс да те предупредя. Сядай!

Дороти се поколеба дали да си съблече палтото, но се отказа. Температурата в кабинета беше по-ниска от тази в сектора за замразени храни.

— Освободиха Делвекио преди няколко часа — осведоми я Маккейн.

— Срещу каква гаранция?

— Петдесет бона.

— Кой я плати?

— „Дюкейн“, както и предполагаме.

— Къде е докторът? — попита Дороти.

— Преоблича се.

— Всъщност, тук съм. — Чейндж влезе и затвори вратата. Носеше костюм и вратовръзка, но със запретнати крачоли и работни обувки с гумени подметки. — Моите обувки са горе. Кожа от гущер. Много трудно се премахва смрадта. Абсорбира миризмата, а кожата на влечугите изглежда е по-пореста, което е нелогично, или не? Все едно — не усещам никаква миризма, но съпругата ми има тънко обоняние. Днес е нашата годишнина.

— Честито! — поздрави Маккейн.

— Колко години? — полюбопитства Дороти.

— Двайсет и осем.

— Доста време.

— Денис е изтърпяла много — въздъхна Чейндж. — Дълги часове аз съм просто призрак. Но тя знае и къде съм и че моята работа не подлежи на претрупване. — Седна и се облакът на бюрото. — Очаквах да открия нещо рутинно, а попаднах на друго, много интересно. Джулиъс ван Бийст е умрял от кръвозагуба, не от прострелните рани. По моя преценка нито една не е фатална.

Чейндж разпръсна четири полароидни снимки по бюрото.

— Ето прострелните рани: две са се слели и са преминали в областта на дясното слепоочие; две дупки в ръката и една, преминала

през рамото. Най-голяма вероятност да е фаталната имаше последната, но куршумът, оказа се, е засегнал само мускула.

Извади още две снимки, направо ужасяващи. Дороти отдръпна глава.

Маккейн сви устни отвратен.

— Какво гледаме, докторе?

— Вътрешността на гръдния кош на господин Ван Бийст. Това видях, когато го отворих. От анатомична гледна точка няма нищо специфично. Целият район плуваше в кръв. — Чейндж вдигна поглед от снимките. — След като почистих мястото, със сигурност твърдя, че момчето е умряло от спукване на субклавийната артерия на мястото, където излиза от аортната дъга. По моя преценка причината за спукването е аневризмата — модната дума за слабост на съдова стена. Понеже стената е слаба, рано или късно се формира външен джоб — сак, ако искате. Прилича на балон. Знаете какво се случва с балона, когато се надува. Стените стават все по-тънки и по-тънки и вкараш ли твърде много въздух... бинго! Пука се.

Детективите стояха безмълвни. Най-сетне Маккейн попита:

— Как се случва това? Аневризмата?

— Обикновено в състояние на превъзбуда. Но мога да предположа, че евентуално лекарите са предизвикали по невнимание спукването, докато са правили сърдечен масаж. Истинска гръцка трагедия, като се замислиш.

Дороти не намери сили да обели и дума.

— От ваша гледна точка — продължи Чейндж, — трябва да имате предвид, че вероятно няма да можете да обвините заподозрения в предумишлено убийство. Само в опит за убийство, защото огнестрелните рани не са директна причина за смъртта.

— Но — Дороти прочисти гърло — защо лекарите ще правят сърдечен масаж, ако сърцето му не е спряло?

Маккейн се улови за въпроса й.

— Ето: на първо място, поради шока от прострелването сърцето му е спряло и вие ще ни дадете пряка връзка с Делвекио. Нали, докторе?

— Сърцето му *трябва* да е спряло — настоя Дороти.

— Това е вариант — призна Чейндж. — Но дори и така защитата разполага с основания да спори, защото прострелни рани в

комбинация със съществуващо увреждане на артерията са предпоставка за рязък спад на кръвното налягане. Може да е имал пулс, но много слаб и екипът на Спешна помощ да го е пропуснал.

— Но все пак има пряка връзка с огнестрелните рани.

— За съжаление, детектив Бретън, всичко е само теория. В медицинско-правен контекст прострелните рани не са причината за смъртта. Господин Ван Бийст е умрял вследствие на спукване на артерия. И няма начин да разберем кога точно се е случило. Защитата дори има основания да спори дали лекарите са влошили нещата и дали без сърдечния масаж жертвата е щяла да оцелее. Всяко движение надолу по гръдния кош може да причини постепенно разтягане на стената, докато в един момент тя се отваря. Областта е разположена точно под ключицата, близо до мястото, където аортата се разделя на каротидна артерия, която снабдява главата с кръв, и субклавийна артерия, която снабдява горната част на тялото — торса. По тези главни съдове преминава много кръв.

— Невероятно! — възкликна Маккейн.

— Може би, но е повече от оправдано съмнение.

Стаята утихна.

Маккейн прочисти гърло.

— Стресът от престрелката положително е ускорил биенето на сърцето му, което натовазва джоба, нали?

Чейндж не отговори.

— Не е ли така, докторе?

Чейндж взе молив и го размаха като жезъл.

— Да. В състояние на стрес симпатичната нервна система се натовазва. В определен момент сърцето му несъмнено е биело много бързо.

— Това би ли увеличило възможността аневризмата да се пукне?

— Въпросът е повече от спекулативен. Мога да обобщя, но не съм в състояние да определя колко бързо е биело сърцето. Защитата ще се хване за това. Ако съм адвокат на Делвекио, ще наблегна на сърдечния масаж.

— Няма ли вариант артерията да се е спукала вследствие на прострелните рани? — не се предаваше Дороти.

— Не открихме дупка в областта — поклати глава Чейндж.

— А какво ще кажете за рикоширал куршум?

— Не това се е случило, детектив.

— Джулиъс е паднал на гърдите си, когато е бил застрелян — напомни Дороти. — Може би ударът в гърдите е причинил спукването на аневризмата.

Чейндж се замисли.

— Това е възможност. Но чух, че на снощния мач е получил сериозен удар в гръдния кош. Защитата ще настоява, че това е пречупващият момент.

— Ние бяхме там — обади се Дороти. — Доколкото видях, удариха го по врата.

— Дълга ръка, фаулирала го по този начин, най-вероятно е засегнала врата, лицето и гърдите — обърна й внимание Чейндж. — Трябва да е бил свиреп удар, за да събори такъв голям мъж на земята. А и за известно време е лежал на пода.

— Той се върна и изигра мача на живота си — възрази Дороти.

— Кое то не значи, че щетите не са били нанесени. Вероятно фалът е предизвикал артериално течение. Прибавете това към натиска по гръдния кош и... — Чейндж вдигна ръце.

— Защитата — това, защитата — онова — възмути се Маккейн. — Какво ще кажете да ни дадете нещо, по което да работим?

— Само ви обяснявам срещу какво може да се изправите, какво ще има предвид адвокатът на защитата, когато повдигнете обвиненията си. При опит за убийство, детективи, няма да имате никакъв проблем. Не съм в състояние убедено да твърдя, че аневризмата се е пръснала вследствие действието на стрелеца.

— Това е налудничаво — почти извика Маккейн.

— За опит за убийство също се лежи в затвора — напомни Чейндж.

— Не е същото като предумишлено убийство — възрази Маккейн. — Би било доживотна без право на обжалване. Именно това заслужава този задник. Да стреля в клуб по този начин?!

— Ще позволите ли да се върна към нещо? — попита Дороти. — Казахте, че е било съществуващо състояние.

— Почти със сигурност. Ако е било аневризма.

— Ако?

— Теоретично — уточни Чейндж — би могло да е разкъсване вследствие на стрес. Но го виждам като малко вероятно и съм длъжен

да го кажа от свидетелската скамейка.

— И все пак — настоя Дороти — не е невъзможно, нали? Няма ли начин разкъсването да е настъпило в резултат от лошото падане върху масата, след като е бил прострелян? Така се връщаме на стрелбата като основна причина за смъртта.

— Не виждам как падане върху масата ще го предизвика.

— Добре. А ако не е било вече съществуващо състояние?

— Но откъде ще го знаете? — парира я Чейндж. — Трябва да разполагате с рентгенова снимка за сравнение.

Дороти се усмихна.

— Задължително подлагат всички атлети в „Бостън Ферис“ на ежегодни медицински изследвания, включващи и рентгенови снимки на гръдния кош. Знам го от моето момче. Щом Джулиъс е бил в отбора за четвърта година, значи има четири снимки. Аневризмата ще се види на рентгеновата снимка, нали?

Чейндж кимна.

— Ако е била достатъчно голяма, да.

— Но ако е била достатъчно голяма, докторите... положително не биха му разрешили да играе, нали?

Чейндж кимна отново.

— Ако е била достатъчно голяма и ако някой я е забелязал. Артерията минава зад ключицата. Не е изключено аневризмата да е била скрита зад някоя кост.

— Но има вероятност и да не е била скрита. А те са му позволили да играе. И той е играл четири години без проблеми.

Чейндж сви рамене.

— Дороти има право — намеси се Маккейн. — Струва си да хвърлим поглед на рентгеновите снимки. Защото може да е била скрита зад някоя кост и да не са я видели, съгласен съм. Но точно толкова са шансовете и първоначално въобще да не е била там. В такъв случай именно падането върху масата е предизвикало пръскането на артерията, докторе.

— Детектив, артериите не експлодират просто ей така.

— Но не сте в състояние да ми кажете какво точно се е случило, нали?

— Ще ви кажа, че пробивът на артерията не е предизвикан от прострелна рана — заключи Чейндж. — Няма пробивна рана

вследствие на каквато и да е външна причина, нито пък има кости, които биха могли да пробият артерията. Затова причината би следвало да е идиопатична — нещо вътрешно, уникално за господин Ван Бийст.

— Вижте, докторе, щом никой не е забелязал нещо подозрително на рентгеновите снимки, които Джулиъс си е направил за четири години, въпросната аневризма трябва да е била много малка — аргументира се Маккейн. — Тогава ни развързва ръцете при делото да прокараме тезата, че сърцето му е полудяло по време на стрелбата.

— Все още предпочитам падането върху масата. Кръвното му налягане, както казахте, е спаднало рязко и сърцето му е спряло — формулира становището си Дороти.

— Точно! — подкрепи я Маккейн.

Дороти се приближи до бюрото на Чейндж.

— Той е бил пътник още преди лекарите да се доберат до него.

Чейндж я изслуша и се усмихна вяло.

— Не съм в състояние да потвърдя със сигурност нито едното, нито другото, детективи.

— Но и не твърдите, че не се е случило по този начин — апострофира го Дороти. — Особено ако не се вижда на рентгеновите снимки.

— Първо трябва да накарате адвоката на защитата да захапее.

— Вие се погрижете за медицинския аспект — прекъсна го Маккейн. — Оставете на нас да се тревожим за адвоката.

— Не обещавам, че ще кажа каквото искате.

— Докторе, вие си вършете вашата работа, а ние ще си вършим нашата. Писна ми да оставяме на тези главорези да им се разминава с плесница през ръцете.

— Опитът за убийство не е плесница през ръцете — подчерта Чейндж.

— При обвинение в предумишлено убийство ще го осъдят за опит за убийство и това е добре — обобщи Маккейн. — В противен случай знаете ли с какво разполагаме? Разполагаме с опит за убийство и защитата ще пледира просто за стрелба с оръжие на публично място и всяване на паника. Пак ще го вкара в затвора, но не за времето, което заслужава това копеле.

— Звучи малко песимистично — прецени Чейндж. — Жертвата е простреляна.

— И копелето ще твърди, че не е искал да го гръмне. Просто се е развявал наоколо и е пийнал повечко. Знам какво се случва с убийците, докторе. Особено със спортистите. Адвокатите ще напълнят журито с фенове. Трябва ни максимално високо обвинение, за да има откъде да започнем.

Чейндж се облегна на стола.

— Решението е ваше.

— Точно така! — самонавиваше се Маккейн.

— Ако успея да взема рентгеновите снимки, докторе, вие ще ги разчетете ли? — намеси се Дороти.

— Разбира се — кимна Чейндж. — Всъщност сега ме заинтересувахте. — Направи пауза. — Умно е да вземете снимките.

— Тя е умна жена — подчерта Маккейн. — Затова я наричат детектив, а вас — доктор.

[1] Change (англ.) — промяна. — Б.пр. ↑

11

Продукт от сливането между Бостънския университет по електроника и техника и „Ферис“ — академията по изящни изкуства, колежът се оказва задоволително решение и за двете финансово затруднени институции през петдесетте години на миналия век. Новата управа на „Бостън Ферис“, разполагаща с двоен ресурс, закупи нефункциониращо подготвително училище и моделира новополучения хибрид по образец на Нюйоркския съюз Купър^[1]: елинска смесица от изящни и приложни изкуства и науки.

Но с уловка. „Бостън Ферис“ получи привилегията да обслужва и академичната, и цивилната общност в централната част на града. Приемният комитет на колежа изхождаше от предначертаната си схема, за да си избере направление. Академия със сърце.

Първоначално спортът дори не влизаше в програмата, ала скоро бордът установи, че много местни деца, израснали по улиците, прекарват дълги часове на баскетболното игрище. Така се сложи началото за активното привличане на атлети и броят на записалите се увеличи многократно. Колежът построи гимназия — истинско произведение на изкуството — с фитнес зала, басейн и сауна. Започна да предлага привлекателни специалности: приложна електроника и практическо обслужване на ВиК — високопарно название за професията водопроводчик. Ловката информация не засягаше Мики Маккейн и Дороти Бретън. За тях имаше значение фактът, че хуманитарният Здравен център към колежа не е подновяван от времето на сливането.

Тоест никога.

Центърът представляваше бюрокралично благо. Конкурираше го единствено бостънското полицейско управление. И на двете места всяко искане се представяше в писмена форма. Догматичната глупост влуди Маккейн. И Дороти не се справяше много добре.

— Разследваме убийство — търпеливо обясняваше тя. — Не можем да вземем разрешение от пациента, защото е мъртъв!

Разговаряха с Вайълет Смалц — вечно намръщена шейсет и три годишна старица с лице като хартиена торба. Тя сви очи и изсумтя.

— *Знам*, че момчето е мъртво, детектив. И не би имало разлика дори и да е живо. Ако медицинската комисия иска медицинските картони, тогава нека комисията внесе молба, за да ѝ прехвърлят картоните, придружени с коректна документация. Медицинската документация се изпраща от лекар на лекар.

— Пълни глупости! — изпусна се Маккейн.

Вайълет го погледна изумена.

— Грубият език е неуместен, детектив Маккейн.

— Мога да взема призовка.

— Тогава вземете!

Вайълет скръсти ръце. Облечена в дълга сива пола и сива вълнена жилетка, сякаш закачена на кокалестото ѝ тяло, приличаше на овехтяло плашило.

Дороти се предаде.

— Добре. Поне ни набавете съответната документация.

Вайълет не помръдна. Продължаваше да се взира в Маккейн.

— Моля ви! — настоя Дороти.

Последва изпръхтяване.

— Една минута.

Щом тя се махна, Дороти отбеляза:

— Злобеенето няма да проработи, Мики.

— Работи за мен!

След малко Смалц се върна.

— Това са три екземпляра. Постарайте се да попълните четливо и трите.

Маккейн грабна документите от ръцете на Вайълет.

— Обзалагам се, че нямаше да ми се налага да минавам през всички тези безсмислици, ако бях президентът Маккалъм.

— Е, вие не сте президентът Маккалъм. Или сте?

Навън Дороти омота шал около врата си.

— Много находчиво, Мики. Щом получи молбата, положително ще я захвърли сред безбройната документация в системата.

— Не и тя. Не би било според одобрената процедура. Искане ми се да има начин да ѝ го забия на тая кучка.

— Най-вероятно единствено тя в Здравния център знае кое къде се намира.

— Всеки ще умре някога.

— Какво ще правя с теб?

— Ще ме поздравяш! — възкликна Маккейн. — Хрумна ми идея. Президентът Маккалъм! Какво ще кажеш да го открием? Може би той ще ускори нещата.

— И защо мислиш, че ще се съгласи да говори с нас?

— Няма да разберем, ако не опитаме.

Опитът отне четирийсет и пет минути: размахвайки значки, минаваха от една охранителна точка до друга и най-сетне ги ескортираха до етаж с офиси — последния на пететажния административен център. Президентът Маккалъм нямаше просто секретарка. Той имаше екип. Дороти изброи поне петнайсет бюра, заети от колежанчета. Най-вероятно работеха паралелно с ученето.

Маккейн се изненада от размерите на президентския кабинет — много по-малък, отколкото очакваше. И все пак си имаше екстри: стени, облицовани с лъскава орехова ламперия, добре зареден бар, лавици, украсени с дърворезба, бляскаво бюро от палисандрово дърво. В ъгъл с много прозорци се издигаше личното коледно дръвче на Маккалъм — високо и зелено. Гледката отвъд напомняше пощенска картичка, пресъздаваща зимен пейзаж в Нова Англия.

Маккалъм, здрав мъж с бяла коса, по-червендалест от морски капитан, имаше нос като картоф с многобройни венички и морскосини очи. Изпитото му лице и намачканият костюм подсказваха, че не е спал много през последните двайсет и четири часа.

„Добре дошъл в клуба“ — помисли си Маккейн. Той и Дороти седяха срещу мъжа, разделени от впечатляващото бюро. В стаята беше горещо като в пещ. Дороти все още беше с палтото си и се потеше. Съблече го и Маккейн го занесе до масивна закачалка, на която висеше черно кашмирено пардесю.

— Добре съм, сър.

— Аз не съм — сподели Маккалъм. — Прекарах ужасен ден и, опасявам се, малко съм разконцентриран. Чувствайте се удобно. Гордея се, че се разбирам по-добре с коравите работници, отколкото с богатшите от академията. Израснах в този град. Баща ми работеше на

доковете, майка ми слугуваше в мелниците. Самият аз посещавах „Бостън Ферис“.

— Местно момче се е справило добре в живота.

Гласът на Маккейн прозвуча саркастично, но Маккалъм го пропусна или предпочете да го пренебрегне.

— Аз го наричам отблагодаряване на обществото, повярвало в мен.

— Браво на вас, сър — продължи в същия дух Маккейн.

Дороти го срита в пиццала.

— Как върви разследването? Арестувахте ли онова животно? — осведоми се Маккалъм.

— Кое животно? — попита Маккейн.

— Знаете не по-зле от мен. Това момче е престъпник. Заслужава да отиде зад решетките заради стореното.

— Какво имате предвид? — не спираше с въпросите Маккейн.

— Не се опитваме да сме уклончиви — уточни Дороти. — Само искаме да разберем дали сме на една страница.

— Като например известно ли ви е нещо, което на нас не е известно? — довърши Мики.

Погледът на Маккалъм стана твърд. Той се облакът на лъскавото бюро и се наклони напред.

— Училището е в траур заради една ужасна загуба. Всъщност целият град е в криза. Четохте ли сутрешния вестник?

— Аз ще ви свърша по-добра работа — не му остана дължен Маккейн. — Снощи общувах с търсачите на сензации.

— Тогава разбирате с какъв хаос ми предстои да се оправям. Цяла сутрин разговарях по телефона с Елън ван Бийст, а междувреме ми се обади шефът на полицията, кметът и губернаторът. Както разбирам, законодателната власт подготвя специална сесия, за да разследва атлетите и насието. Това е особено обидно, защото е пълна глупост.

— Насието ли е глупост? — попита Дороти.

— Не, разбира се! Но абсурдното свързване на спорта с агресията, безсмислиците от рода, че нощните клубове били бойни полета, са просто раздухани глупости! Става трагедия и медиите с типичния си маниер на действие правят от мухата слон. Властите се разтреперват и започват да се тревожат да не би родителите да спрат да

изпращат децата си в Бостън. И всичко това заради отклонение, което се случва веднъж на сто години.

— Веднъж на сто години? — повтори Маккейн изненадан.

— Кога за последен път чухте за застрелян в клуб атлет?

— Наръганият с нож Пол Пиърс брой ли се?

— Случи се преди пет години — не се предаваше Маккалъм. — А и разбрах, че се е възстановил напълно. Той е професионалист, за бога! Затова да не се отклоняваме от вчерашните новини — изтракаха му челюстите. — Графикът ми е много натоварен. Има ли нещо конкретно, с което да ви помогна.

— Всъщност... — Дороти връчи на Маккалъм документите, дадени ѝ от Вайълет Смалц. — Трябва ни медицинският картон на Джулиъс ван Бийст и бихме искали да ни улесните.

— Какво е това? — изуми се Маккалъм.

— Бюрокрация — услужливо го осведоми Маккейн, — от вашия здравен център.

Маккалъм прегледа документите и направи гримаса.

— За какво ви е медицинският картон на Джулиъс?

— Просто искаме да сме подготвени, сър — обади се Дороти.

— Кой иска да го види? — настоя Маккалъм.

— Патологът.

— Защо?

— За да сме подготвени — повтори Дороти.

Маккалъм поклати глава.

— Решението не е мое, детективи. Ако патологът иска да види изследванията, да пусне официална молба. Процедурата е стандартна.

— Разбираме — увери го Маккейн. — Но понеже разследваме убийство и всички са заинтересовани случаят да се реши бързо, се питахме дали няма да ни помогнете.

Дороти додаде:

— Знаете как е, сър. Вестниците са жадни за информация и ще се радваме да им съобщим, че „Бостън Ферис“ изцяло ни сътрудничи във всеки аспект на разследването.

— Ние сътрудничим напълно — подчерта Маккалъм. — Внесете съответната документация и ще разполагате с изследванията.

Детективите не помръднаха. Маккалъм въздъхна с отвращение.

— Добре, добре. Ще се обадя по телефона. — Потупа документите. — Макар че не е редно.

— Много ви благодаря, сър — почти се усмихна Дороти. — Наистина го оценявам.

— Това е от полза за всички — рече Маккейн.

— Да, да. — Маккалъм вдигна слушалката. — Нямаме представа каква услуга ви правя. В добавка към сегашните ми несгоди се налага да се разправам и с Вайълет Смалц!

[1] Съюзът Купър е едно от най-престижните щатски учебни заведения. — Б.пр. ↑

12

— Било му по-лесно да се разбира с коравите работници! — измърмори под нос Маккейн и запали колата. — Какъв задник!

Дороти размаха пакета с рентгеновите снимки.

— Даде ни каквото искахме.

— Ако си сноб, бъди честен и се дръж като такъв. — Той усили парното на колата до дупка. — Така поне всички ще знаем с кого си имаме работа.

— Това е Бостън. Трябва да си свикнал досега — рече поучително Дороти. — Първо бяха интелектуалците. Сега са университетите. Ние служим и пазим земята на претенциозни умници.

Клетъчният телефон на Маккейн звънна. Той го извади от джоба си и отвори капачето.

— Маккейн... Чудесно, госпожо Метърс, просто прекрасно. Бих желал... да... да... Да... разбирам, госпожо Метърс, но тя е основен свидетел... Да... Да, ясно. Ще минем да поговорим с вас само няколко минути. Ще бъдем дискретни, обещавам ви... Ало? — Изпуфтя. — Затвори ми.

— Кой ти затвори?

— Райела Метърс. Дъщеря ѝ Спринг е жива и здрава. Намира се на тайно място и си — цитирам — „успокоява нервите“.

— Уплашена е.

— Кой не би се страхувал от този престъпник?

— За какъв престъпник говорим? — пошегува се Дороти.

Маккейн се усмихна и за момент се замисли.

— Добре е да ме придружиш до дома на Метърс и да убедиш госпожата да ни каже къде е Спринг.

— Искаш да говоря с нея като чернокожа с чернокожа?

— Като една силна и смела майка с друга. Какво ще кажеш да оставим рентгеновите снимки на Джулиъс в моргата и да говорим с доктора по-късно. Трябва да стигнем при Спринг преди Папи.

— Изключено е да е толкова глу... Няма значение. Да вървим.

На Дороти не ѝ се наложи да уговаря дълго Райела Метърс да им съобщи „тайния“ адрес на дъщеря си — апартамент на далечен братовчед в Роксбъри. Поредната история с общежития.

Отне обаче време да убеди Райела Метърс да не предупреждава дъщеря си за идването на полицията. Не искаха момичето да избяга.

Детективите обмислиха стратегията си на място. Спринг едва ли щеше да отвори по собствено желание, а те не разполагаха с необходимите документи, за да я принудят. След кратко обсъждане прецениха, че Дороти ще мине доста сполучливо за Райела, ако стои малко извън обхвата на шпионката. Спринг Метърс отвори вратата, видя непознати и се сви назад в ужас. Почти успя да тресне вратата в лицата им, но Маккейн я изпревари благодарение на бързата реакция с рамото си.

— Само няколко минути, Спринг. — Той си проправи път навътре и ѝ показва златната си значка. — Тук сме, за да ти улесним живота, кълна се.

— Тогава си разкарайте тъпите задници! Махайте се! Изчезвайте!

Крещеше, но Дороти кресна по-силно.

— Щом ние те открихме, момиче, мислиш ли, че на Папи ще му е трудно да направи същото? Сега се успокой и благодари на Господ Бог, че успяхме да го изпреварим.

Думите стигнаха до уплашеното съзнание на Спринг. Момичето отстъпи две крачки и скръсти ръце. Нищо чудно, че Джулиъс ѝ бе хвърлил око. Тя беше нокаут: гладка кожа с цвят на мока, големи кръгли очи, плътни и страстни червени устни, съвършени скули; слаба, но надарена с идеално стегнато задниче. Дори и когато бе слабичка, Дороти никога не бе имала такава фигура.

— Какво искате? — този път гласът на Спринг прозвуча дрезгаво шепнещ.

— Да вкараме Папи Делвекио зад решетките. И ти го искаш, нали?

— Не съм видяла никакви изстрели. — По гладките бузи на момичето се стичаха сълзи. — Говоря самата истина, госпожо. Не съм

видяла никакви изстрели, не съм видяла никой да стреля — плачеше тя. — Защо не ме оставите на мира?

— Защото не искаме животното, което застреля Джулиъс, да се разхожда на свобода — обясни Маккейн.

— Кого мислиш, че ще тръгне да преследва, ако не го затворят? — попита Дороти.

— Не и ако си мълча — упорстваше Спринг. — А и няма какво да кажа, защото нищо не съм видяла. Само чух. Бум, бум, бум, нали знаете. Това е. Бях твърде уплашена, за да се оглеждам и да забележа стрелеца.

Маккейн си извади тефтерчето.

— Къде седеше?

— До Джулиъс. Сваляше ме. Омайваше ме с приказки. Знаех какво ще последва — сви рамене тя. — Нямах нищо против.

— Справяш се добре, Спринг — похвали я Дороти. — А къде седеше Джулиъс?

— На масата — изгледа я тя презрително.

— На масата?

— Какво имате предвид?

— Масите бяха разположени до парапета, нали? — уточни Маккейн.

Спринг кимна.

— Той как седеше: с лице или с гръб към парапета? — попита Дороти.

Спринг премрежи поглед в опит да възстанови картината в съзнанието си.

— Той седеше... гледаше през парапета... гледаше вратата, за да вижда кой влиза. И изведнъж каза... той каза: „Ооох, Папи се върна“. Изправи се. Тогава чух изстрелите. Всички започнаха да крещат.

Тя захлупи лицето си с длани.

— Паднах на земята, свих се на малка топка и започнах да се моля на Господ. — Тя свали ръце и поклати глава. — Когато свърши, Джулиъс лежеше върху масата, а от него се стичаше кръв. Не видях Папи, нито пък го видях да вади оръжие.

Дороти направи опит да сложи нещата в ред:

— Спринг, когато стана, сигурна ли си, че видя Джулиъс да лежи върху масата? По корем ли беше или по гръб?

— По корем, струва ми се. Падна много тежко. Помня, че си помислих: сега ще счупи масата и ще ме премаже.

— Значи е паднал доста тежко? — поиска да се увери Дороти.

— Да — потвърди Спринг. — Падна тежко, но не видях кой го застреля.

Маккейн се намеси:

— Щом твърдиш, че не си видяла Папи да стреля, значи не си го видяла. Но ни кажи какво чу да казва Джулиъс и какво видя.

— Нищо няма да кажа. Уплашена съм до смърт от това животно.

— Ние ще те защитим.

— Пълни глупости. Полицията не може да защити никого, най-малкото чернокожа жена. — Спринг погледна Дороти. — И твоето присъствие тук не променя нещата по никакъв начин.

— Ще те призовем, Спринг — уведоми я Маккейн.

— Първо ще трябва да ме откриете. Следващия път няма да ви бъде толкова лесно.

— Трябва да я арестуваме — заключи Маккейн.

— Въз основа на какви обвинения? — Дороти извади клетъчния си телефон.

— Основен свидетел на убийство, има опасност да избяга и крещи по ченгета.

— Не е видяла нищо от особено значение — възрази Дороти. — Щом затворим Папи, ще се успокои. Запали колата и пусни парното. Замръзвам. Боже, това е най-студеният декември в статистиките.

— Всяка година го казваш.

— Просто запали колата, моля те.

Маккейн се подчини и включи парното до дупка, а Дороти провери съобщенията на телефона си. След секунда в колата замириса на опърлена вълна.

— Нещо важно?

— Капитан О'Тул иска да говори с нас.

— Това не е добре.

— Най-вероятно — не.

— Не каза ли защо?

— Секретарката му предаде да се явим в два.

— Не ми харесва.

— Шшшш... — Дороти се съсредоточи, докато прослушваше гласовата си поща. Натисна бутона за прекъсване и затвори капачето на телефона. — Доктор Чейндж се е обаждал. Рентгеновите снимки не са показали аневризма.

— Шегуваш се.

— Не се шегувам.

— Чудесно, нали? — израдва се Маккейн.

— Въпреки това е сигурен, че причината за смъртта на Джулиъс е аневризма.

— Как е възможно?

— Може да е, както твърди Чейндж — да е скрита от някоя кост на снимката.

— Или Джулиъс е умрял от прострелна рана, която Чейндж е пропуснал.

— Запази го за себе си, когато се срещнем с него, Мики. — Дороти си погледна часовника — бе един и петнайсет. — Няма начин да стигнем до медицинския кабинет и да се върнем преди два. Ще съобщя на Чейндж, че ще бъдем при него към три и половина — четири.

— Звучи добре.

— Не е зле междувременно да хапнем нещо за обяд.

— Обяд? — изсмя се Маккейн. — Е, това е нова идея.

13

— В четири ми е удобно — каза Чейндж на Дороти по телефона.
— Ако закъснея малко, изчакайте ме.

— Няма проблеми, докторе. Само няколко въпроса.

— Ако се отнасят до рентгеновите снимки, сега не съм в моргата.

— Но впечатленията ви?

— Знам какво ви интересува. На пръв поглед не видях никакви... доказателства за аневризма, което не значи, че не е била там. Продължавам да твърдя: това е най-вероятната причина за смъртта.

— Добре, да приемем, че аневризмата е била там. — Дороти премести клетъчния си от едното уха на другото. — Можем ли да сметнем, че е била малка?

— Има такава вероятност.

— А ако е била малка — мъничко джобче, което дори не се е видяло на рентгена, и ако Джулиъс се е стоварил върху масата, допустимо ли е предположението, че подобен сблъсък може да е причинил спукването на тази малка аневризма... теоретично?

— Защо не проведем дискусията, когато се видим в моргата?

— Добре, но ми отговорете само на това: възможно ли е падането да е причинило спукването на аневризмата?

— Всичко е възможно — въздъхна Чейндж. — Но в съда ще ви трябват по-сериозни доказателства. — Замълча за момент. — Както и да е. Това е мое мнение.

— Благодаря ви. — Дороти затвори телефона си и се обърна към Маккейн. — В настроение съм за малко вкусна пастърма. На две пресечки сме от Рубинс. Какво ще кажеш?

— Звучи като план — усмихна се Маккейн. — Какво е мнението на Чейндж?

— Падането е под въпрос. Не било достатъчно силно за съда. Това е поне неговото становище.

— Становищата са като задниците. Всеки си има по едно — обобщава философски Маккейн.

Капитан О'Тул затвори вратата на стаята за разпити — задушно помещение без прозорци, едва побиращо маса стандартен размер и няколко стола. Подът представляваше мозайка от размествени гранитни плочки; стените, някога яркожълти, сега имаха цвят на избеляла горчица. Капитанът издърпа стол с крака си и седна на обратно — с корем, притиснат в облегалката. Беше зачервен, по челото му блестяха капчици пот. Извади носна кърпичка и избърса лицето си.

Придружаваше го Хариет Галауей, натрупала вече десет години опит в прокуратурата — много привлекателно миньонче, толкова слаба, че хората я забелязваха само заради огненочервената ѝ коса, която се спускаше по раменете и гърба ѝ. Беше облечена в ловджийско зелен костюм и черни ниски обувки. Зелените ѝ очи блещукаха, когато се усмихнеше. Сега обаче бе сериозна.

— Горещичко е тук — промърмори тя.

— И не мирише по-добре — добави О'Тул. — Седнете всички.

Дороти и Маккейн размениха погледи и седнаха.

О'Тул кимна на Хариет.

— Дамите първо.

Хариет прочисти гърло:

— Според шефа адвокатът на Делвекио прокарва версията, че Джулиъс е умрял вследствие на здравословни причини.

— Не точно — възрази Маккейн.

— Не ми харесва — обади се О'Тул. — Какво значи „Не точно“?

— И ние се опитваме да разберем, сър.

— Кой ние? — погледна учудено Хариет.

— Доктор Чейндж — поясни Дороти. — Джон Чейндж. Той мисли, че Джулиъс е умрял от аневризма, а не от прострелна рана.

— Той *мисли*? — повиши тон О'Тул.

— Мисли и затова ни прецаква — промърмори Маккейн.

— Това е неговото заключение засега — допълни Дороти.

— О, боже! — възкликна Хариет.

— И все пак — продължи Дороти — не е изключено стрелбата на Делвекио да е предизвикала спукването на аневризмата. Защото,

когато Джулиъс е бил улучен, той е паднал върху масата.

— Напълно възможно е натискът върху гърдите му от удара в масата да е причина за спукването на аневризмата — обясни Маккейн.

— Значи изстрелите са довели до верига от събития, причинили смъртта на Джулиъс ван Бийст — обобща Хариет. — Пак имаме основания да повдигнем обвинение в предумишлено убийство.

— Това ли се е случило? — не вярваше на ушите си О'Тул. — Убило го е падането? Чейндж ли го каза?

— Падането не е причинило аневризмата, ако е имало такава, но то може да е причина за спукването ѝ — уточни Дороти.

— Какво искаш да кажеш с „ако е имало такава“?

— Досега нищо не се е видяло на рентгеновите снимки — въздъхна Дороти.

— Започва да намирисва на кравешко лайно — изръмжа О'Тул.

Хариет си играеше с косата си.

— Значи е възможно и да не е имал аневризма?

— Според Чейндж засега на рентгеновите снимки няма физическо доказателство за такава — обади се Маккейн.

— Как тогава е стигнал до заключението, че Джулиъс е умрял от аневризма?

— При аутопсията е открита разкъсана артерия и голямо количество кръв в гръдния кош — за пореден път обясни Дороти. — Уважавам Чейндж, но изпитвам известни съмнения дали не е пропуснал някоя огнестрелна рана.

— Чейндж, казваш, е прецакал работата? — стрелна я с поглед О'Тул.

— Никой не е идеален — прошепна Маккейн.

Капитанът почервеня още повече.

— Имамe среща с него след час — намеси се Дороти. — Ще прегледаме всичко в детайли.

— Отменете срещата — отсече О'Тул. — Предстои ни да се оправяме с по-важни неща. Сред купа конфискувано оръжие намерихме с кой пистолет е стреляно по Джулиъс. Върху дяволското нещо е открит частичен отпечатък от десния палец на Делвекио.

Дороти и Маккейн се усмигнаха.

— Прибрахте ли го? — попита тя.

— Задържат го в момента. Но има и лоша новина; свидетелите, първоначално признали, че са видели Папи да вади пистолет, се отметнаха. Все пак наличният отпечатък доказва, че в даден момент задникът е пипал пистолета. А с този пистолет е прострелян Джулиъс.

— Надявам се съдебните заседатели да съберат две и две — подхвърли Дороти.

— Ако ще се опитвам да докажа предумишлено убийство, трябва да съм сигурна, че Джулиъс е убит като част от предумишлено, директно действие, извършено от обвинителя. Сега излиза, че не знаем за такова нещо — обърка се леко Хариет.

О'Тул се втренчи в детективите.

Маккейн подхвана:

— Това е въпрос за Чейндж. Но същевременно...

— Ето как стоят нещата — прекъсна го Хариет. — Ако го обвиним в опит за убийство, а не в предумишлено убийство, адвокатът на Папи ще разбере, че не сме в състояние да докажем дали пистолетът е убил Джулиъс. Това ще му даде основание да се бори дори и с предявеното обвинение.

— Какво искате от нас? — попита Дороти.

— Да видите дали ще успеете да го сплашите за предумишлено убийство — обясни прокурорката. — В такъв случай вероятно ще се споразумеем за опит за убийство. В противен случай рискуваме да се явим в съда с някакво мизерно обвинение.

— Това е нелепо! — възкликна Маккейн. — Той се е целил в Джулиъс, докоснал е шибания пистолет и куршумите са улучили целта си.

— Но не задължително смъртоносно, детектив. И ако не намерим някой, който да е видял Папи да стреля, ще се окажем с пробив във веригата. А Папи може да е много чаровен, когато иска — напомни Хариет. — Събери няколко баскетболни фенове сред заседателите, да речем, една-две почитателки, и попадаме в голяма беда.

В стаята се възцари тишина.

Пръв я наруши Маккейн:

— Как виждате това: нямаме съществена улика за наличието на аневризма на рентгеновата снимка. Следователно към настоящия момент аз не знам какво е убило Джулиъс. Значи, нищо не ме спира да

кажа на Делвекио, че е бил куршумът, изстрелян от него. — Той сви рамене. — По дяволите! Върховният съд ми дава право да заблуждавам, нали? Нека вляза сега, за да поработя върху него.

— Той вече поиска да говори с адвокат — обади се Хариет. —
Още първия път, когато го задържахме.

— Днес не съм чул да иска адвокат.

— Няма значение — възрази Хариет. — Щом веднъж е поискал...

— Освен ако не пожелае да говори с мен по собствено желание — прекъсна я Маккейн. — Двама души си бърбят съвсем невинно.

— Защо, по дяволите, ще иска да говори с теб? — плесна по масата О'Тул.

— Когато реша, мога да съм много чаровен — усмихна се Маккейн.

Погледна Патрик Лутър Делвекио през едностранното стъкло за наблюдение.

Огромна, широкоплещеста фигура. Наскоро навършил двайсет, той представляваше разглежено хлапе в прекалено голямо тяло. И това го правеше заплаха. Беше небрежно облечен в дънки и блуза. Модерни спортни обувки, сигурно номер 55, украсяваха краката му.

Устата на хлапето бе замръзнала в предизвикателна усмивка, но цялото му тяло не спираше да се движи: барабанеше с пръсти по масата, потропваше с крака, главата му се поклащаше в някакъв вътрешен ритъм. Иначе изглеждаше спокоен. Все едно перспективата за дълга почивка на топло не беше нищо повече от ваканционен лагер.

Маккейн влезе в стаята за разпити. Облиза устни.

— Здравсти, Папи.

Делвекио се втренчи в него.

— Няма да говоря с теб.

— Защо не? Толкова ли съм грозен?

— Да. Толкова си грозен. А и няма да говоря с теб, защото не говоря с ченгета.

— Рано или късно ще се наложи да говориш с нас. Помислих си, че ако сме само аз и ти, нали знаеш — нещо като един на един. Това ще опрости нещата.

Делвекио се изсмя.

— Ходи се шибай!

Маккейн поклати пръст.

— Да, помисли си за това, когато иглата се забиے във вената ти.

— В Масачузетс няма смъртно наказание — отвърна презрително Делвекио. — А и всичко, за което ще ме накажат, е нанасяне на вреди или някаква подобна глупост.

— Кой ти го каза?

— Всички.

— Добре. — Примигвайки, Маккейн се настани на един от столовете. — Прав си за иглата, но след петдесет години в затвора ще си мечтаеш за нея. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Говориш празни приказки — изсмя се Делвекио.

— А ти си в беда, мой човек. Защото днес е нов ден и познай какво, Папи! Намерихме пистолета. Хубаво и чисто балистично съвпадение с куршумите в Джулиъс и твой красив отпечатък. Това вече е убийство първа степен, Папи. Предаваме те на прокуратурата — подписано, запечатано и доставено.

Делвекио сви устни, но си замълча. Маккейн реши да почака. Мина доста време, докато онзи срещу него наруши тишината:

— Джулиъс не е умрял от прострелните рани. Нямаме нищо срещу мен.

— Така ли ти казаха? — поклати глава Маккейн. — Един ти разправя едно, друг — друго, а после нещата се променят — изсмя се той.

Делвекио се опита да запази самообладание, но младежката му импулсивност надделя:

— Какво ти е толкова смешно?

— Нищо — повдигна рамене Маккейн. — Не те виня, Папи. Повечето атлети се справят много добре на процеси. Всички тези момичета, които ти се нахвърлят. — Направи пауза. — Но, от друга страна, повечето атлети не оставят отпечатъци по димящо оръжие. А и повечето атлети не убиват други атлети. Хората харесваха Джулиъс. Може би повече от теб.

— Няма значение, защото не е умрял от куршум.

— Продължавай да си го повтаряш, Папи. Току-виж убедиш някого. — Маккейн се изправи. — Радвам се, че си поговорихме. Успех с адвоката ти.

Той се запъти към вратата.

— Хей! — изкрещя Папи.

Маккейн се обърна, но не проговори.

— Лъжеш! — извика момчето.

Маккейн се заклати заднишком към вратата.

— Какво твърдиш? Какво знаеш за цялата тази помия?

— Съжалявам — разпери ръце Маккейн. — Не мога да говоря нищо в отсъствието на адвоката.

— Майната му на адвоката. Какво казваш?

Маккейн сви коляно и бръкна в джоба си.

— Защо трябва да те съветвам каквото и да е, след като ти не ни казваш нищо?

— Щото... — Делвекио сви устни — ти ме обработваш. Не участвам в нагласени игри. Да. Ще изчакам адвоката си.

— Хубав избор — подхвърли Маккейн. — Надявам се да е за твое добро, а да не е от онези типове, дето се опитват да правят кариера на чужд гръб.

Тръгна към вратата. Постави ръка върху дръжката и в този момент Делвекио се обади:

— Да речем, мога да ти дам нещо, щото нищо не съм направил. Това е истината.

Маккейн остана с гръб към момчето.

— Чуваш ли ме? — подвикна Папи.

Маккейн се обърна и срещна погледа му. Очите на Папи премигнаха. Хлапетото облиза устни, сякаш си *ближеше* раните.

— Какво?

— Седни! — заповяда хлапакът на Маккейн, все едно го правеше по навик. — Не ми харесва да ми висиш на главата така.

Маккейн седна.

— Ето каква е сделката — започна Делвекио. — Нищо не коментирам за случилото се в клуба. Не съм глупав. — Наведе се твърде напред над масата. Маккейн преодоля инстинкта си да се отдръпне. Изчака.

Хлапетото продължи:

— Това, което ще ти кажа, няма нищо общо с Джулиъс. Става дума за друго.

— Слушам. — Маккейн опита да запази гласа си равен. Не беше лесно с тази навъсена мутра на сантиметри от лицето му.

— Какво ще ми дадеш? — попита Делвекио.

— Как да ти кажа, преди да знам за какво говорим, Папи?

— Човече, ти ме обработваш.

— Добре, Папи. Дай ми следа, подскажи ми.

Делвекио се облегна в стола и скръсти ръце.

— Може да имам идея къде се крие определена личност, която издирвате.

— Така ли? — гласът на Маккейн прозвуча равнодушно, но умът му препускаше.

— Не че знам със сигурност — изгледа го Делвекио, — но чувам разни неща.

— Казвай.

— Няма да лежа, нали?

— Това не може да не се случи, Папи.

— Добре... тогава ще излежа минимална присъда. Шест месеца за безразсъдна стрелба или каквото и да е. В градския затвор. Това ще издържа. Справих се, когато бях на четиринайсет.

— Така ли?

— Да — ухили се Папи. — Сбих се с едни пичове. Преди много време. Бях малолетен. Досието е запечатано.

— Както трябва да бъде — уточни Маккейн.

— Три месеца — разпери пръсти Папи — и излизам навреме за сезона.

— Момчето е мъртво, Папи. Трябва да съм честен с теб. Но не твърдя, че няма да измислим нещо, ако ми дадеш добра информация.

— Повярвай ми! Добра е!

— Виж, Папи, ще направя всичко възможно. За какво говорим?

Делвекио се озъби.

— Вие търсите някого, нали? — Издаде звуци като от целувки. — Господин Любовника. И няма да си отворя устата повече, докато не ми уредите сделка.

Маккейн се вторачи в него.

„Търсите някого.“

„Любовника.“

Копелето говореше за беглеца, за масовия убиец, търсен в Пърсвил, Тенеси.

Копелето говореше за Ромео Фрит.

До девет и половина вкараха Папи и Любовника на сигурно място зад решетките. Утре Ромео Фрит щеше да се отправи обратно на път към Тенеси, където щеше да си получи инжекцията, а Делвекио щеше да се качи на автобус за затвора.

След като разбраха за разговора с Маккейн, адвокатите на Папи бесняха, кълняха, заплашваха и накрая осъзнаха, че тяхното момче си е изработило добра сделка. След три часа ожесточени спорове с Хариет се съгласиха на присъда за непредумишлено убийство. Осъдиха Папи като непълнолетен престъпник, макар да му беше първо провинение. След два-три сезона може и да се върне на игрището.

Дороти и Маккейн не беснееха заради развързката. Но Чейндж поддържаше тезата, че причината за смъртта е аневризмата, и щеше да е невъзможно да изкарат присъда за предумишлено убийство.

Дори опит за убийство се оказа трудна работа.

— Това е Бостън — констатира Маккейн, — трябва да познаваш публиката си. Все пак се справихме добре.

Дороти се сви в палтото си. От залива идваше пронизващ вятър. Небето беше тъмно и чисто. Тази вечер нямаше сняг и това я правеше още по-студена.

— За Елън ван Бийст едва ли е така — възрази мрачно тя, тракайки със зъби.

Маккейн загърна шала около врата, устата и носа си.

— Все пак Папи ще лежи известно време, а и един по-страшен убиец вече няма да се разхожда по улиците.

— Не разбирам какво казваш.

Той дръпна шала от устата си и повтори:

— Като цяло не е зле, нали?

— Да... Как възприемаш идеята ти да се обадиш на Елън?

Маккейн остана безмълвен за момент, извади ключовете за колата от джоба си и подкани:

— Да отидем да вечеряме някъде. Умирам от глад.

— Искам да се прибера вкъщи при момчетата.

— Хайде да ги изведем — предложи Маккейн — Аз черпя. Мисля си за омарите. Как гледаш на „Легал“?

Дороти не можа да устои.

— И аз съм гладна. Ще се обадя на момчетата да се срещнем там.

— Звучи чудесно! — Треперещ, Маккейн отвори вратата на колата. Запали двигателя и включи парното. Изминаха няколко минути, докато въздухът вътре стана нормален за дишане. — Отначало няхах желание да карам Коледа във Флорида. Знаеш чувствата ми към Флорида. Сега след толкова влачене по студа и не спане през последните няколко дни Флорида не звучи и наполовина така зле.

— Вземи ме с теб.

— Винаги си добре дошла.

Дороти извади телефона от претъпканата си чанта. Погледна екрана на клетъчния и прочете текстовото съобщение.

— Забрави за омарите. Чейндж иска да ни види веднага.

— Съврши се — изохка Маккейн.

— Очевидно не. Иска ти се да пренебрегна главния призрак, нали?

— Да — призна Маккейн. — Не. — Грабна телефона ѝ. — Обади му се, но след вечеря.

Лабораторията в мазето беше тъмна като в рог, докато Чейндж не щракна ключа на флуоресцентната лампа, фиксираните на тавана осветителни тела примигаха неколkokратно и помещението потъна в сияние. Очите на Дороти привикнаха със светлината и тя съблече палтото си. Сложи го на закачалката, но бързо размисли и пак го облече. Все едно се намираше в иглу.

— Добър вечер, детективи — поздрави Чейндж.

— Само не ми казвайте, че Джулиъс е умрял от прострелна рана. Папи получи по-ниска присъда.

— Не, не е умрял от прострелна рана. — Чейндж включи светлините на монтирания върху стената негативоскоп и прегледа доволно количество големи жълти пликове. — Съжалявам за температурата. Това не би трябвало да трае дълго.

— Тогава защо не почакахте до сутринта? — заяде се Маккейн.

— Помислих, че ще искате да видите това — посочи към пликите Чейндж. — Вероятно ще промени утрешния ви график.

— Тогава ни го покажете утре — измънка Маккейн.

Дороти го сръга в ребрата.

— Какво е, докторе?

— Ето, започваме.

Чейндж взе голяма рентгенова снимка и я постави на черния монитор.

— Рентгенова снимка на гръден кош.

— Точно.

— Открили сте аневризмата? — попита Дороти.

— Няма аневризма. Но сега повече от всякога съм убеден, че Джулиъс е умрял от такава. — Чейндж взе показалка. — Би трябвало да е някъде тук. Виждате ли областта в сиво, тази арка? Тук аортата се разделя на субклавийна и каротидна артерия.

— Виждам само ребра — промърмори Маккейн.

— Ще стигнем и дотам — успокои го Чейндж. — В тази снимка няма нищо подозрително от анатомична гледна точка. Всичко изглежда нормално. Не, нека се коригирам: всичко изглежда нормално в съдовата система — обърна се той към Маккейн. — Така. След като обърнахте внимание на ребрата, нека ги погледнем. Общо дванайсет ребра.

— На мен ми изглеждат доста повече — обади се Маккейн.

— Защото виждате двоен образ — десет ребра са закрепени: идват от гръбнака, извиват се и се прикрепят към гръдната кост. — Той вдигна показалката и ги проследи. — Понеже картината е двуизмерна, виждаме всяко ребро в две проекции — предна и задна.

— Схванах — кимна Маккейн. — Продължете.

— Тук са така наречените плаващи ребра — проекциите от двете страни на гръбнака, които изглеждат увиснали.

— И това не е нормално? — попита Дороти.

— Напротив, напълно нормално е. Изслушайте ме. — Чейндж проследи ребрата отново. — Ето дванайсетото ребро — на пътя му няма нищо. Но единайсетото ребро на тази снимка е по-късо от нормалното. В смисъл, върхът е частично скрит от гръдния кош или

по-точно от арката на десетото ребро. Вгледайте се по-внимателно в това, което соча, и ми кажете какво виждате.

Детективите съсредоточиха поглед върху рентгеновата снимка.

— Изглежда като разчленение — каза Маккейн.

— Да, да — потвърди Дороти. — Виждам го.

— Не *изглежда* като разчленение — поправи ги Чейндж. — Това е разчленение. Нарича се добавъчно ребро, а в този случай — разчленено ребро. Състоянието е необичайно до известна степен, но в действителност не е нещо рядко — едно към двайсет.

Той ги погледна.

— Аз аутопсирах момчето. Изучих го отвътре навън. Добавъчното ребро няма нищо общо със смъртта на Джулиъс. Но също така няма нищо общо и със самия Джулиъс. Тази рентгенова снимка не е на тялото, което аутопсирах. Това, което отворих, няма, повтарям, няма добавъчно ребро. Щях да го видя ясно, щях да го забележа. Въпреки това се върнах и проверих.

Очите на Чейндж блеснаха. Детективите го виждаха за първи път такъв.

— Снимката не е на Джулиъс — изрече бавно Дороти.

— Вие сте детективите — подхвърли Чейндж. — Може би ще искате да разберете какво става.

Последва мълчание.

Медикът удари по снимките с показалката.

— На ваше място бих прегледал всички медицински изследвания на Джулиъс. Не само от последната година.

— Ние само една ли ви дадохме? — попита Дороти.

— Толкова даде училището. За момента беше достатъчно. Искахме последната снимка, за да проверим дали е имал аневризма. Джулиъс беше последна година.

Дороти кимна.

— Значи Здравният център на „Бостън Ферис“ трябва да има и други рентгенови снимки. Идете и вижте дали ще ги откриете. Поне някоя, която наистина е на Джулиъс.

Той свали снимката и я пхна в плика.

— Ще запазя тази като част от записките ми.

— О, боже! Знаеш ли какво означава това, Дороти! — възкликна Маккейн. — Да се върнем в „Бостън Ферис“ и отново да се разправяме

с Вайълет Смалц.

— Тази жена е невъзможна — изсумтя Дороти, — направо ще ни закове. И не защото има какво да крие, а защото ѝ прави удоволствие да затрупва хората с бумаги.

— Този тип ми е познат — намеси се Чейндж. — Аз ще дойда с вас, дано това ускори нещата.

— Ще помогне и ако отново говорим с президента Маккалъм — допълни Дороти.

— По-добре да ни съдейства — поклати глава Маккейн. — Има нещо гнило в проклетото училище.

В осем сутринта мрачното небе бе надвиснало над района на училището. Някъде зад гъстата мъгла слънцето се опитваше да си проправи път през облаците, давайки малко светлина, но не топлина. Пътеките през двора на колежа бяха все още заледени и хлъзгави. Обувките на Маккейн скърцаха. Носът му бе станал почти чуплив от студа. Той, Дороти и Чейндж трябваше доста да се постараят, за да поддържат темпото на президента Маккалъм.

— Несъмнено е пропуск. — Маккалъм загърна якето си. — Просто объркване. — Гласът му не звучеше убедително. — Случва се, нали знаете. В болниците стават грешки.

— Тази е била фатална. — Зъбите на Маккейн тракаха от студ. — Няма доктор, който е с всичкия си и който би позволил на Джулиъс ван Бийст да играе с аневризма.

Маккалъм се намръщи и отвори двойните стъклени врати на Здравния център, давайки път и на тримата. Чакалнята вече беше претъпкана с приведени, червеноноси, бледи студенти, кашлящи, подсмърчащи и треперещи. Сестрите поздравиха Маккалъм с учудване и почитание. Той профуча край тях и влезе с гръм и трясък в архива, където Вайълет Смалц отдаваше почит на тоновете документи. Тя повдигна поглед от бюрото. Очите ѝ шареха наляво-надясно по лицата на четиримата посетители. Изправи се и се опита да потисне презрението си.

— Президент Маккалъм.

— Донесете ни всички медицински изследвания на Джулиъс ван Бийст.

Ченето на жената увисна.

— Сър, това не е по устав. Трябва ми разрешение...

— Момчето е мъртво! — изкрещя Маккалъм. — Донесете ми изследванията му, и то веднага!

Вайълет прехапа устни.

— Ще отнеме известно време.

— Тогава не се бавете повече! — Маккалъм си ухапа палеца. Вдиша, издиша и смекчи тона. — От изключителна важност е, Вайълет. Репутацията на колежа зависи от това.

После потри ръце.

— И вие сте сигурен, докторе, че няма възможност рентгеновата снимка, която сте видели, да е на Джулиъс ван Бийст.

— Сто процента.

— Добре, тогава просто ще почакаме... — гласът на Маккалъм заглъхна.

Никой не проговори, докато Вайълет не донесе документите.

— Това са всичките — подаде ги тя на Маккалъм, който от своя страна ги връчи на Чейндж.

Докторът извади рентгеновите снимки на гръдния кош.

— Имате ли негативоскоп?

— Разбира се — обади се Вайълет. — Не работим на полето, ако искате да знаете.

Заведе ги в един празен кабинет за прегледи и включи светлините на негативоскопа. Чейндж монтира снимките на щипките и се съсредоточи върху картината. Маккейн проговори пръв:

— И тук реброто е разчленено.

— Така е — съгласи се Чейндж. — Тези снимки не са на Джулиъс.

— Откъде сте толкова сигурен? — предизвика го Маккалъм. — Не е ли възможно да се е подложил на операция за премахване на добавъчното ребро?

Чейндж помисли върху въпроса.

— Кога трябва да го заровят?

— Погребяха го вчера — обади се Дороти.

— Ще напиша заповед за ексхумация.

— Докторе... — подхвана Дороти. — Преди да започнем да изравяме мъртвите, не е ли по-добре да изясним някои неща. Първо: вие сте сигурен, че е умрял от аневризма.

— Залагам репутацията си, че момчето е страдало от съдова аномалия. И изобщо не виждам причина защо ще търси хирургична намеса да премахва добавъчното ребро. Всъщност сигурен съм, че не е предприел такава — никакви стари белези не подсказваха подобна интервенция. Тези рентгенови снимки не са на Джулиъс ван Бийст.

— Не знам дали са на Джулиъс, или не — вклини се Вайълет, — но ще ви обърна внимание, че никоя от тях не е правена в училището.

Четири чифта очи се вторачиха в нейните. Тя посочи подписа в долния край на негатива.

— Тук пише „Професионална градска рентгенова лаборатория“. Дори не съм чувала за такава лаборатория. Ако питате мен, сигурно става въпрос за измислена компания.

Маккейн се обърна към президента:

— Повечето атлети в училищната лаборатория ли си правят снимките?

— Защо питате него? — изръмжа Вайълет. — Аз знам отговора на въпроса.

Маккейн изчака.

— Отговорът е да. Обикновено прегледите се правят две седмици преди началото на учебната година. Идвам лично да следя процеса на съхранение на данните. Веднъж оставих един подчинен и, боже, настана тотална бъркотия.

— Положително ви е отнело часове, докато почистите — подхвърли Маккейн с известна доза сарказъм.

Вайълет го погледна сърдито, но си прехапа езика.

— Не само че е правена извън училището, но и със закъснение. Вижте датата — цял месец след началото на семестъра. Това не е по правилник.

Дороти се обърна към Чейндж:

— Твърдите, че няма доктор с всичкия си, който да позволи на Джулиъс да играе с аневризма.

— Точно така.

— Ами ако лекарят на отбора е скрил от Джулиъс?

— Трябва да е психопат — произнесе се Чейндж.

— Това е абсурдно — възнегодува Маккалъм. — Нашият персонал е от най-висока класа и аз няма да търпя такива обви...

— Обвинения или не — прекъсна го Дороти, — но би било нехайство от наша страна, ако не говорим с лекаря на отбора.

— Сигурен съм — довърши мисълта си Маккейн, — че той би бил точно толкова обезпокоен от това, колкото и ние. Като се има предвид, че е от най-висока класа и всичко останало.

Маккалъм направи гримаса. Втренчи се в тавана и вдигна ръце.

— Дори не знам дали е в базата на училището.

— Треньорът е тук — осведоми го услужливо Дороти. — Отборът има среща днес в осем, за да поговорят за Джулиъс. Без изключения. Следователно включва и лекаря на отбора.

— Тогава какво чакаме? — попита Вайълет.

— *Ние* какво чакаме? — поправи я Маккейн.

— Момчето е направило рентгеновата снимка извън училището и най-вероятно това е причината за смъртта му. Недопустимо е, че са му го позволили. Цялата тази работа поставя под съмнение моето съхранение на документацията и системата ми. Няма да толерирам подобно своеволие. — Вайълет грабна палтото си от закачалката. — Хайде, хора, да вървим.

Момчетата се занимаваха с основни упражнения, явно за да създадат атмосфера на нормална обстановка. По отпуснатата стойка на сина си Дороти разбираше, че му липсва концентрация, а най-вероятно и на съотборниците му. Те взимаха пример от треньора Албърт Райън, бивш играч на „Селтикс“ и двайсетгодишен ветеран в колежанското треньорство. Райън, висок метър и деветдесет и пет, много слаб и плешив, по принцип беше мълчалив, но сега изглеждаше парализиран от трагедията. Изражението му напомняше физиономията на капитан на потъващ кораб. Когато групата се изправи пред него, той поклати глава и посочи висок мъж към шейсетте, с шкембенце, облечен в синя кашмирена фланела, сив спортен панталон и синьо поло. Стоеше до страничната линия на игрището.

Мартин Грийн беше хирург-ортопед, специалист по спортна медицина. Освен целодневната си частна практика вече петнайсет години беше обвързан с „Бостън Ферис“. Говореше авторитетно, но Дороти едва го чуваше от ехтящите стъпки и тупкането на топката.

— Хора, защо не поговорим на някое по-тихо място?

— Треньоре, стига за днес — каза Маккалъм.

Райън кимна, наду свирката и отпрати момчетата да се оправят. Те се изнесоха бавно от салона. Маркъс поздрави Дороти с плахо кимване, но остана със съотборниците си.

Маккейн тропна с крак. Празното помещение кънтеше като катедрала.

— Джулиъс настоя да направи рентгеновите си снимки извън училище — обясни доктор Грийн. — Изпитваше ужас от процедурата и предпочете да ги направи при личния си лекар.

— Беше го страх от рентгена? — не овладя съмнението си Маккейн.

— Дядо му, изглежда, е починал от рак вследствие на прекомерно радиационно лъчение, затова той не се доверяваше на училищната апаратура. Имало твърде много изтичане на радиация или някакви подобни безсмислици.

— Абсолютна безсмислица! — съгласи се Вайълет.

— На какъв тип радиационно лъчение е бил изложен дядо му? — осведоми се Маккалъм.

— Работел като асистент в някаква университетска лаборатория. — Грийн сви рамене. — Така и не чух цялата история, но малкото, което Джулиъс ми разказа, звучеше странно. В крайна сметка обаче момчето се притесняваше и дори кроеше планове за собствена лаборатория, където да си прави рентгеновите снимки. Не сметнах за необходимо да споря с него.

— Това не е по правилника! — намеси се Вайълет.

— Не, не е — съгласи се Грийн. — Но тогава не видях вредата. Той го правеше още от гимназията. Всъщност повиках треньора и поне тази част от историята се потвърди. Като повечето суператлети Джулиъс беше страшно особен. Имаше си суеверия, ритуали и навици, затова възприех и това за поредната странност в дългия списък. А щом снимките бяха чисти, какво значение има къде са правени?

— Значи сте прегледали снимките? — поиска да се увери Чейндж.

— Разбира се! Той лично ми ги носеше и ги преглеждахме заедно. — Погледът на Грийн потъмня. — Защо? Какво става?

— Знаете ли как е умрял Джулиъс? — попита Чейндж.

— Беше застрелян.

— Беше застрелян, но е умрял от спукване на съд, най-вероятно на субклавийната артерия. Сигурен съм, че хлапето е имало аневризма.

— Ау, ау, ау! — изтърва се Грийн. — Никога не съм видял аневризма.

— Защото не сте виждали рентгеновите снимки на Джулиъс — уточни Дороти.

— За какво говорите? — Грийн беше напълно объркан.

Дороти погледна Чейндж и той обясни ситуацията.

Треньорът Райън се намеси:

— Какво, по дяволите, искате да кажете? Че онзи изрод от „Дюкейн“, дето удари Джулиъс на мача, е причинил смъртта му? —
Беше пребледнял, лицето му плуваше в пот.

— Албърт, седни! — разпореди се доктор Грийн.

— Не, добре съм! Искам да знам какво става. Да не би да намекувате, че баскетболът го е убил?

— Не съвсем — отговори Чейндж.

— Тогава какво, по дяволите, искате да кажете?

— Албърт! — повиши тон Маккалъм.

Райън кљумна.

— Съжалявам, сър. Нервите ми...

Маккалъм го потупа по рамото.

— Всички сме разтърсени. — Обърна се към Чейндж: — Ще ни дадете ли изчерпателно обяснение, моля?

— Да се каже какво точно е причинило спукването на артерията, би било спекулация — подхвана Чейндж. — Но е ясно едно: Джулиъс не е трябвало да играе какъвто и да е контактен спорт.

— Нямаше да му позволя да играе, ако бях видял проклетата аневризма на проклетия рентген — увери го Грийн.

— Ето какво се случва, когато не се следят правилата! — намеси се Вайълет.

Всички се вторачиха в нея. Но в конкретния случай тя имаше право. Дори Маккейн трябваше да го признае.

— Ако хлапето е правило това още от гимназията — да заменя една снимка с друга — значи е знаело за състоянието си — обобщи детективът. — Следователно някъде по веригата има рентгенова снимка, която показва аневризмата.

— Ние разчитаме само на това, което ни е дадено — заяви Маккалъм. В гласа му имаше облекчение. — А тези рентгенови снимки са чисти, нали, доктор Чейндж? Доколкото сме знаели, момчето е било здраво.

— Чисти са и не са на Джулиъс.

— Господи, това е ужасно! — възкликна Грийн.

— Детектив Маккейн е прав — обади се Дороти. — Някъде има рентгенова снимка. Въпросът е колко назад трябва да се върнем.

— Педиатърът му навярно има снимки от времето, когато е бил дете — изрази предположенията си Маккейн.

— Което означава, че е бил длъжен да уведоми майката на Джулиъс за състоянието му — заключи Чейндж.

— Някоя майка с всичкия си не би оставила сина си да върши нещо, което би застрашило живота му. Убедена съм, че Елън не знае нищо — изкоментира Дороти.

— Гръдни рентгенови снимки на деца стандартна процедура ли е? — попита Маккейн.

— Не е част от рутинния преглед на дете. Но при упорит и тежък круп, лош бронхиолит или съмнения за пневмония се правят задължително — обясни Грийн.

— Време е да поговорим с педиатъра на Джулиъс.

— Ще ни трябва разрешението на Елън — напомни Дороти. — Не искам да ѝ поднасям такива новини сега. Твърде трагично е... — Погледна към лекаря на отбора. — Доктор Грийн, споменахте, че сте разговаряли с треньора на Джулиъс в гимназията и те имали рентгенови снимки?

Грийн кимна.

— Да започнем оттам. Да сравним техните снимки с тези. Поне ще знаем дали е използвал същата смяна.

— Коя гимназия е посещавал? — попита Маккейн.

— „Свети Пол“ — отвърна треньорът Райън.

— „Свети Пол“ в Нютън? — уточни Дороти.

— Да — потвърди президентът Маккалъм. — Като повечето от нашите студенти, и той беше местен.

— Напред към Нютън! — призова Маккейн. — Винаги съм харесвал покрайнините през зимата.

„Свети Пол“ украсяваше седем акра скъпа земя върху ширналите се из Нютън хълмове. Институцията представляваше основно подготвително епископално училище в Нова Англия. На табела върху параклиса от колониалната епоха се четеше: „Службите са по желание. Всички сме Божии чеда“.

Почти два метра и десет сантиметра високият Джим Уинфийлд, още една бивша резерва в НБА, работеше като старши треньор. Бръснат скалп и козя брадичка увенчаваха изваяното му лице, тип воин масаи.

„Черното е красиво — помисли си Дороти. — Какво ли е да живееш с мъж, който има такова излъчване?“

Подобно на Райън, Уинфийлд изглеждаше вцепенен от смъртта на Джулиъс. Каза на детективите, че си спомня телефонно обаждане от „Бостън Ферис“ по повод рентгеновите снимки на Джулиъс ван Бийст.

— Колебая се само дали беше доктор Грийн или Ал Райън. Познавам и двамата добре, защото през изминалите години сме правили доста препратки, така да се каже.

Седяха в офиса му — просторно помещение с дървена ламперия, направо задръстено от изложени на показ трофеи. Училището имаше първи места в състезания по американски футбол, баскетбол, бейзбол, футбол, хокей, тенис, плуване, поло, фехтовка и лакрос. В „Свети Пол“ приемаха спорта много на сериозно.

— И за какво си говорехте, независимо с кого? — попита Дороти.

— Не си спомням точно за какво беше разговорът, госпожо — каза Уинфийлд. — Беше преди повече от три години. Искане да знаят дали Джулиъс винаги е носил собствени рентгенови снимки и аз им казах, че всички хлапета, които се занимават със спорт, носят собствени снимки. Ние нямаме такава апаратура.

На вратата се почука. В офиса влезе тронав тийнейджър, облечен в сиви спортни панталони, бяла риза, жилетка и вратовръзка. Носеше

няколко големи плика.

„Хубави дрешки“ — помисли си Маккейн. По-хубави от каквито някога е носил, дори и на погребението на собствения си баща.

— А... ето — каза Уинфийлд. — Благодаря, Том. Как е глезенът ти?

— По-добре е с всеки изминал ден, тренер.

— Радвам се да го чуя.

Том се усмихна и излезе.

Уинфийлд поклати глава.

— Хлапето изкълчи глезена си преди голям мач и игра с контузия. Това, което започна с навяхване, приключи с разкъсан лигамент.

— Това е ужасно! — каза Дороти. — Къде са били родителите?

— Не мисля, че са знаели. Тези деца са полудели. Всички се борят за една и съща стипендия и конкуренцията е жестока. Ужасно е, но реалността е такава. — Той подаде пликовете на Чейндж. — Заповядайте, докторе.

Медикът каза:

— Учуден съм, че училището е запазило медицинските изследвания на Джулиъс толкова дълго.

— Всичко се съхранява десет години и след това се прехвърля на микрофилм. „Свети Пол“ има силно чувство за историята. Много от възпитаниците ни стават известни или поне добре познати.

Чейндж извади радиографската картина от последната година на Джулиъс и я повдигна на прозореца. Светлината не беше идеална, но беше достатъчна, за да се видят ребрата.

Детективът въздъхна с разочарование.

— Всичките ли са еднакви? — попита Дороти.

— Да видим. — Чейндж извади друга снимка.

— Какво търсите? — попита Уинфийлд.

Чейндж посочи добавъчното ребро.

— Това търсим.

Уинфийлд присви очи.

— О, виждам. Костта е разчленена. Означава ли нещо?

— Означава, че не е рентгеновата снимка на Джулиъс ван Бийст — натърти Чейндж.

— Какво? — смая се Уинфийлд. — Объркан съм. Какво става?

— Иска ни се да знаехме. — Маккейн погледна Дороти. — Ти му обясни.

Уинфийлд слушаше внимателно. Погледът му ставаше все по-ужасен, докато Дороти свързваше събитията от изминалите дни.

— Боже! Нямах представа! — плесна се по бузата той.

— Явно не сте единственият — констатира Дороти. — Кой би предположил, че момчето се е опитвало да скрие нещо.

Маккейн въздъхна тежко.

— Изглежда, ще трябва да проследим медицинската му история още по-назад. — Той погледна Уинфийлд. — Имате ли представа чии са тези снимки?

— Никаква.

— С кого дружеше Джулиъс в гимназията? — поинтересува се Дороти.

— Той беше суперзвезда — каза Уинфийлд. — Имаше фенклуб. — Треньорът направи пауза. — Да ви кажа честно, бях много доволен, но и доста се изненадах, когато избра колежа пред НБА. Постоянно идваха скаути да го гледат как играе. Всички знаеха, че имаше таланта и уменията, за да успее при професионалистите. Винаги съм се чудил защо не направи тази крачка. Сега разбирам: опасявал се е, че ще изложи здравето си на сериозен риск. А и най-вероятно е съзнавал, че малката му игричка няма да мине при големите. Но дори колежански спорт... Какво си е мислело бедното момче?

— Някой е подвел сериозно момчето — обади се Маккейн. Замълча, загледан в трите снимки. — Треньоре, колко годишен е курсът на обучение във вашата гимназия?

— Четири.

— Къде е тогава четвъртата снимка? — попита Дороти.

— Джулиъс дойде в „Свети Пол“ в средата на първата година.

— Откъде?

— Навярно два месеца е бил частен ученик — каза Уинфийлд. — Преди това е посещавал училището „Ланкастър“ в Бруклин.

— Защо се е преместил?

— Дадохме му пълна стипендия. Предположих, че това е причината, но после разбрах, че е имал пълна стипендия и в „Ланкастър“, затова отговорът ми е: не знам. Винаги съм се питал каква е историята, но... Той се изявяваше добре тук и всички се

радвахме да го имаме на борда. Справяхме се добре във всеки спорт, освен в баскетбола. С Джулиъс в игра нещата се промениха в положителна насока.

Уинфийлд се облегна в стола и въздъхна.

— Не е изключено в „Ланкастър“ да са знаели, но аз нямах представа — поклати глава той. — Това боли.

Айви лигата се зареждаше с кадри главно от училището „Ланкастър“. Управата му подходеше старомодно и консервативно, също както и спонсорите. И то беше епископално, но тук измъкване нямаше. Сред студентската популация, седмо поколение прависти, изключение правеха само атлетите, които „Ланкастър“ вербуваха хиперактивно. Победата в годишното футболно домакинство срещу „Ксавиер“ си оставаше основен приоритет.

Още един треньор и още един пенсиониран треторазреден баскетболен професионалист — гард — Ричард Фарнсуорт, висок метър и деветдесет, сега се бореше с доста натрупани килограми. След шест сезона в осем различни отбора той се определяше като работохолик. Никаква трудност не представляваше да го откриеш в офиса му или на игрището. Малкият му, но функционален кабинет, също както и леговището на Уинфийлд, гъмжеше от трофеи. Фарнсуорт седна зад бюрото, прокара ръка през кичурите къдрава посивяла коса и директно ги посъветва:

— Не си губете времето да проверявате медицинските архиви. Не са в училището. Когато Джулиъс си тръгна, документацията му си замина с него.

— Появи се проблем — обърна му внимание Чейндж.

Фарнсуорт се намръщи.

— Заплашиха ме с голям граждански процес и уволнение, ако коментирам въпроса с когото и да било — имам предвид поверителния характер на медицинските изследвания.

— Момчето е мъртво и ние разследваме убийство — уточни Дороти.

— За какво говорите? — смути се Фарнсуорт. — Джулиъс беше застрелян.

Чейндж изложи фактите. Фарнсуорт щеше да повърне всеки момент.

— О, боже... не, не, не ми казвайте това! — Удари по масата. — Господи, направо е ужасно!

— Какво знаете за това, сър? — намеси се Маккейн.

Фарнсуорт взе влажна кърпичка от кутия „Клинекс“ и я сложи на лицето си.

— По дяволите! Веднага щом получих доклада, се обадих на родителите и ги предупредих, че няма начин училището да му позволи да играе баскетбол.

— Говорили сте с Елън ван Бийст? — изненада се Дороти.

— Не, не! — възрази Фарнсуорт. — Говорих със стареца — Леон.

— Лео — поправи го Дороти.

— Да, именно. Лео е трябвало да знае, че синът му не бива да играе. Самият Лео игра няколко години преди мен.

Очите на Фарнсуорт се замъглиха — той се върна в миналото.

— Значи сте разговаряли с Лео? — настояваше да уточни Дороти.

— Държах да поговорим. Понеже майката била заета — така ми обясни — дойде той. Казах му, че специалист трябва да прегледа Джулиъс, и той обеща да се погрижи незабавно. Нямах причина да се съмнявам в думите му. Все пак ставаше въпрос за сина му.

Фарнсуорт възропта тежко.

— Скоро след като отписа сина си, той ми каза, че момчето ще се обучава вкъщи, докато се решат проблемите със здравето му, някаква операция. Стори ми се логично. Джулиъс не беше глупак, макар да не го приехме въз основа на успеха му. Виждах домашното обучение като най-доброто решение, щом ще се подлага на операция.

— И Лео взе рентгеновите снимки със себе си — продължи Дороти.

Фарнсуорт кимна.

— За да получи второ мнение по случая. Също звучи логично, нали?

Фарнсуорт изпсува тихо.

— След около три-четири месеца видях Джулиъс на вътрешното първенство на „Свети Пол“. Първо ми хрумна мисълта, че е имал

невероятен хирург. Попремислих обаче нещата и се запитах дали не е твърде рано Джулиъс да играе контактен спорт, толкова скоро след сериозна хирургическа интервенция. Не беше моя работа, но все пак му се обадох.

— На кого?

— На Джулиъс — уточни Фарнсуорт. — Тайно се надявах да го уговоря да се върне в „Ланкастър“. Хлапето се държа невероятно студено. Медицинският му проблем бил решен. Благодаря. Довиждане.

Треньорът облиза устни.

— Имаше нещо странно. Обадох се на стареца и той започна да сипе обвинения и заплахи — ако се намеся в работите на сина му, щял да ми създаде проблеми; ако говоря с някого по въпроса, щял да го тълкува като разгласяване на секретна информация и да посегне на децата и къщата ми. — Той вдигна ръце. — Не че момчето не знаеше.

— Не ви ли хрумна да се обадите на майка му? — попита Дороти.

— Останах с впечатлението, че момчето живее със стареца. Ако кажех на майката, а бащата е настойник, той положително щеше да изпълни обещанието си и да ме въвлече в някое дело. — Сълзите напиреха в очите на Фарнсуорт. — Не се задълбочих твърде. Та нали Лео е баща на Джулиъс. — Отново удари по масата: — Нямам представа какво съм си мислел.

— Че Лео е искал най-доброто за сина си — подсказа му Дороти. Фарнсуорт кимна, благодарейки за разбирането.

— Че никой баща не би подложил умишлено сина си на риск.

— Абсолютно!

— Че щом Джулиъс играе, значи е достатъчно силен, за да го прави.

— Да, да, точно!

— Мислили сте правилно — завърши Дороти. — Но за съжаление заключенията ви са били погрешни.

Макар че бе само два и половина следобед, Лео ван Бийст вече се бе отдал на дълбоки пиянски спомени: обратно в дните, когато беше същинско ферари — кратко, бързо, диво и опасно вълнуващо пътуване.

Сега двама детективи висяха над главата му и мечтата си отиде. Лео почувства мощен прилив на самосъжаление.

Къщата му се състоеше от едно-единствено помещение. Малки дъсчици оформяха фасадата на тази дупка. Навсякъде цареше пълен безпорядък, а кишата пред постройката играеше ролята на двор. Сред затъналото в мръсотия пространство стоеше зелен ръждясал „Мерцедес“ дизел седан. Овехтял килим покриваше пода на стаята, а на прозорците вместо пердета висяха чаршафи. В мивката имаше мръсни засъхнали чинии. Навсякъде се търкаляха дрехи и вестници. Миризма на гнило се пропиваше във въздуха на задушното преддверие. По пожълтелите стени се виждаха многобройни черно-бели снимки от славните дни на Лео в Европа. Старецът, навлечен в скъсан раздърпан пуловер, пиеше от чаша за кафе и се взираше в нея. От ръба на чашата се разнасяха алкохолни изпарения, които замъгляваха лицето му.

— Нямаше да го направя, ако това не беше желанието на Джулиъс.

— Предполага се, че е грижа на родителите да разубеждават децата си, когато взимат неправилни решения, господин Ван Бийст — назидателно го парира Дороти.

Лео надигна глава от питието, напрегна зачервените си очи в опит да фокусира лицето на Дороти. Той седеше, а Дороти стоеше права — не се решаваше да се докосне до канапето: кой знае какво беше правил на него.

— Решението ми е било грешно, а? — Старецът надигна пиячката. — Трябвало е да откажа сина си от мечтата му да бъде някой голям... някой велик и да го оставя да се трепе цял живот за тоя дето духа, така ли?

— Имали сте и други варианти — обади се Маккейн.

Лео се засмя.

— О, да. Други варианти. Все едно. Джулиъс беше голям умник. — Засмя се отново, но този път в гласа му се прокрадна тъга. — Това момче беше родено да се *движи*, да тича и да скача. Да бъде звезда! Истински състезателен кон, а не някоя кранта! Джулиъс беше *гигант*! Голям, силен, със страхотна координация. А талантът му, талантът му беше дар от Бога. Такъв дар се получава веднъж в живота. Това момче беше гигант дори сред гигантите. И какво ми разправят? Трябвало да му кажа, че не може да го направи? — Поклати глава и отново погледна нагоре. — Искате ли да знаете какво ми каза момчето? „Тате, по-добре да съм звезда на игрището, отколкото изобщо да не съм звезда. Ще пазиш тайна. В никакъв случай не бива да казваш на мама. Искане да си мъж за това, тате. И трябва да оставиш и *мен* да бъда мъж!“ Това бяха думите му.

— Такава ли е дефиницията ви за мъжество? — попита Маккейн. — Да знаеш, че при всяко излизане на игрището синът ти може да се срути мъртъв.

— А когато някое ченге се озове на повикване, не е ли така?

— Без удари под кръста! — предупреди го Дороти.

— Не, вие не разбирате! — заяви убедено Лео и размаха пръст във въздуха. — Вие сте ченгета и това е вашата работа. Джулиъс беше баскетболист. Това беше *неговата* работа! И да съм проклет, ако не му бях позволил да изживее мечтата си.

— Неговата или вашата мечта? — укори го Дороти.

— Вече няма значение — изръмжа Лео насреща ѝ. — Защото сега е ничия мечта.

Никой не проговори.

— Знам какво си мислите. Че съм убил сина си, понеже съм го оставил да играе. Глупости! По-добре да умре от бърза смърт, отколкото бавно и болезнено. Разбирате какво искам да кажа.

— Не, не разбирам, сър — озъби му се Дороти. — И не се отнася към въпроса. Ако Джулиъс бе починал в гимназията, щях да ви арестувам за застрашаване живота на детето ви, дори и за убийство. Но Джулиъс почина три години след навършване на пълнолетие. Той е бил наясно със ситуацията и е знаел колко е опасно. В даден момент отговорността е станала негова.

Лео кимна в знак на съгласие.

— Права сте, госпожо. Момчето искаше да играе независимо от всичко.

— Затова е представил вашите рентгенови снимки вместо неговите — изстреля Маккейн.

Лео не отговори.

— Рентгеновите снимки са ваши, нали?

— Моето момче ми поиска да му помогна и аз го направих — измънка той.

Ръцете на Дороти се свиха в юмруци. Лео просто *не разбираше* ситуацията.

— Помогнали сте на сина си да скове собствения си ковчег, господин Ван Бийст. Но както каза детектив Бретън, в крайна сметка решението е било на Джулиъс — обобща Маккейн.

— И какво ще се случи сега? — попита Лео.

— От законова гледна точка не можем да ви обвиним, но от психологическа... — Дороти не довърши изречението. — Тръгваме си. Ако искате да се свържете с нас, за каквото и да е, ще ме откриете на този номер. — Тя му подаде визитката си.

— Защо ще искам да говоря с вас? — Лео сви устни и хвърли визитката настрани.

— Човек никога не е сигурен — каза Маккейн.

— Елън знае ли как е починало момчето?

Маккейн кимна.

— Знае, че е починал вследствие на аневризма.

— Но не знае цялата история?

— Не виждам причина да ѝ причиняваме допълнително болка. Няма да ви издам, ако за това се притеснявате — успокои го Дороти.

Лео я разбра. Кимна и стана от канапето.

— Ще ви изпратя.

— Няма нужда — възпря го Маккейн. — Къщата не е толкова голяма.

Затвориха вратата и безмълвно се отдалечиха, твърде депресирани, за да говорят. Тъкмо подминаха „Мерцедес“-а и чуха изстрел.

Случаят излезе по първите страници на „Глоуб“ и „Хералд“. Лео бе живял безполезно, но умря като герой с разбито сърце. За една седмица Елън ван Бийст присъства на две погребения. После си взе дълъг отпуск, за да е със семейството си.

— Един дълъг отпуск ще ми дойде добре. Всъщност бих се възползвала от какъвто и да е — сподели Дороти пред Маккейн.

— Само два часа следобед е. — Той затвори куфара. — Още имаш време да вземеш момчетата и да дойдете с мен във Флорида. Ще празнуваме заедно.

— Мики, Коледа е! Сняг по дърветата, голям пращящ огън и ароматен, горещ ром. А не палми и слънчеви изгаряния.

— Ти изгаряш?

— Само когато някои глупави хора ми лаят по нервите.

— В Маями има ром, партньоре — усмихна се Маккейн.

Тя забели очи и си погледна часовника. Самолетът на Мики щеше да излети след час. За разлика от повечето летища международното летище „Лоугън“ се намираше близо до центъра на града — единственото хубаво нещо около това място. И все пак пътищата бяха хлъзгави, а трафикът винаги ужасен, особено в коледната вечер.

— По-добре да тръгваме, Мики.

Той метна куфара си през рамо.

— Дадено, детектив.

Дороти постигна доста прилично време, въпреки че пътищата гъмжаха от коли и настроението беше разгорещено.

Наблюдаваше как Мики се отдалечава и накрая изчезна в терминала. Обърна колата и се отправи към дома. Искаше едно: да се прибере и да прегърне децата си.

На три пресечки от къщата ѝ заваля сняг... валеше нежно — мек сняг, който гъделичка носа и лицето ти, кара те да се оплезиш и да го глътнеш. Сняг, който превръща мръсния стар Бостън в живописен и чудат град в Нова Англия.

Дороти премигна и усети снега по бузите си.

Коледата щеше да е прекрасна. Трябваше да вярва в това.

**САҢТА ФЕ
НАТЮРМОРТ**

1

В късните часове на деня Дарил Две Луни и Стив Катц вечеряха в „Кафе Карма“. И този път Катц избра ресторанта. Две Луни изглежда как партньорът му бутна настрани с отвращение блюдото с екологично чисто „райско“ агнешко, гарнирано с различни зеленчуци, и бръкна в джоба си, за да извади писукащия пейджър. Някой ги търсеше.

Минаваше десет и половина. Вероятно беше пореден случай на домашно насилие в южната част. Вече пета седмица Дарил и Катц работеха в смяната за специални разследвания от четири следобед до два през нощта. Викаха ги главно враждуващи съпрузи, при нападения на банди и всевъзможни инциденти, плод на прекомерната употреба на алкохол. Всички те се случваха под Св. Михаил, линията Мейсън — Диксън, която разделяше Санта Фе и означаваше нещо повече от произволна завъртулка на картата.

До Коледа оставаха три седмици и началото на декември вещаеше мека зима с температури над четири градуса. Но преди четири дни времето рязко застудя до минус девет градуса през нощта. Снегът, паднал през тази ужасно суха година, остана бял и пухкав. Студеният въздух щипеше, а тяхната смяна си беше едно голямо замръзване.

Добре че особняците — съдържатели на „Кафе Карма“, поддържаха дупката топла. Направо гореща. Едър и висок, Дарил почти се губеше в купищата дрехи. Потеше се обилно, навлечен с черна вълнена риза и черна вратовръзка, спортно яке от черно рипсено кадифе и дебели черни габардинени панталони, ушити в Германия и наследени от баща му. Подплатеното му черно ски яке бе метнато върху ужасно боядисан на ръка стол. Не събличаше спортното яке, за да прикрива служебния си четирийсет и пети калибър в кобура от телешка кожа, закрепен под мишниците му с кръстосани през раменете ремъци. Нямаше проблем с укриването на нерегистрирания никелиран пистолет. Оръжието притискаше левия му прасец, закътано в ръчно шития кобур от слонска кожа, тип „Тони Лама“.

Катц носеше неизменното си облекло, откакто времето се влоши: мъхеста риза „Пендълтън“ на бели и кафяви карета върху бяло поло, протъркани сини джинси и черно-бели високи кецове. На стола му висеше мишосиво вълнено палто, чист „Ню Яук“. Как не му измръзваха краката в платнените кецки?

Две Луни отпи от кафето и продължи да вечеря, а Катц най-сетне напипа вече безмълвния пейджър. До витрината със сладкишите стоеше, цялата в обеци, вторачена в пространството, силно гримираната сервитьорка, която ги обслужи или поне се опита да го направи. Взе поръчката им с празни очи и отиде до машината за кафе, където прекара цели шест минути в опити да направи пяна в зеления чай на Катц. Шест и половина, за да бъдем точни: наблюдавайки я, детективите я бяха засекли.

Взираше се в пяната, все едно съдържаше някаква голяма космическа тайна.

Дарил и Катц размениха разбиращи погледи. Две Луни сподели под нос мнението си относно това, което всъщност стъкмяваха в задната стаичка. Катц засука големия си червен мустак. Този месец с наркотиците се занимаваше друг екип.

Катц разучи номера върху дисплея на пейджъра и оповести:

— Диспечерът.

Потършува известно време в друг джоб и извади малък, син мобилен телефон.

Още една прекъсната вечеря. Докато Катц се обади, Две Луни си дояде бързо. Беше си поръчал възможно най-нормалната храна в тази лудница: бургер с гъби, подправени с халепеньо^[1], домашни пържени картофи и нарязани домати, като специално уточни: никакви подправки. Така или иначе, бяха забили някакъв плевел в чинията му. Дарил ненавиждаше подправките, напомняха му фураж за добитък или нещо, намерено в гребен. Само при вида им му идеше да плюе. Махна треволяка и понечи да го увие в салфетка, но Катц го грабна и веднага го сдъвка.

Ако зависеше от Катц, щяха да са тук всяка вечер. Дарил призна, че храната е относително добра, но атмосферата... беше нещо друго. Със змийските пътечки, осеяни с речни камъчета и парчета огледални стъкълца, антивоенните петиции, накичени по ярките стени на малкото антре, помещенията с размери на клетка, пълни с кичозни мебели от

магазините за намалени стоки и натрапчиви изпарения, „Карма“ олицетворяваше това, което неговият баща — артилерийски сержант — наричаше „смахнати, хипарски, левичарски глупости“.

Някъде по пътя баща му се бе променил, но споменът за армейското възпитание го придружаваше навсякъде. Дай му бургери и прости пържени картофи на политически неутрална територия.

Катц се свърза с диспечера. Сега офиса не се помещаваше в полицейския участък на Санта Фе, а в общинската сграда на шосе Четиринайсет. Полиция, пожарна, градска и областна управа, всичко се намираще на едно място и вече не познаваше гласовете на повечето диспечери. Но този път беше различно. Катц се усмихна и поздрави:

— Здравей, Лорета. Какво става?

Лицето му придоби сериозно изражение и големият мустак, напомнящ на медна тел, клюмна.

— О... да, разбира се... Къде?... Шегуваш се!

Изключи телефона.

— Познай какво, голям Ди!

Дарил отхапа от бургера и преглътна.

— Сериен убиец?

— Почти — кимна Катц. — Само убиец. Безцеремонно убийство на „Кениън“.

Наемите по Кениън Роуд бяха ужасно високи. Намираше се източно от центъра, в историческата част на града. Тясно, листато, тихо и красиво място. Булевардът приютяваше красиви жилищни сгради, галерии и кафенета. Центърът на арт сцената в Санта Фе.

Пулсът на Дарил се ускори от четирийсет на петдесет удара.

— Частен дом, нали? Не и галерия по това време.

— О, галерия, амиго — въздъхна Катц и навлече мишосивото си палто. — При това сериозна галерия. Жертвата е Лари Олафсон.

[1] Халепеньо — мексиканска сушена люта чушка. — Б.пр. ↑

2

Напъхал ръце в ръкавици от еленова кожа, Две Луни стискаше волана, докато се спускаше по „Пасео де Пералта“, главната улица около центъра на града. Преспи сняг покриваха клоните на пионовия бор и хвойновите храсти, но пътят беше чист. До Коледа оставаха три седмици и по покривите на целия град вече висяха популярните лампички с мътно, червеникавокафяво сияние. По традиция разноцветни светлинки обрамчваха дърветата в центъра. Оставаше достатъчно време и Дарил възнамеряваше — стига да му се отдаде възможност — да си вземе свободен ден и да се разходи по магазините, за да купи подаръци за Кристин и момичетата.

И сега това.

Не на друг, а на него да му се случи.

Преди десет години Лорънс Леонард Олафсон връхлетя Санта Фе, подобно на онези внезапни бури, които разкъсват следобедното небе и наелектризират пустинния въздух.

За разлика от летния порой Олафсон се задържа.

Син на учител и библиотекарка, той учил в „Принстън“ със стипендия и се дипломирал с бакалавърска степен по финанси и втора специалност — история на изкуствата. Изненадва всички с отказа си от Уолстрийт и започва нископлатена работа в „Сотби“, обслужвайки надменен специалист по американско изобразително изкуство. След като научава какво се продава и какво не, осъзнава, че за някои колекционерството е болест, а за други отчаян опит за социално изкачване. Целува задници, носи кафе, създава полезни приятелства и се издига много бързо. Подир три години вече оглавява отдел. След още една от „Кристис“ му правят по-добро предложение и той откъква рояк заможни клиенти със себе си. Още шестнайсет месеца и вече управлява първокласна галерия в Горен Медисън. Продава европейски и американски художници. Създава солидни връзки.

До трийсетата си година притежава свое място в сградата „Фулър“ на булевард „Уест“ номер петдесет и седем — висок, слабо

осветен подземен склад. Търгува със Синтър Сарджънтс, Хасамс, Фризекес, Хедес и от треторазредни фламандски флорелисти^[1] до стария Моне и до незначително по-новия Моне с претенции да е старият Моне.

След три години предприема втората си авантюра: „Олафсон Юг“ на Двайсет и първа улица в Челси, официално оповестено на страниците на „Войс“ като соаре. На откриването под звуците на „Лу Рийд“ присъстват гости — главно европейски боклуци с хлътнали очи, амбициозни гимназисти, новозабогатели уебмастъри, наддаващи за съвременни *картини*, последен писък на модата.

Ръководейки двете галерии с лекота, Олафсон натрупва богатство, жени се за корпоративна адвокатка, раждат им се две деца и купува десетстаен апартамент с изглед към парка на Пета и Седемдесет и девета улица.

Създава още повече връзки.

Изключение правят само няколко неприятни случки: трите картини на Алфред Йосемит, продадени на наследник на банкерска фамилия от Мюнхен. Впоследствие се оказва, че творбите са дело на по-слаб художник — най-близкото предположение на експертите е Херман Херцог. Друг подобен инцидент е неподписаната градинска сцена на Ричард Милър. Открита е при разпродажба на имот в Индианаполис и за една вечер отива при фармацевтичен наследник от Чикаго, който я поставя с огромна гордост в кралския си апартамент на Мичиган авеню. В крайна сметка произходът ѝ не е разобличен.

През годините го съпътстват още няколко неприятни събития, но всяко от тях е умело потулено пред медиите, защото и самите купувачи не желаят да изглеждат глупаво. Освен това Олафсон бързо взема картините обратно и възстановява заплатените суми, поднася най-искрените си извинения и признава честно грешката си.

Всичко върви по мед и масло, докато средната възраст не пуска корени — време, когато всеки, който се е смятал за някой в Ню Йорк, преминава през някакъв вид преобръщаща живота, идеалистично изкривена, духовна промяна. И така, на четирийсет и осем Олафсон се оказва разведен, отчужден от децата си, неуморим и готов да покорява нови хоризонти. Жадува за нещо по-спокойно и въпреки че никога не изоставя Ню Йорк, копнее за ярък контраст на нюйоркския ритъм на живот. А в Хамптън това не се случва.

Като всяка сериозна личност на изкуството, той прекарва известно време в Санта Фе, разглежда, пазарува и вечеря в „Джеронимо“. Купува няколко незначителни творби на О'Кийфс и Хенинг, които продава за дни. Наслаждава се на храната, на атмосферата и на слънчевата светлина, но оплаква липсата на наистина добър хотел.

Би било хубаво да си има собствено местенце. Изгодните цени на недвижимите имоти предрешават сделката. За една трета от стойността на апартамента си има възможност да се сдобие с имот.

Купува в Лас Каминитас, северно от Тескю, петстотин и четирийсет квадратни метра купчина кирпич на пет акра със зле поддържан ландшафт и гледка от покрива към Колорадо. Украсява всичките тринайсет стаи с финес. Заема се да запълни покритите с фина мазилка стени с творби на изкуството: няколко Таоса, две картини на О'Кийфи, купени в Кънектикът, за да накара завистниците да оплезят език. Ориентира се основно към нова насока: неутвърдени съвременни югозападни художници и скулптори, които биха продали душите си, за да получат шанс за изява.

Стратегическите дарения на правилно подбрани благотворителни организации, комбинирани с пищни приеми в имението, бетонират социалното му положение. След години той е приет.

Физическото му присъствие също си казва думата. Още от гимназията Олафсон знае, че фигурата и гръмливият му глас са божи дар и умело ги използва.

Метър и деветдесет, строен, широкоплещест, той минава за красавец. Дори и сега, когато косата му се свежда до бял бретон и конска опашка, все още представлява внушителна гледка. Късо подстриганата снежнобяла брада му придава вид на изключително самоуверена личност.

При откриването на сезона в операта се движи сред богатшите в черен копринен костюм, бяла копринена риза без яка, закопчана на врата с тюркоазно копче, ръчно изработено сабо от щраусова кожа на бос крак и с млада брюнетка под ръка. Макар според мълвата това да е преструвка. Носят се слухове, че търговецът на изкуството предпочита за компания жилави младежи, които наема за поддръжка на имението.

Санта Фе открай време е либерален град в консервативен щат и Олафсон пасва идеално. Хвърля пари за различни каузи — някои популярни, други по-малко. Напоследък преобладават по-малко популярните. Олафсон стига до вестниците, след като се присъединява към борда на природозащитна група, наречена „Горски рай“, и подхваща серия съдебни дела срещу дребни фермери, използвали федерални земи за пасбища.

По-специално последното предизвиква много остри реакции. Вестниците публикуват няколко сърцераздирателни статии в стил „мама и татко се мъчат да свържат двата края“. Питат го как ще коментира и Олафсон се показва арогантен и несимпатичен.

Стив Катц разказа историята, докато с Две Луни пътуваха към местопрестъплението.

— Да, спомням си — кимна Дарил. — И аз бих се ядосал.

Катц се изсмя.

— Никакво преклонение пред светостта на земята, нали, вожде?

Дарил посочи хоризонта през стъклото.

— Земята ми изглежда наред, равине. Аз симпатизирам на обикновените хора, които си изкарват хляба с труд.

— Мислиш, че Олафсон не е забогатял с труд ли? — подкачи го Катц.

— Няма значение какво мисля аз или какво мислиш ти. — Две Луни изсумтя. — Нашата работа е да разберем кой е размазал главата му.

* * *

„Олафсон югозапад“ се намираше на върха на стръмен участък в горния край на Каньона, достатъчно далеч от чревоугодническите аромати, които идваха от „Джеронимо“, от открития паркинг „Ти плащаш“, стопанисван от градската управа, стремяща се да извлече изгода от високопроходимите возила на туристите. Дървета засенчваха големия имот с чакълени пътеки, фонтан и ръчно направена медна порта. В задната част се издигаше кирпичена постройка за гости, в момента тъмна и заключена, а никой не бе в състояние да осведоми Две Луни и Катц дали изобщо е обитавана.

Галерията се състоеше от четири варосани крила и голямо странично помещение, пълно с картини и рисунки, натрупани по вертикално разположени лавици — изглежда, наброяваха стотици произведения на изкуството.

Детективите се отдръпнаха. Всички тези бледи покрития, избелелите подове, халогенните лампи, ръчно изсечените греди на тавана създаваха странна псевдодневна светлина. Катц усети как зениците му се свиват. Очите го заболяха. Нямаше смисъл да оглеждат. Основната атракция се намираше в стая номер две. Тялото лежеше върху избелелия чамов под там, където беше паднало.

Голям, гаден натюрморт.

Дари Олафсон лежеше по корем — лявата ръка подгъната под него, а дясната — скосена, с разтворени пръсти. На ръката му имаше два пръстена — диамантен и сапфирен; прелестен златен часовник „Бреге“ украсяваше китката му. Олафсон беше облечен във вълнена кремава блуза, жилетка от телешка кожа в бледокарамелено и черни памучни панталони. Кръвта, пропила в дрехите, се стичаше бавно на пода. Беше обут в мокасини от еленова кожа.

На около метър се издигаше скулптура: огромен хромиран винт върху черна дървена основа. Катц погледна табелата: „Упорство“, скулптор Майлс Д’Анджело. Имаше още две творби от същия тип: масивна отвертка и болт с размерите на гума за камион. Зад тях стоеше празен пиедестал „Сила“.

Бившата жена на Катц се смяташе за скулптор. От доста време не бе говорил с Валъри или с някой от приятелите ѝ, но не си спомняше да е чувал за Д’Анджело.

С Дарил се доближиха до тялото и огледаха някогашния тил на Лари Олафсон. Жълто-кафявата плешива кожа се бе превърнала на каша; кръв и мозъчна маса образуваха коричка върху белия бретон и опашката; косата, сплъстена, бе станала тъмноредна — кърваво къносване. Няколко петънца кръв под формата на светли пръски обагряха стената вдясно на Олафсон. Сериозен удар. Въздухът беше меденожълт.

Недокоснатите бижута на Олафсон поставиха варианта за обир под съмнение. Впоследствие Катц се упрекна за ограниченото си мислене. Олафсон се занимаваше с ценни творби на изкуството. Съществуваха всякакви обири.

Онзи грозен пиедестал...

Съдебният следовател, доктор Руиз, забил термометър в черния дроб, погледна детективите, прибра инструмента си и изследва раната.

— Максимум два-три часа.

Две Луни се обърна към униформената полицайка, която ги посрещна. Допреди по-малко от година Деби Сантана работеше като секретарка в Лос Аламос, а сега служеше в управлението. Това беше първият ѝ смъртен случай, но тя изглеждаше добре. Май общуването с ядрени „неща“ е по-страшно. Дарил попита кой се е обадил.

— Помощникът на Олафсон — докладва Деби. — Наминал преди около час да вземе шефа. Олафсон явно е работил до късно, имал среща с клиент. С помощника щели да вечерят в „Остерия“ в десет.

— Клиентът има ли си име?

Деби поклати глава.

— Рийд казва, че не знае. Доста е истеричен. Не спира да плаче. Твърди, че заварил вратата заключена, използвал ключа си и извикал името на Олафсон. Не получил отговор, влязъл и го открил. Няма следи от взлом. Това потвърждава историята му.

— Къде е сега Рийд?

— В патрулката. Рандолф Лоринг е при него.

— Значи се е случило между осем и десет — заключи Катц.

— Приблизително — кимна доктор Руиз. — Прибави още малко — към седем и трийсет.

Две Луни излезе от стаята и се върна след момент.

— На вратата пише, че галерията работи до шест. Явно Олафсон е смятал клиента за много важен, щом е останал още два часа.

— Или са го изнудвали — предположи Катц.

— Във всеки случай, ако е ставало въпрос за сериозна сума, той е щял да остане колкото е необходимо. — Дарил прехапа силно долната си устна. — Този тип е обичал парите си.

Враждебността в забележката му прозвуча неуместно. Сантана и Руиз се вторачиха в Две Луни. Той пренебрегна критичните погледи и започна да проверява картините по стената — поредица от синьо-сиви абстракции.

— Какво мислиш за тези, Стив?

— Стават — прецени Катц. Все още стоеше коленичил до тялото. Враждебността на партньора му го изненада малко, но не го шокира. През последните няколко дни Дарил беше кисел. Щеше да му мине. Винаги ставаше така.

Поразпита доктор Руиз за кървавите петна.

— Не съм експерт, но в никоя от другите стаи няма кръв. Очевидно е бил повален тук. Ударен е директно през тила, малко вдясно. Ударът, изглежда, е един. Не виждам следи от борба. Халосали са го и се е свлякъл.

— Той е висок мъж. Ударът отгоре или отдолу е бил? — продължи да разпитва Катц.

— По-скоро директно напред.

— Значи говорим за друг едър мъж.

— Звучи логично — съгласи се Руиз. — Но ще ви кажа повече, когато го отворя.

— Някакви предположения за оръжието?

Руиз се замисли за момент.

— На този етап говорим за тежък предмет със заоблени краища. — Лекарят коленичи до Катц и посочи раната. — Вижте тук. Една вдлъбнатина, но много дълбока. Черепът е разбит. Видимо няма малки частици, характерни при удар с остър инструмент. Няма и порезни рани. Каквото и да е било, поразило е относително голяма площ и е набувало парчетата в мозъка. Сериозна тежест.

— Като стоманен лост например?

— По-голямо. Става въпрос за огромна сила.

— Много гняв — подхвърли Дарил.

Руиз се изправи и се протегна. Докосна коляното си и потрепна.

— Боли? А, докторе?

— Старост — нерадост.

Катц се усмихна и посочи с глава празния пиедестал.

— Видях — каза Руиз. — Възможно е. Ако тежи колкото другите.

— Би било трудно да се отнесе нещо толкова тежко. А и няма кървава следа.

— Ако предметът е хромиран, има малка вероятност кръвта да е полепнала — уточни Руиз. — Или се е стекла след удара. Трети вариант е убиецът да я е забърсал и да е взел играчката.

— Сувенир, а? — усмихна се мрачно Дарил.

— Може да е любител на изкуството — влезе в тона му Руиз.

— Или силно развълнуван под влияние на адреналина я е взел, за да я хвърли някъде наблизно — предположи Дарил и си погледна часовника. — Време е да поогледаме.

— Навън е доста тъмно, а до къщата за гости едва ли има външно осветление — предупреди Катц.

— Няма проблеми — успокои го Две Луни. Ще заградим целия имот, ще си намерим нощни прожектори и ще блокираме района нагоре по Каньона.

Руиз се изхили.

— В такъв случай е най-добре да свършите рано.

Катц забеляза многозначителната му усмивка — изглежда, Дейвид Руиз така изразяваше отношението си, докато работеше по някой труп. Дребен, закръглен, високоинтелигентен мъж, той бе роден в Испания, син на зидаро-мазач, ала не само беше завършил УНМ^[2] със стипендия, но и защитил докторска степен от „Джон Хопкинс“ и специализирал съдебна медицина в нюйоркска болница, а после две години бе работил в нюйоркския офис за съдебна медицина на доктор Майкъл Бейдър. Двамата с Катц редовно си разказваха нюйоркски бойни истории. Службата в Санта Фе върна Руиз у дома. Живееше извън града близо до Галистео, в ранчо с коне, крави, кучета, котки и две лами. Жена му обичаше животните и се грижеше за цял куп деца.

— Най-късно до девет — продължи Руиз. — Тогава започват да идват туристите. Ако блокирате Каньона, ще се превърнете в спънка за народа.

— А аз си седя тук и си мисля, че съм слуга на народа — изкоментира лаконично Две Луни.

— По-добре помислете върху думите ми — натърти Руиз. — Допреди няколко часа Олафсон беше важна личност. Сега *той* е неудобство.

Детективите повикаха техници да свалят отпечатъците от галерията и страничния офис на Олафсон. Тутакси се появиха купища скрити следи — нещо почти толкова лошо, колкото и празен екран. След като фотографираха всичко, те нахлузиха ръкавици и провериха

бюрото на „търговеца на изкуство“. В едно от горните чекмеджета Катц откри органайзера на Олафсон. Бъкаше от имена. Разпозна някои, включително и на Валъри. Изненада се. Доколкото знаеше, тя се беше отказала от мечтите си да твори изкуство. Задоволи се да работи в галерията на Сара Леви в центъра и да продава ценни грънчарски изделия на индианците пуебло^[3].

„Те притежават истински талант, Стив — увери го тя при една от срещите им. — Поне имам достатъчно ум в главата, за да правя разлика.“

На Катц му се стори, че забеляза сълзи в очите ѝ. Дали пък не грешеше? Ставаше ли въпрос за Валъри, той бе бъркал многократно.

Провери ръкавиците си за дупчици и гънки и продължи да преглежда имената в органайзера.

Две Луни каза:

— Твърде много джунджурии. И това ще е едно от тях. Да му сложим етикет и да го приберем в торбата. Ще го прегледаме по-късно. Междувременно, какво ще кажеш да навестим помощника?

Сами Рийд, двајсет и четири годишен, деликатен, чернокож, продължаваше да ридае.

— Не мога да повярвам, просто не мога да повярвам!

Помоли да излезе от колата, за да се поразтъпче, и детективите му позволиха. Рийд носеше твърде голямо вълнено палто с черна кадифена яка. Дрехата изглеждаше доста качествена. Беше обут в черни джинси и черен „Док Мартинс“. Диамантена обеца красеше дясното му ухо. Докато разкършваше ръце и крака, те огледаха телосложението му.

Метър и седемдесет и пет с обувките, някъде към петдесет и пет килограма.

Отново в колата, Две Луни и Катц седнаха от двете му страни на задната седалка. Парното боботеше и неравномерно прекъсваше, а температурата варираше от студено до поносимо. Рийд подсмръкна и отрече да знае с кого е щял да се среща по-късно Лари. Олафсон не обсъждал бизнеса си с него. Задълженията на помощника се свеждали до поддържането на имението подредено и чисто, да приготвя леки

закуски, да се грижи за изкуственото езеро, басейна и руската хрътка на Лари.

— Това ще разбие сърцето й. Ще я съкруши! — И за да покаже нагледно, той приплака отново.

Дарил му подаде кърпичка.

— Кучето?

— Анастасия. Тя е на шест. Борзоите не живеят толкова дълго. А и сега, когато Лари си отиде... направо не вярвам, че току-що го изрекох. *Отиде си!* О, боже мой!

— Сещаш ли се кой би го направил?

— Не — отвърна Рийд. — Абсолютно не. Лари беше много обичан.

— Популярен, а?

— Повече от популярен. Много обичан.

— И все пак — продължи Катц — понякога попадаш на трудни хора.

— Ако Лари е попадал на такива хора, аз не знам.

— Не обсъждаше бизнеса си с вас, така ли?

— Не — за пореден път отрече Рийд. — Това не беше моята роля.

— Кой работи в галерията?

— Само Лари и една асистентка. Лари се опитваше да рационализира процеса.

— Финансови проблеми?

— Не, разбира се, не — преглътна тежко Рийд. — Поне аз не знаех за такива, а и не изглеждаше Лари да се притеснява за подобно нещо. Точно обратното. Говореше, че иска да купува още земя. Значи трябва да се е справял добре.

— Земя? Къде?

Рийд поклати глава.

— Как се казва асистентката? — попита Дарил.

— Самър Райли.

Катц си спомни името от органайзера.

— Къде живее?

— В къщата за гости, отзад.

Детективите се умълчаха. Питаха се какво ли се крие зад вратата на къщата за гости.

— В течение ли сте дали Лари е получавал заплахи? — продължи с въпросите Дарил.

Рийд поклати глава.

— Затваряне на телефона, странни писма или нещо от сорта?

Последваха още три поклатания.

— Нещо извън границата на нормалното? Особено последните няколко седмици? — настоя Катц.

— Нищо — повтори Рийд. — Лари водеше спокоен живот.

— Спокоен? — учуди се Две Луни.

— Имам предвид в сравнение с Ню Йорк — уточни Рийд. — Обожаваше Санта Фе. Веднъж сподели, че първоначално смятал да прекара тук само няколко месеца, но толкова обикнал мястото, та решил да го направи своя главна резиденция. Дори спомена нещо за затваряне на една от нюйоркските галерии.

— Коя? — осведоми се Катц.

— Имаше две, нали?

— Да — кимна Рийд. — Онази в Челси.

— На Двайсет и първа западна улица, за съвременно изкуство — издекламира Катц.

Изненадан, Рийд ококори очи.

— Били сте там?

— Преди живеех в Ню Йорк. Значи господин Олафсон е смятал да ограничи бизнеса.

— Не съм сигурен, но го спомена.

— Кога?

— Хъм... преди месец може би.

— В какъв контекст?

— Контекст?

— Обикновено не е обсъждал бизнеса си с вас.

— О! — възкликна Рийд. — Това не беше бизнес. По-скоро... Лари беше в добро настроение, един вид... разговорлив... размишляваше върху живота. Бяхме излезли на портала — през нощта. Времето беше още топло.

— Да, преди месец — прецени Две Луни. *По-скоро преди век, броено в зимни часове.*

— Докъде бях стигнал? — попита Рийд.

— До портала — подсказа му Катц.

— А, да — въздъхна Рийд. — Порталът. Лари чакаше вечерята. Бях стотвил камбола в маслинов сос и паста с шамфъстък. Сервирах му, а той ме помоли да я споделя с него. Беше дълъг ден. Анастасия имаше стомашни проблеми. Лари каза, че заслужавам почивка. Седнах, той ми наля вино и поприказвахме. — Рийд въздъхна повторно. — Нощта беше много ясна. Всички тези звезди. Лари сподели, че се чувства одухотворен; никога не бил изпитвал такова нещо на изток. — Устните на младежа потрепериха. — А сега — *това*. Не мога да повярвам...

— Да затвори галерия — прекъсна излиянията му Катц. — Какво би означавало за творците, които е представял?

Рийд опита да свие рамене, положението му на пълнеж в детективски сандвич затрудни движенията му.

— Сигурно са щели да намерят друго поле за изява.

— Освен онези, които не биха успели — обърна му внимание Катц. — Така е в света на изкуството, нали? Отличници срещу средни студенти. Някои са щели да останат без възможност за изява.

Рийд се втренчи в него.

— Предполагам.

— Вие творец ли сте?

— Не, в никакъв случай. Не ме бива да тегля дори права линия. Аз съм готвач. В КИА — Кулинарен институт в Хъдсън Вали — учих за главен готвач, но в повечето случаи се реализирах като обикновен готвач. Всъщност в „Ле Бернардин“ и други подобни места се занимавах с мръсната работа в кухнята срещу минимална надница. Затова, щом Лари ми предложи работа в Санта Фе, се *вкопчих* в тази възможност.

— Как ви откри господин Олафсон?

— Работех на дневна надница във фирма за кетъринг, много търсена фирма за кетъринг; мога да ви разправам доста истории... Както и да е, Лари организира сутрешно неделно парти в галерията. Допаднал съм, предполагам, на гостите. Пушеният ананас и скаридите, подправени с хабанеро^[4], също допринесоха. Той каза, че е харесал как съм се държал.

— Откога работите за него?

— Три месеца.

— Допадеше ли ви?

— Беше рай. — Рийд избухна в сълзи и задържа дъха си достатъчно дълго, за да помоли за още една кърпичка.

Следващият половинчасов разпит се оказа непродуктивен. Рийд отрече да е имал лична връзка с шефа си, но не звучеше убедително. Катц улови многозначителния поглед на Две Луни над главата на помощника.

Пусни го в системата, преди да му разрешим да си ходи.

Не очакваха кой знае какво.

Не се изненадаха, че в отговор на запитването им за предишни арести „слугинчето“ се оказа чисто. Единственото провинение на младежа беше глоба за превишена скорост отпреди два месеца на магистрала Двайсет и пет, на изхода на Албакърки. С момчешкото си телосложение Рийд би успял да удари Олафсон в тила само ако се покатери на стълба. Да не говорим да удържи голям заоблен инструмент.

Беше време да пристъпят към търсенето на *това*.

Вероятно щеше да е поредната задънена улица.

Още час и половина Катц и Две Луни контролираха монтирането на кордона на нощните прожектори. Трима униформени полицаи и двама техници им помогнаха да претърсят имота. Голяма част от служителите на Полицейското управление на Санта Фе се намираха на обекта. За всичките униформени това беше първо убийство и никой не искаше да сгафи.

Разбиха вратата на къщата за гости. Не откриха тяло, а само разхвърляно едностайно студио: лични вещи на Самър Райли; малко трева и бонг в чекмедже на нощното шкафче; статив и кутия с бои в кухнята. По стената бяха подпрени купчина наистина слаби, зле нарисувани — по-скоро намацани — маслени картини на отблъскващи, грозни жени. На леглото ѝ имаше купчина мръсни дрехи.

В органаизера на Олафсон Две Луни откри номера на мобилния на Самър Райли. Обади се, но се включи гласова поща. С присъщата си деликатност той ѝ остави съобщение да се прибере къщи, защото шефът ѝ е мъртъв.

Оръжието на убийството откри Катц. Смъртоносният инструмент си лежеше спокойно под пълзящата хвойна встрани от

пътеката към къщата за гости.

Не личеше опит за прикриване на следите. Нещото се беше изтърколило в ниската част на градината.

Голям, хромиран чук с овален бойник с размери на мотоциклетен двигател. Личаха бледи розови линии — както бе предвидил Руиз — и няколко парченца мозък по бойника. Широката заоблена повърхност съвпаднаше с описанието на доктора.

Трима техници се измъчиха, докато приберат и маркират чука — огромен и тежък; някъде към двайсет и пет — трийсет килограма. Следователно лошият е много силен, дори ако се вземе предвид притокът на адреналин.

— Убит от изкуството — обобщи Дарил. — Нямахте ли някакъв тип, художник, който беше казал, че целта на живота му е да създаде картина, която, ако я погледнеш, умираш?

— Никога не съм чувал.

— Научих го в клас. Имаше странно име — Ман Еди-кой си.

— Ман Рей?

— Точно този.

— Учил си изкуство? — изуми се Катц.

— История на изкуството — уточни Дарил. — В колежа. Защото беше лесно.

— Научи ли нещо?

— Че харесвам хубавите неща точно колкото и всеки друг човек. Но да го изучавам, както се учи химия или нещо сериозно, е просто абсурдно.

— Това е като всичко останало. Господ ни дава хубавите неща, а ние ги усложняваме — философски заключи Катц.

Дарил го стрелна с поглед.

— Сега и набожен ли стана?

— Говорех... метафорично.

— Ааа! — възкликна Дарил. — Тази нощ голямата метафора вече „тропа по вратите на Ада“. Някакви идеи?

— Да проверим дома му — веднага откликна Катц. — Да намерим телефонните му записи, да се свържем със Самър Райли и да разберем какво знае. Да говорим с бившата му жена в Ню Йорк или където и да се намира. Да научим повече за бизнеса му и за историята

с „Горски рай“. Ще е интересно да разберем какво имат да кажат осъдените собственици на земя.

— Звучи като изчерпателен план, Стив.

Тръгнаха към колата.

Дарил каза:

— Както го виждам аз, май ще търсим враговете му все на подходящи места. Нещо ми подсказва, че ще бъдем много заети.

— Вижте кой е тук — подвикна един от униформените точно преди да потеглят.

Светлините блеснаха и после се изгубиха, докато патрулката се изкачваше нагоре. Началник Шърли Бейкън слезе от колата. Беше облечена в плетен морскосин костюм — сако и панталон — под дълго, черно кожено палто с къс косъм. Тъмната ѝ коса, хваната на върха на главата, се развяваше; никой в участъка не я бе виждал толкова много гримирана.

Беше дребна, с открито лице, четирийсет и осем годишна, бивша учителка. Дъщеря на областен шериф и сестра на щатско ченге — шериф и затворнически инспектор — първоначално тя свиреше на цигулка, а впоследствие даваше уроци по музика. Работеше като секретарка в операта и се надяваше на нещо повече, но на трийсет и пет години една счупена ръка я отведе в отдела — пак като секретарка. Едно събитие повличаше друго и накрая тя постъпи в Полицейското управление на Санта Фе. Доказа се като умен и кадърен служител. Издигаше се бързо и миналата година стана началник на управлението. Отнасяше се към служителите си с уважение, уреди ползване на патрулните коли за лични нужди до шейсет мили; успя да повиши заплатите в ера на бюджетни съкращения. Никой не оспорваше правата ѝ, никой не мислеше за пола ѝ.

Тя тръгна направо към тях.

— Дарил, Стив.

— От парти ли, шефе? — попита Дарил.

— За набиране на средства. Организира го Индианската фондация за изкуства и се състоя в къщата на доктор и госпожа Хаскел, нагоре по Околовръстното шосе. Какво става тук?

Докато ѝ разказваха, изражението ѝ непрекъснато се сменяше.

— Това може да се развие в какви ли не посоки. Аз ще се оправя с вестниците. Дръжте ме в течение.

След минути заместникът на шефката Лон Магуайър слезе от личния си пикап. Скоро към бъркотията се присъедини и лейтенант Алмодовар.

Шефовете не направиха никакви предложения, но пък нито проявиха нетърпение, нито отправиха критики. През трите години на работата си в управлението на Катц му правеше впечатление, че тук не злословят и потискат гнева си — все прелести, с които се беше сблъсквал в Ню Йорк. Но пък седмично нюйоркският полицейски департамент се справяше с повече убийства, отколкото бе видял тук за три години.

Началник Бейкън махна и се обърна.

— Обратно на партито ли, шефе? — попита Катц.

— В никакъв случай. По-скучно не можеше да бъде — подвикна тя, докато се отдалечаваше. — Само че следващия път ми дайте по-прости причини за извинение.

В два и петдесет и три след полунощ, почти час подир края на смяната, вече се готвеха да напуснат къщата на Олафсон, но в далечния край на кордона забелязаха прилична на вид млада двойка — разговаряха с полицай Рандолф Лоринг.

Катц и Две Луни се отправиха към тях.

— Това е госпожица Райли. Тя живее отзад — обясни Лоринг.

Самър Райли имаше гарвановочерна коса и кожа като слонова кост. Обемистото ѝ ски яке ни най-малко не прикриваше заоблените ѝ форми. Големите ѝ сини очи гледаха уплашено като заек, хванат натясно. Катц ѝ даде по-малко от трийсет години. Придружаваше я добре облечен, висок, мургав красавец, тип латинолюбовник. Светлокафявата му къдрава коса до под раменете обрамчваше бледо, кокалесто лице. Беше точно толкова уплашен.

Катц си помисли: „Става за реклама на Калвин Клайн. Дори страхът. *Особено* страхът“. Самър Райли не беше получила съобщението на Две Луни. Точно се връщаше от среща. Дарил ѝ обясни нещата по същия директен и откровен начин, както ги обясни на машината. Тя се срина в ръцете на младия мъж. Той я задържа. Изглеждаше неловко. Погали косата ѝ с жизнеността на робот. Казваше се Кайли Моралес. Възпитаник на УНМ, специалност танци.

Работеше почасово във „Фламенко шоу“ в Радисън. В момента ползваше принудителен отпуск до пролетта. Катц беше гледал шоуто. Бе се разположил сам в дъното на помещението, леко встрани от останалата публика със средна възраст шейсет и пет, и си бе позволил малък джин с тоник. Представлението го изненада приятно. Добри танцьори, добри китари. Сподели впечатлението си с Кайли Моралес.

— Благодаря — отвърна безчувствено танцьорът.

— Какво ще кажете да поговорим с вас поотделно? — попита Катц.

Моралес се съгласи, без да се суети.

Дарил преведе Самър Райли през кордона до къщата за гости. Катц остана с Моралес.

Моралес излизал със Самър за втори път. Срещнал я в бар на Сан Франциско стрийт и решил, че е готина. Няма представа кой е Лорънс Олафсон и знаел по-малко от нищо за изкуството.

— Втора среща значи — изсумтя Катц.

— На първата само пийнахме по няколко питиета — уточни Моралес.

— А тази вечер?

— Ходихме на кино в Де Варгас Сентър. Гледахме „Остин Пауърс“.

— Комедия?

— Да. — Моралес дори не се опита да се престори. Беше танцьор, не актьор.

— После какво?

— После си взехме пица. И тръгнахме за насам.

— За пръв път в нейното местенце?

— Трябваше да бъде — пророни със съжаление той.

„Кофти късмет — помисли си Катц. — Всякаква възможност за секс разбита на парчета от гадория, каквото е убийството.“

Разпита Моралес още малко. Прецени, че не е много умен. Просто е попаднал на неподходящото място в неподходящото време.

— Добре, свободен си. Можеш да си вървиш.

— Ами Самър... Дали пък като свърши с вас, момчета, няма да може да се помотаем — смотолеви Моралес.

— Пробвай се и изчакай — подхвърли Катц, потупвайки по преградната лента. — Но от опит ти казвам, приятелю, ще стане доста

студено.

Накрая Моралес реши да се изниже. Катц отиде при Две Луни и Самър Райли в едностайната къща за гости. Към предишния безпорядък беше добавен слой пудра за отпечатъци. Момичето си бършеше сълзите. Трудно беше да се определи защо: заради ситуацията или заради Дарил, или и двете.

— Госпожица Райли не познава никой, който би искал да нарани господин Олафсон — оповести Дарил.

— Той беше чудесен — подсмръкна Самър.

Дарил не реагира и тя продължи:

— Както отбелязах, налага се да проверите за липсващи творби.

— Обир? — изрече Дарил с равен глас.

— Искам да кажа, че мисля, че е възможно — припряно обясни тя. — Лари е най-големият търговец в Санта Фе. В галерията има някои наистина скъпи картини.

— О'Кийфи?

— Не, сега не — зае отбранителна позиция Самър. — Но сме продавали от тях в миналото. Няколко от тях.

— А какво е скъпо сега?

— Има един прелестен индианец на Шарп, няколко картини на Бернингхаус и една на Гомес Хил. Може би нищо не ви говорят, но това са много ценни творби.

— Шарп и Бернингхаус са таос^[5] майстори, но не съм чувал Хил да е рисувал Ню Мексико — парира я Катц.

Самър отметна глава назад, все едно компетентността му я беше обидила.

— Наистина не е. Това е калифорнийска сцена.

— А?!

— Без да са френски импресионизъм, са доста скъпи — шестцифрена сума за всяка.

— И той ги държеше в галерията?

— Освен тези, които носи вкъщи — продължи Самър в сегашно време.

— За собствено ползване?

— Сменя картините в къщата си. Поначало той обича изкуството и му харесва да ги показва на гостите си.

— Образци — измърмори Катц.

Младата жена го изгледа, сякаш е изрекъл вулгарност.

— Къде в галерията се съхраняват тези шедьоври? — попита Дарил.

— При другите картини. В склада. Има специална ключалка и аларма. Само Лари знае комбинацията — обясни Самър.

— Имате предвид задната стая? Онази с вертикалните лавици? — уточни Две Луни.

Самър кимна.

Детективите бяха влезли направо. Намериха вратата отворена. Катц си даде сметка, че дори не е забелязал ключалката.

— Къде е описът на произведенията?

— В компютъра на Лари. Аз имам втори екземпляр, за всеки случай. Много съм добра в организациите. Затова Лари ме харесва — похвали се Самър.

Състоянието на стаята говореше друго, но кой знае.

Катц се замисли: „Не си е направила труда да почисти, преди да доведе Кайли Моралес. Вероятно неговите и нейните планове са били различни“.

Попита я за танцьора. Разказът ѝ съвпадна с всеки детайл на Моралес, но тя беше по-подробна: вторият филм за Остин Пауърс.

— Значи вие и Кайли се бяхте запътили насам? — поинтересува се Катц.

— Изпращаше ме до вкъщи. — Отметна косата си и се изчерви. — Тъй или иначе, нямаше да го видя повече.

— Кофти среща?

— Скучна. Не е много умен.

Гласът ѝ прозвуча металически. Щеше да е грубичко.

— Скулпторът, изработил чука — Майлс Д'Анджело — какво ще ми кажете за него? — върна я към изкуството Катц.

— За Майлс? Той е на осемдесет и три и живее в Тоскана.

— Господин Олафсон имал ли е някакви спорове с него?

— С Майлс? — Самър се подсмихна. — Той е най-нежният мъж на света. Обичаше Лари.

— Налага се да хвърлим един поглед на описа ви — намеси се Две Луни.

— Разбира се — откликна Самър. — В галерията е. В бюрото на Лари.

Детективите не бяха видели такова нещо.

Върнаха се в „Олафсон югозапад“, където младата жена им показва чекмеджето. Дарил сложи ръкавици и го отвори.

Там намериха документи, но не и опис.

— Няма го — констатира Райли. — Би трябвало да е тук.

[1] Флорелист — художник, който рисува цветя. — Б.пр. ↑

[2] УНМ — Университет на Ню Мексико. — Б.пр. ↑

[3] Пуебло (исп.) — мексикански индианци (или техните селища), населяващи западната част на Ню Мексико и североизточната част на Аризона. — Б.пр. ↑

[4] Хабанеро — силно люта тропическа чушка. — Б.пр. ↑

[5] Таос — мексикански индианци, населяващи североизточната част на Санта Фе. — Б.пр. ↑

3

В три и десет през нощта Катц караше „Краун Виктория“-та, а Две Луни седеше безмълвен до него. Движеха се на север по Бишъл Лодж Роуд към Тескю. Дърветата хвърляха сенки върху равния релеф. Странна смесица от имоти за отглеждане на коне, леки постройки и къщи с красиви гледки от всички размери бяха разпръснати по хълмовете около града. Населението се състоеше от кинозвезди и финансисти, които си играеха на отвеяни фермери, художници, скулптори и най-вече коняри латиноамериканци — всъщност автентичното население на Тескю. Намираха се и откровено странни самотници, които се спотайваха из пазарите на Тескю, за да си купят екологично отгледани зеленчуци и бира, само за да изчезнат за седмици.

Точно тази смесица, която Катц смяташе за бомба със закъснител. Подобно на останалата част от Санта Фе, в Тескю цареше относително спокойствие.

Небето беше осеяно със звезди, пръскащи диамантена светлина. Въздухът ухаеше на хвойна, пион и конски фъшкии. Имотът на Лорънс Олафсон се намираше край тесен черен път извън града в отдалечения, висок край на Лас Каминитас — луксозен квартал с големи, красиви кирпичени къщи мечти в парцели от пет до петнайсет акра.

Извън градския площад нямаше улично осветление и те се движеха в гъста тъмнина, с нож да я разрежеш. Дори на дълги светлини рискуваха да пропуснат адреса: малки медни цифрички върху самотен каменен стълб. Катц го подмина, върна се и продължи нагоре по стръмния път, хлъзгав от замръзналите локви. Сто и петдесет метра черен път се спускаше през коридор от покрити със сняг пиони. До третия завой не се забелязваше и следа от къщата, но появеше ли се, нямаше начин да я пропуснеш.

Три етажа със заоблени ъгли, странно оформени стени, поне половин дузина открити вътрешни дворове и още толкова покрити галерии. Бледа и монументална на фона на планината, осветена слабо

от луната, звездите и нисковолтовото осветление, сградата беше обградена с море от трева, кактусови растения, смърчове джуджета и трепетлики с изпадали листа, чиито клони се поклащаха от вятъра.

За размерите си мястото хармонираше добре със заобикалящата го среда. Издигаше се над пясък, скала и шубрак като творение на природата.

Патрулката на полицай Деби Сантана стоеше пред четворния гараж — най-ниското ниво на къщата. Паркирана перпендикулярно, блокираше две и половина гаражни врати. Катц подмина няколкото свободни метра и заедно с Две Луни слязоха от колата и стъпиха върху хрупация чакъл. Изкачиха двацет каменни стъпала през река от храсти и се озоваха пред масивна двойна порта, издялана от много старо на вид дърво и обкована с пирони и ръчно изработени железни елементи. Над нея гравирани надпис гласеше: „Убежище“.

Дарил бутна вратата. Попаднаха в приемна зала, по-голяма от целия апартамент на Катц: каменни подове, шестметрови тавани, полилей от уникално изваяно стъкло, вероятно „Чихули“, прасковени стени с фино покритие, прелестно изкуство, прелестни мебели.

След приемната стъпка по-ниско се ширеше огромно помещение с още по-висок таван и предимно стъклени стени. На канапе с ръчно бродирана дамска седяха офицер Сантана и Сами Рийд. Рийд вече не ревеше, сега изглеждаше вцепенен.

— Хубаво местенце. Да го преобърнем! — предложи Дарил.

През следващите три часа обходиха над петстотин и четирийсет квадратни метра, научиха много за Олафсон, но нищо не им подсказа кой е евентуалният убиец.

Компания на паркирания в гаража зелен лъскав „Ягуар“ седан, правеха стар бял „Остин-Хийли“ и червена „Алфа Ромео GTV“. „Ленд Роувър“-ът на Олафсон откриха на паркинга на галерията.

Преровиха гардероби със скъпи дрехи, повечето нюйоркски марки; банкови книжки и брокерски сметки говореха, че Олафсон е повече от платежоспособен. В заключено чекмедже в прожекционната зала бяха прилежно подредени касети с порно, включително и между хомосексуалисти. В кабинет с кожени стени се помещаваше огромна библиотека, но с доста малко книги. Преобладаваха списания за

декорация и изкуство и биографии на кралски особи. Огромният бял пухкав борзой спа през цялото време.

Произведения на изкуството имаше навсякъде, твърде много, за да се възприемат при еднократно посещение. Една картина в огромната стая обаче привлече вниманието на Катц; две голи дечица танцуваха около украсен с цветя и ленти кол. Пастелните тонове напомняха на топло лято. Децата, три — петгодишни, с пухкави руси коси и дупета с трапчинки, имаха лица на херувимчета. Предвид мекушавата тема, не беше изключено да е поредният представител на плакатното изкуство, но художникът бе достатъчно способен, за да издигне картината. Катц я хареса и погледна подписа — някакъв тип на име Мишел Уиймс.

— Дали не е добре да потърсим детско порно? — попита Две Луни.

Силно изненадан, Катц потрепери. Той потърси иронията върху лицето на партньора си.

— Око на ценител — подхвърли Две Луни и се запъти към настолния компютър на Олафсон.

Включиха машината, но тя поиска парола. Детективите дори не опитаха.

Боби Боутрайт от Отдела за сексуални престъпления работеше в смяната от два до осем и половина. Справяше се с техниката не по-зле от всеки манияк на тази тема. Оставиха го да се пробва, преди да изпратят машината в щатската полицейска съдебна лаборатория на път Четиринайсет.

Занесоха компютъра заедно с принтера и захранването в приемната зала и пак се върнаха в личните покои на Лорънс Олафсон.

Под огромното легло с балдахин в царствената спалня откриха кожена папка за изрезки с издълбани мотиви на корицата. Вътре имаше статии за Олафсон.

— Какво! — смая се Дарил. — Приспивал се е с пътешествия в страната на егоцентриците?

Преобладаваха напудрени статии от списания за изкуство, описващи последните търгове, придобивки или ценоопределящи продажби на търговеца. Имаше и някои негативни статии: намеци за нечисти сделки, въпроси за автентичност. Никому не стана ясно защо ги пази.

Под папката с изрезки видяха по-малка, увита в евтин тревистозелен памучен плат. Тя съдържаше изрезки за „Горски рай“, включително отразената в новините и пресата история за осъдените от групировката дребни собственици на земя.

Барт Скагс, шейсет и осем, и неговата съпруга, шейсет и четири, били набелязани специално, защото имали финансови затруднения с отглеждането до пазарно тегло на петстотин глави говеда. Използвали проблемите им с оползотворяването на федералните пасбища в Карсън Форест като заповор срещу евентуални банкови заеми за храна, добитък и оборудване. Всяка година лихвата изляждала от седемдесет и осемте хиляди долара брутен доход трийсет и една хиляди. И все пак те успявали някак си да свържат двата края, преди „Горски рай“ да вкара Скагсови в съда, използвайки Закона за застрашените видове.

Според делото стадото на семейство Скагс нанасяло щети и излагало на риск местните гризачи, лисици, вълци и лосове. Съдията одобрил решението и наложил на двойката да намали говедата на четиристотин и дваайсет глави. Поисканото от групировката преразглеждане на случая ограничило бройката на двеста и осемдесет. След като им се наложило да преместят половината от пасбищата си на частна земя, десетократно по-скъпа, семейството затънало и останало на червено. Ликвидирали бизнеса и се пенсионирали. Сега живеели с хиляда долара месечна социална пенсия.

Семейството ми гледа добитък по тези земи от 1834 — каза Барт Скагс. — Справихме се с всевъзможни природни бедствия, за които ви идва наум, но не успяхме да се справим с радикалните природозащитници.

Ема Скагс беше описана като *твърде разстроена да коментира.*

Реакцията на член от борда на „Горски рай“ и основен ищец по делото относно загубата на семейството била непреклонна: *Земята е застрашена, а нейното благо е много над нечи индивидуални егоистични нужди — заяви Лорънс Олафсон, популярният търговец на картини, с галерии в Санта Фе и Ню Йорк. — Не можеш да забъркаш омлет, без да счупиш яйцата.*

Олафсон беше подчертал своя коментар с жълт маркер.

— Горд от себе си — заключи Дарил.

— „Благото на земята е над всичко“ — допълни Катц.

Описаха папката като доказателство и я взеха със себе си.

— „Без да счупиш яйцата“ — измърмори Две Луни на излизане от къщата. — Тази негова смяна глава...

Катц повдигна вежди. Партньорът му имаше собствен начин за изразяване.

Натовариха компютъра и личните вещи на Олафсон в багажника на колата и Катц подгръ двигателя.

— Този тип — продължи Две Луни, — в къщата му има много неща, но нещо липсва.

— Снимки на децата — подсказа Катц.

— Бинго! За бившата жена разбирам, ама децата? Нито една снимка? Сигурно не са го харесвали. Според лекаря сцената подсказвала много гняв. И аз така го видях. А какво по-гневно от семейни работи?

Катц кимна.

— Задължително трябва да открием децата. И да говорим с бившата. Преди или след като намерим Барт и Ема Скагс?

— След. По-добре утре. Тези двамата са ги метнали сериозно. Не ми се иска да ги будим в — Дарил погледна часовника си — четири и петнайсет. Работното ни време отдавна е свършило, партньоре.

4

Катц настъпи педала, доколкото му позволяваха тъмните криволичещи пътища. Стигнаха в Централата на управлението в Камино Ентрада към четири и четирийсет и пет.

Прибавиха компютъра на Олафсон към доказателствата, попълниха известно количество предварителна документация по случая. Договориха се да се срещнат към девет за закуска при „Дани“ — заведение, недалеч от участъка, и се отправиха към домовете си. Две Луни взе „Краун Виктория“-та, защото беше негов ред този месец да се вози до вкъщи. Катц се прибра с малката си мърлява „Тойота Камри“. Поради социалното си положение не изпитваше потребност от по-добро возило.

Дарил Две Луни пристигна пред къщата си в района на Саут Кепитъл. Събу си обувките до вратата и краката му мигом изстинаха от появяващия студ. Отключи и влезе във всекидневната. Хубава стая. Винаги обичаше да се прибира вкъщи. Загледа се в камината, иззидана по индиански образец, и в старите виещи се покривни греди, ограждащи сводообразния таван — автентично старо дърво с цвят на меласа, а не изкуствено състарени дъски, каквито забеляза в имението на Олафсон.

Кого заблуждаваше? Местенцето на Олафсон бе нереално.

Свали си палтото, взе малинов „Снапъл“ от хладилника, седна на кухненската маса и отпи. През арката във всекидневната се вгледа в снимките на Кристин, момичетата и негова милост, направени във фото „Ин“ в Де Варгас Сентър миналата Коледа — само преди година, а момичетата бяха пораснали толкова много.

Неговата крепост.

Разбира се.

Обичаше дома си, но тази вечер, след като пообиколи местенцето на Олафсон, всичко тук му изглеждаше мъничко, дори патетично.

Покупка за сто и осемдесет бона. И се оказа добра сделка, защото в момента Саут Кепитъл беше хит.

Работещо ченге се премества в северната част на града благодарение на застраховка „Мет Лайф“ и последната воля на артилерийски сержант Едуард Две Луни — Ен Монтез — от армията на САЩ — пенсиониран.

— Благодаря, татко.

Очите го заболяха и той глътна достатъчно бързо студения чай, за да поохлади главата си.

Днес къщата струваше близо триста хиляди. Инвестиция за някой, който може да си позволи да продава и да купува. Тип като Олафсон можеше да търгува с малки имоти, все едно играеше карти.

Можеше!

В съзнанието на Две Луни се върна споменът за страшния череп на Олафсон. Той се укори:

Бъди благодарен на това, което имаш, глупако!

Допи чая, но не утоли жаждата си. Взе бутилка вода, отиде във всекидневната и седна с вдигнати крака. Дишаше дълбоко в опит да долови частица от уханието на сапун и вода, което Кристин бе оставила след себе си.

Тя *наистина* обичаше къщата. Твърдеше, че е всичко, което някога е желала. Никога не поиска да се преместят.

Сто трийсет и пет на седемстотин и дващест метра парцел — достатъчно, за да се почувства кралица. А това говореше много за Кристин.

Парцелът наистина е хубав, призна си Дарил. Отзад имаше достатъчно място за игрите на момичетата, за зеленчуковата градина на Кристин и за всички онези хубави работи.

Беше обещал да направи чакълени пътечки, но така и не изпълни дадената дума. Скоро земята щеше да замръзне и работата трябваше да почака до пролетта.

Колко ли група щеше да срещне дотогава?

Тихи стъпки го накараха да погледне нагоре.

— Здравей, скъпи — поздрави Кристин, разтърквайки сънено очи.

От вързаната ѝ на опашка ягодоворуса коса се бяха изплъзнали няколко кичура. Розовият памучен пенъор плътно прилепваше към

стегнатата ѝ талия.

— Късно е. Колко е часът?

— Пет.

— О! — Тя се приближи и погали косата му.

Беше половин ирландка, четвърт шотландка, а останалото — минесота чипеуа. Индианската кръв личеше в ясно очертаните ѝ скули и в бадемовидните очи с цвят на градински чай.

Дарил я срещна по време на посещение в Индианския музей. Тя работеше там на лятна бригада. Вършеше канцеларска работа, за да плаща за курс по рисуване. Заплениха го очите ѝ, а останалата част от нея го задържа бързо.

— Нов случай ли? — попита тя.

— Да. — Дарил се изправи и прегърна всичките сто и петдесет сантиметра, които представляваше тя. Наложил му се да се наведе, за да го направи. Често, когато танцуваше с Кристин, кръстът го заболяваше, но никога не би се оплакал.

— Какъв случай, скъпи?

— Не искаш да знаеш.

— Ако не исках да знам, нямаше да те попитам. — Зелените очи на Кристин се фокусираха в него.

Сложи я да седне в скута му и ѝ разказа.

— Каза ли на Стив? — попита тя.

— Какво да му кажа?

— Че си се срещал с Олафсон.

— Няма нищо общо.

Кристин остана безмълвна.

— Какво? — притесни се той. — Беше преди година.

— Осем месеца — уточни тя.

— Още ли помниш?

— Помня, че се случи през април, защото през онази седмица пазарувах за Великден.

— Осем месеца, година... каква е разликата?

— Сигурно си прав, Дарил.

— Хайде да си лягаме.

Тя заспа, щом допря главата до възглавницата. Две Луни, легнал по гръб, се върна в спомените си към „срещата“.

Намина в Индианския музей, за да разгледа изложба, в която Кристин участваше с два акварела. Беше ги нарисувала миналото лято в градината отзад. Цветя и дървета, приятна мека светлина. Две Луни определи картините като най-добрите й творби и я натисна да ги представи за конкурса. Когато тя успя, щастие изпълни гърдите му. По време на обедната си почивка пет-шест пъти ходи да гледа експозицията. Два пъти заведе и Стив. Той хареса работите й.

При третата му обиколка в залата влетя Лари Олафсон, придружен от мъж и жена на средна възраст, и двамата облечени от горе до долу в черно, със съответстващи зубърски очила — нюйоркски арт типажи. Тримата се придвижваха из изложбата с главоломна скорост. Олафсон се усмихваше, по-скоро се надсмиваше, мислейки си, че никой не го гледа. Шепнеше долни коментари на нюйоркските си приятели. Никой освен Дарил не го чу и не го видя, дори когато Олафсон приближи акварелите на Кристин и посочи:

— Точно това имам предвид. Блудкави като помия.

Две Луни усети как в гърдите му се надига чувство, съвсем различно от радост. Опита да се поуспокои, но когато Олафсон и двойката се отправиха към изхода, той се затича и застана на пътя им. Разбираше, че не постъпва добре, но не бе в състояние да се овладее. Все едно го облада мистериозна сила.

Усмивката изчезна от лицето на Олафсон.

— Извинете.

— Онези картини, градините — позаекна Дарил. — Според мен са добри.

— Така ли? — поглади бялата си брада Олафсон.

— Да.

— Тогава се радвам за вас.

Две Луни нито проговори, нито помръдна. Нюйоркската двойка отстъпи назад.

— Сега, след като нашият ерудиран разговор приключи, бихте ли били така добър да се махнете от пътя ми? — фиксира го Лари Олафсон.

— Какво не им е наред? — поиска да узнае Две Луни. — Защо ги оплюхте?

— Не съм ги оплювал.

— Направихте го. Чух ви.

— Имам клетъчен телефон — обади се нийоркчанката. — Ще извикам полиция.

Тя бръкна в чантичката си. Две Луни отстъпи. Олафсон го подмина и промърмори:

— Варварин.

Седмици наред Две Луни се чувстваше като идиот. Сега дори мисълта за случката го караше да се чувства глупаво. Защо изобщо сподели с Кристин? Защото се прибра в лошо настроение; пренебрегна и децата, и нея.

— Говори! — повтаряше му тя непрекъснато. — Научи се да говориш.

Той ѝ разказа, а тя въздъхна:

— О, Дарил!

— Прецаках работата.

— Скъпи... забрави. Не е кой знае какво.

Тя сви вежди.

— Какво?

— Картините наистина са блудкави — каза тя.

Спомняйки си всичко това, започна да скърца със зъби. Наложил си да се успокои. И какво? Не харесваше жертвата. Беше работил и по други подобни случаи. Доста пъти. Понякога хората бяха пострадали, дори им се случваше и нещо по-лошо, защото са били зли и глупави.

Не беше разказал историята на Стив. Нямахше причина тогава. Нямахше причина и сега.

Щеше да работи здраво по случая. Вземайки това решение, неизвестно защо се почувства по-добър.

Артилерийски сержант Едуард Монтез беше изцяло отдаден на армията и синът му Дарил, отгледан из базите от Северна Каролина до Калифорния, се подготви да го последва.

Дарил беше седемнайсетгодишен, живееха в Сан Диего. Когато разбра, че ще изпратят баща му в Германия, се разбунтува, отиде до най-близкия офис за набор на новобранци към Военноморските сили и

се записа. След няколко дни го разпределиха за основна подготовка в Дел Мар.

Докато стягаше куфарите, майка му плака.

— Всичко е наред, Мейбъл — успокой я баща му и погледна Дарил с черните си очи.

— Малко са крайни, но поне е армията.

— Ще ми хареса — успокой го Дарил, мислейки си: *Какво направих, по дяволите?*

— Ще видим. Постарай се да научиш нещо от тях, освен да убиваш.

— Например? — Дарил потърка новообръснатата си глава. Загубата на дългата до раменете коса — десет секунди и тя вече лежеше на пода на една бръснарница в Олд Таун — все още го подлудяваше.

— Нещо полезно. Занаят. Освен ако не смяташ да прекараш остатъка от живота си, като скачаш по тревога.

По средата на военната му служба майка му почина. Мейбъл и Ед Монтез бяха страстни пушачи и Дарил винаги се беше притеснявал за рак на белия дроб. В крайна сметка причина за смъртта ѝ се оказа сърдечен удар. Беше само на четирийсет и четири. Седяла си във всекидневната на сержантските общежития извън Хамбург, гледайки „Колелото на късмета“ по кабела на щатската армия. Главата ѝ клюмнала напред и тя не помръднала повече. Последните ѝ думи били: „Купи си гласна, глупако!“.

Военноморските сили дадоха на Дарил двуседмичен отпуск. След изтичането му се върна в базата в Оушънсайд. По онова време вече беше матрос, обучаваше новобранци и си градеше репутацията на строг инструктор. Малкото сълзи изплака насаме.

Баща му напусна армията и се установи в Тампа, Флорида. Живееше от пенсията си и се депресираше. Половин година по-късно се обади на Дарил и обяви намерението си да се премести в Санта Фе.

— Защо там?

— Ние сме индианци от Санта Клара.

— И? — Дарил рядко бе чувал за произхода си. По-скоро като абстракция, като нещо историческо. В редките случаи, когато разпитваше родителите си за това, те дръпваха от „Кемълс“-а без

филтър и казваха: „Бъди горд с него, но не позволявай да застава на пътя ти“.

Сега баща му се местеше тъкмо по тази причина. Странно? В Ню Мексико? Винаги беше мразел пустинята; когато живееха в Калифорния, не можеха да го закарат до Палм Спрингс.

— Както и да е — каза Ед Монтез. — Време е.

— За какво?

— Да науча нещо, Дарил. Ако не започна да уча нещо, ще се съсухря и ще умра като нощна пеперуда.

Следващия път Дарил видя баща си, когато изтече срокът на военната му служба. Реши, че иска повече коса на главата си, и не се записа отново.

— Ела тук, Дарил.

— Мислех си за Ел Ей.

— Защо там?

— Може да се запиша да уча.

— Колеж? — изненада се баща му.

— Да.

— Какво искаш да учиш?

— Компютри, да речем — излъга Дарил. Нямахме никаква идея, знаеше само, че иска свободата да спи до късно и да се среща с момичета, които не са проститутки или военни групита. Искаше да се забавлява.

— Компютри е добре — прецени баща му. — Талисманите на нашето време.

— Какво?

— Талисмани — повтори Ед Монтез. — Символи, тотеми.

Дарил не отговори.

— Сложно е, Дарил. Ела тук. И има къде да ходиш на училище. УНМ е добро място, с хубава база и всякакви стипендии за индианци.

— Харесвам Калифорния.

— Никого си нямам — почти прошепна баща му.

Дарил слезе от самолета в Албакърки и се огледа. При вида на своя старец щеше да падне. От късо подстриган сержант Ед Монтез се беше превърнал в Голям Вожд Каквото-И-Да-Е. Сивата му прошарена

коса, разделена на път, се спускаше под раменете му. Прикрепяше я превръзка за глава, украсена с мънисто.

Гривата му беше много по-дълга от косата на Дарил навремето, когато баща му постоянно го дразнеше, че изглеждал като „безделно хипи“.

Точно толкова радикално бяха променени и цивилните дрехи на татко. Вече нямаше риза за голф, изгладени панталони и лъснати с пълонка половинки с връзки. Ед Монтез носеше широка ленена фланела върху сини джинси и мокасини.

Беше си пуснал дълга брада само по брадичката.

Той прегърна Дарил — друга промяна, която подсили объркването на младежа.

— Промених името си. Вече съм Едуард Две Луни. Не е зле и ти да помислиш за промяна — посъветва го той.

— Родословие — обясни старецът, докато се движеха по едночасовия път до Санта Фе. Засега теренът беше равен и сух, много празни пространства се ширеха край магистралата. Тук-там се мяркаше някое индианско казино.

Точно като Палм Спрингс.

И ограничение на скоростта до седемдесет мили в час. Дарил нямаше проблем. Баща му караше с деветдесет, както и всички останали.

Старецът запали и издиша дим в купето на пикапа „Тойота“.

— Не си ли любопитен?

— За какво?

— За родословието.

— Знам какво означава. Ровил си се в корените си.

— Нашите корени, сине. На път от Флорида спрях в Солт Лейк Сити, отбих се при мормоните и направих някои сериозни проучвания. Открих интересни неща. После, когато дойдох тук, продължих и открих още по-интригуващи факти.

— Като какво например? — попита Дарил, без дори да е сигурен, че го интересува. Хвърляше по някой скрит поглед на стареца си. — Едуард Две Луни? — Докато говореше, брадичката му потреперваше.

— Например, че родословното ни дърво води директно до индианците пуебло от Санта Клара. Това е от моя страна. Майка ти е апачи и мохок, но това е друга история. Има още какво да науча по въпроса.

— Добре — кимна Дарил.

— Добре?

— Какво искаш да кажа?

— Очаквах да проявиш любопитство.

— Винаги си казвал, че това си остава в миналото.

— Започнах да ценя миналото. — Баща му пъкна цигарата в уста, пресегна се и хвана китката на Дарил. Задържа я. Странно. Старецът никога не е бил по тази част. — Свързани сме с Мария Монтез, сине. По права линия, директно по целия път обратно до нея, няма съмнение.

— Коя е тя?

— Може би най-великата индианска грънчарка, живяла някога. — Ед пусна ръката му и обърна длан нагоре. Беше сива, покрита с прах. — Това е глина, сине. Уча се на древното изкуство.

— Ти?

— Не се изненадвай толкова.

Най-голямото доближаване на родителите му до изкуството бяха коледните картички, налепени по стените на временните им жилища.

„Ние се местим — беше обяснила майка му. — По стените има дупки и ти трябва някак да ги запълниш. Може да съм тъпа, но не съм глупава.“

— Процесът е наистина интересен — продължи баща му. — Трябва да откриеш подходяща глина, да я изкопаеш и да я оформиш на ръка. Ние не използваме колела.

Ние?

Дарил мълчеше. Вече се намираха на петнайсетина мили от Санта Фе и теренът се бе променил. По-висока надморска височина, навсякъде красиви планини. Беше по-зелено, с малко розово и жълто-кафяво. Златисти къщи отразяваха светлината. Небето беше огромно и синьо, по-синьо, отколкото Дарил го бе виждал някога. Билборд рекламираше безмитен бензин в Похоаю Пуебло. Друг съобщаваше за строящи се кирпичени къщи на място, наречено Елдорадо.

Не беше лошо, но не беше Калифорния.

— Без колела — повтори за пореден път баща му. — Оформянето става само на ръка. Доста е трудно, да ти кажа. После идва печенето и тогава става наистина сложно. Някои хора използват пещи, но аз запалвам огън на открито, защото навън духовете са по-силни. Правиш огън от дърва, температурата трябва да е свършено точна. Ако нещо не е наред, всичко се изпочупва и цялата ти работа отива на вятъра. Искаш ли да получиш различни цветове, използваш кравешки тор. Вадиш го от огъня в определено време, после го връщаш. Сложно е.

— Така звучи.

— Няма ли да ме попиташ какво правя?

— Какво правиш?

— Мечки. И при това стават доста добри. Наистина приличат на мечки — похвали се баща му.

— Страхотно. — „Глина, тор. Външни духове. Косата на баща ми. Боже, наистина е дълга. Това не е ли някакъв сън?“

— Живея, за да правя мечки, Дарил. Всички тези години, през които не съм го правил, са пропиляно време.

— Ти служи на страната си.

Ед Монтез се изсмя, дръпна си от цигарата и изстреля пикапа почти до сто.

— Татко, в Пуебло ли живееш?

— Искан ми се. Каквито и права да сме имали върху земя в Санта Клара, те отдавна са изгубени. Но ходя там на уроци. Не е далеч. Успях да се хвана със Сали Монтез. Тя е праправнучка на Мария. Страхотна грънчарка. Две години поред печели първа награда в индианското изложение. Тя използва тор, за да получи комбинация от черно и червено. Миналата година се разболя от грип и не участва, затова ѝ дадоха само почетна грамота, но и това си е доста впечатляващо.

— Къде живееш, татко?

— В апартамент. Пенсията от армията покрива наема и дори ми остават някакви пари. Разполагам с две стаи, така че има предостатъчно място за теб. Имам кабелна, щото на чинията не ѝ понася всичкият този вятър.

Отне му известно време, за да свикне с новото бащинство на баща си.

Двустайният апартамент на Едуард Две Луни в южната част следваше да се опише по-скоро като „стая плюс кабинет“. По стените на стаичката на Дарил — два и четирийсет на два и седемдесет — висяха лавици, а останалото пространство заемаше разтегателна кушетка, която ставаше на двойно легло.

По рафтовете имаше книги — това беше нещо ново. Американска история, индианска история и изкуство. Много изкуство.

В стаята на баща му имаше кандило и за секунда Дарил се замисли: „Опиати?“.

Старецът просто обичаше да гори тамян, докато чете.

Никъде не се виждаха керамични мечки. Дарил не питаше, защото не искаше и да знае.

Едно нещо не се беше променило: сутрин баща му ставаше в шест — всеки ден, включително и през почивните.

Вече поне нямаше лицеви опори с една ръка. Бившият артилерийски сержант Ед Монтез посрещаше деня с едночасова безмълвна медитация, последвана от още час навеждане и разтягане пред една от дузината видеокасети с йога.

Татко взимаше съвети от жена в трико.

След йогата идваше ред на дълга разходка, после половинчасова баня, пържени филийки и силно кафе за закуска, макар по това време да наближаваше обяд.

Към два следобед старецът беше готов да потегли към Санта Клара Пуебло. Там жизнерадостната, пълничка Сали Монтез седеше в студиото си, залепено за гърба на просторната ѝ кирпичена къща, и изработваше прелестни шедьоври от черна глина, инкрустирани със скъпоценни камъни. Антрето на къщата беше превърнато в магазин. С него се занимаваше съпругът на Сали Боб — неин втори братовчед. Не ѝ се беше наложило да променя името си.

Докато Сали правеше гърнета, татко се превиваше на близката маса. С набръчкано чело, прехапал устни, той създаваше своите мечки: цели фамилии, в различни пози.

Първия път, когато видя малките животинки, Дарил ги взе за лютичета. После си помисли: „Невъзможно. Дори не приличат на мечки. Имат вид по-скоро на прасета или на таралежи. Или някакъв непознат нов вид“.

Татко не беше скулптор и Сали Монтез го знаеше. Но тя се усмихваше и казваше:

— Да, Ед, започваш да схващаш.

Тя не го правеше за пари. Татко не ѝ плащаше и цент. Просто беше мила. Както и Боб. И децата им. Както повечето хора, които Дарил срещаше в индианското селище.

Той започна да се пита.

Едва шест месеца след като Дарил се нанесе, баща му спомена за промяната на името. През един прелестен летен ден седяха на пейка в центъра и ядяха сладолед. Дарил се беше записал в УНМ, специалност бизнес. Изкара три и шейсет през първия семестър, срещна разни момичета, позабавлява се.

— Гордея се с теб, сине. — Ед подаде преписа на Дарил. — Някога разправял ли съм ти откъде произлиза името ми?

— Твоето име?

— Моето единствено име. Всичко, което се брои, е тук и сега.

Косата му бе пораснала с още десетина сантиметра. Старецът продължаваше да пуши и кожата му изглеждаше древна, но косата му беше млада, плътна и блестяща въпреки сивите кичури. Беше достатъчно дълга за сериозна плитка. Днес бе сплетена.

— В нощта, когато реших, на небето имаше две луни. Всъщност не, но така го видях тогава. Заради мусона. Бях си вкъщи и си правех вечеря. Имаше един от онези мусони, ти още не си ги виждал, но рано или късно ще попаднеш на такъв. Небето просто се разтваря и бааам! Изсипват се тонове дъжд. Денят може да е много сух, адски, но изведнъж нещата се променят. — Баща му премигна и за момент устата му потрепери. — Потоците стават мощни течения. Доста е впечатляващо, сине.

Ед облиза фунийката със сметана и орехи.

— Както и да е. Та седя си аз там и готвя, а дъждът започва да се сипе като из ведро. Довърших, седнах и се замислих: къде ли ще ме отведе животът? — Премигна отново. — Замислих се за майка ти. Никога не съм говорил за чувствата си към нея, но повярвай, много я обичах.

Обърна се настрани. Дарил изгледа неколцина туристи, които подминаваха индианските бижутери и грънчари, разположили се в нишата на „Дворецът на губернаторите“. Пространството през улицата гъмжеше от павилиони, където се продаваха произведения на изкуството, имаше и сцена с отворен микрофон за певци аматьори. Кой твърди, че пеенето на фолклор е отмиращо изкуство? Или може би това е *добро* пеене.

— Споменът за майка ти ме потискаше, но същевременно и повдигаше настроението ми. Не както когато си пиан. По-скоро окуражен. Изведнъж осъзнах, че съм постъпил правилно, като дойдох тук. Гледах през прозореца. Стъклото бе мокро и всичко, което се виждаше от небето, Беше чернилка и голяма, размазана луна. Само че този път луните бяха две. Мокрото стъкло пречупваше светлината и създаваше тази илюзия. Разбираш ли ме?

— Рефракция — произнесе се Дарил. Беше записал физика за сметка на абстрактните науки и изкара „много добър“.

Ед се обърна към сина си с гордост:

— Точно така. Рефракция. Не две напълно отделни луни, по-скоро една върху друга, може би две трети се застъпваха. Беше красиво. Налегна ме силно чувство. Майка ти общуваше с мен. Щото ние бяхме точно това. Заедно винаги, но бяхме отделни хора, припокривахме се точно колкото беше необходимо, за да вървят нещата. Бяхме на по петнайсет, когато се запознахме. Трябваше да изчакаме да станем на седемнайсет, за да се оженим. Щото баща й беше сериозен алкохолик и ме ненавиждаше и в червата си.

— Мислех, че дядо те харесваше.

— Започна да ме харесва — поправи то Ед. — По времето, откогато го помниш, той харесваше всички.

Дарил пазеше много приятни спомени от дядо си. Сериозен алкохолик? Какви ли други изненади криеше баща му?

— Както и да е. Двете луни очевидно бяхме майка ти и аз. Тогава, в онзи момент, на онова място, реших да я почета, като взема името. Консултирах се с адвокат тук, в града, отидох до съда и го направих. В очите на щата Ню Мексико това е официално и легално, сине, но по-важното е, че в *моите* очи е белязано със святост.

Година след като Дарил се премести при баща си, на Едуард Две Луни поставиха диагноза двустранен карцином на белия дроб. Ракът се беше разпрострял в черния дроб и докторите го посъветваха да се прибере вкъщи и да се радва на малкото време, което му остава.

Първите няколко месеца нещата бяха наред, само упорита суха кашлица и леко задъхване. Татко чете много за старата индианска религия и, изглежда, откри покой. Дарил се преструваше на спокоен, но очите го боляха през цялото време.

Последният месец беше тежък. Изкара го в болницата. Дарил седеше до леглото на баща си и слушаше тежкото му дишане. Гледаше безцелно мониторите и се сприятели с няколко сестри. Нямаше сълзи, само остра болка в корема. Отслабна с шест-седем килограма.

Не се чувстваше обаче слаб. Точно обратното — все едно черпеше енергия от някакъв резерв.

През последния ден от живота си Едуард Две Луни спа.

Събуди се веднъж, по средата на нощта, седна задъхано. Изглеждаше уплашен.

Дарил изтича при него и го хвана. Опита се да го сложи да си легне, но татко искаше да остане седнал и се възпротиви.

Дарил се предаде и баща му най-накрая се отпусна. Светлините от мониторите правеха лицето му коприненозелено. Устните му се движеха, но не излизаше звук. Опитваше се да каже нещо. Дарил го погледна в очите, ала баща му вече не виждаше нищо.

Дарил го хвана силно и сложи ухо до устните на баща си.

Излезе сух раздиращ звук. После:

— Промяната... сине... е... хубаво... нещо.

После заспа отново. Час по-късно си беше отишъл.

Ден след погребението Дарил отиде в съда и попълни документи за смяна на името.

На път към вкъщи Катц си мислеше за убийството.

Лекарят и Дарил говореха за гняв и вероятно бяха прави. Но ако гневът е бил основният мотив, това предполага множество удари, а не един-единствен — смъртоносен.

Изненадан крадец се вписваше в картинката. А и отвореното хранилище подсказваше за това.

Някакъв конфликт. Олафсон е обявил, че ще се обади на полицията. Обърнал е гръб на лошия.

Глупав ход. Коментарът на Олафсон за процеса срещу Барт и Ема Скагс беше пропит с арогантност. Дали пък не е станал твърде самоуверен и не е взел натрапника на сериозно?

Огромният хромиран чук говореше, че лошият не е дошъл с намерение да убива. Дали изборът на оръжието не загатваше за сделка — символична сделка, „убит от изкуството“, както се изрази Дарил; това е било просто подходящ случай.

Катц бе живял сред символи. Така става, когато се ожениш за човек на изкуството.

Поне на нея така ѝ се искаше. Първо скулптурите, после ужасните картини. Откровено казано, Вальри имаше талант. Просто не беше достатъчно.

Той я прогони от мислите си и се върна към случая. Не му хрумна нищо ново, но продължи да мисли по въпроса, докато пристигна, паркира и се прибра. Намери стаята точно както я остави — светеше от чистота. Свали разтегателното легло, на което спеше, ядеше и гледаше телевизия, и продължи да размишлява.

Ширеше се на двацет и седем квадратни метра в пристроена барака с ламаринен покрив, доста далеч от мрамора на „Роулинг Стоун“ и гранитния двор на „Южен Серилос“. Състоеше се от стая и пригодена тоалетна от фибростъкло. Топлината идваше от вентилаторна печка, а проветряването ставаше благодарение на отворените прозорци. Готвеше на електрически котлон и държеше

малкото си вещи в метално шкафче. Гледката представляваше вертикално натрупани бетонни плочи и хамали с викове и хватки.

Временна резиденция, която постепенно се превърна в окончателна.

Наполовина постоянна. Някой ден вероятно щеше да си намери истинска къща. Засега нямаше причина да търси, защото плащаше нищожен наем, а и кого да впечатлява. В Ню Йорк за тези пари не би си намерил и походно легло в някое мазе.

Беше средният син в семейство на зъболекар и санитарка, брат на други двама „майстори на зъбите“, отгледан в Големия град, бивш спортист, но не и студент; черната овца на строго семейство от средната класа. След като отпадна от Бингхамтънския щатски нюйоркски университет, пет години работи като барман в Манхатън, преди да се върне в колежа „Джон Джей“ и да получи стипендия по криминално право.

През петте години в нюйоркското Полицейско управление прави какво ли не. Кара патрулна кола в Бед Стуй^[1], работи под прикритие по разни случаи с дрога, отметна малко задачи в затвора и накрая се бе озовал в район Две-Четири в града — следеше какво става по западната граница на Сентръл Парк от Петдесет и девета до Осемдесет и шеста улица. Хубава служба беше да покрива парка. Докато престана да бъде.

Продължи да работи като барман нощем и заделяше достатъчно пари, за да си купи „Корвет“, макар да нямаше представа къде ще го паркира и кога ще го използва. Вечерта, когато срещна Валъри, смесваше абсурдни плодови мартинита в едно местенце в „селото“. Отначало не си мислеше за нея. Всъщност вниманието му привлече приятелката ѝ Мона. По онова време той се интересуваше главно от цици и блондинки. По-късно научи колко е откачена Мона и изпита облекчение, че не е имал вземане-даване с нея. Не че нещата с Валъри се развиха толкова добре, но причината със сигурност не беше лудостта ѝ.

Просто...

Нямаше смисъл да се мотае.

Известно време четете някакъв евтин роман — полицейска новела, която нямаше нищо общо с реалността, такава каквато я познаваше.

Точно от това имаше нужда. След минути очите му започнаха да се затварят. Остави книгата на пода, изгаси лампата и се изтегна.

Слънцето щеше да изгрее скоро и към седем Ал Килканън и работниците в каменоломната щяха да подготвят машините. Понякога Ал водеше кучетата си и те лаеха като луди. Катц беше приготвил тапите за уши на нощното шкафче.

Но едва ли щеше да ги използва. Беше за предпочитане да стане, да се облече топло, да потича и да се приготви за срещата с Дарил при „Дани“.

Събуждането в тази дупка беше потискащо. Валъри не му липсваше, но му липсваше посрещането на сутринта с топло тяло до себе си.

Може би тя му липсваше малко.

Или беше твърде уморен, за да знае какво изпитва.

Нощта, когато се срещнаха, някакъв загубеняк забърса Мона и Валъри остана сама на бара. Сега, извън сянката на Мона, тя изглеждаше по-забележима и Стив я видя. Тъмна коса, подстригана на черта, бледо овално лице, да речем, пет-шест килограма в повече, но доста добре разпределени. Големи очи дори и от разстояние. Изглеждаше изоставена и той я съжали, изпрати ѝ „Космополитън“ и комплиментите си. Тя погледна над бара, повдигна вежди и отиде при него.

Определено добре разпределени.

Прибраха се заедно в апартамента ѝ в Ийст Вилидж, защото тя имаше истинска стая. За разлика от неговото преградено с перде лично пространство в двойна стая, която делеше с още трима други типове.

През цялото време Валъри изглеждаше изоставена. Не говореше много, но сексът я преобрази напълно. Любеше се като тигрица. След това извади от чантата си един джойнт и го изпуши. Обясни му, че е скулпторка и художничка, детройтско момиче с диплома от Нюйоркския университет. Все още нямаше представяне в галерия, но беше продала няколко творби по улични панаири.

Той ѝ разказа с какво се занимава през деня. Тя погледна пепелта, останалото от тревата и попита:

— Арестувана ли съм?

Той се изсмя и извади цигара. Разделиха я.

Ожениха се след три месеца с буйна гражданска церемония, която се оказа поредното разочарование за семейството на Катц. Също и за семейството на Валъри, както се установи по-късно. Баща ѝ беше адвокат. Израснала в несигурна социална среда, не беше направила нищо за родителите си, освен да създава проблеми.

В началото тяхното бунтовничество стигаше, за да скрепи връзката им. Скоро вече не беше достатъчно. След година бракът им се превърна във взаимно отбягване, учтиво подмятане на реплики, рядък секс с угаснала страст. Катц се чувстваше добре в полицията, но никога не говореше с Валъри за работата си. Този тип разговори изглеждаха безпочвени и освен това коварството разстройваше нежната ѝ душа.

Нейната кариера не вървеше наникъде, а задоволството от неговата работа не ѝ помагаше по никакъв начин.

Ноцта, когато нещата се промениха, той беше взел по-късната половина от двойната смяна. Партнираше му Сал Петрело — следовател с десетгодишен опит. Беше тиха нощ. Изгониха от парка няколко хлапета, които очевидно се готвеха да пакостят, помогнаха на немски турист да намери обратния път до Пето авеню, разследваха и нападение. Впрочем оказа се, че такова няма — просто двойка на средна възраст се бяха изпокарали на по-силен глас. Десет минути преди полунощ им съобщиха: мъж с психични отклонения се разхождал близо до Сентръл Парк и Осемдесет и първа улица.

Отидоха до мястото, но не откриха нищо — никакъв маниак, нито гол, нито облечен; нямаше ги и очевидците, които се бяха обадили. В парка имаше само тъмница, шубрак и шум от улицата.

— Фалшива тревога — констатира Петрело. — Някой няма какво да прави.

— Сигурно — съгласи се Катц, но никак не беше сигурен. Нещо го гъделичкаше по врата толкова настоятелно, че той се пресегна да провери дали някоя твар не изследва кожата му.

Нямаше буболечка, само предчувствие.

Те поогледаха още пет минути, не откриха нищо, обадиха се за фалшиво повикване и си тръгнаха.

Докато отиваха към колата, Петрело каза:

— Така е по-добре. На кого са му притрябвали лунатици?

Почти бяха стигнали, когато онзи тип изскочи пред тях и блокира пътя им. Беше едър, мускулест, с квадратно лице и голяма челюст, с бръсната глава и перки като на бик. Гол, както майка го е родила.

Възбуден. Виеше и режеше въздуха. В лявата му ръка нещо проблясваше. Петрело, по-близо до него, се отдръпна, посегна към оръжието, но не беше достатъчно бърз. Типът посегна отново. Петрело извика и се хвана за ръката.

— Стив, той ме поряза!

Катц извади пистолета. Големият ненормалник се хилеше, придвижи се към него, попадна в разсеяна светлина от улицата и Катц видя какво държи в ръката. Прав бръснач. Перлена дръжка. Острието — ръждивочервено от кръвта на Петрело.

Без да откъсва поглед от оръжието, Катц се опитваше да мерне как е партньорът му. Сал притискаше раната с длан. Капеше кръв. Не капеше, а шуртеше. Добре де, не приличаше на артериално порязване.

— Шибаняк! Застреляй го, Стив — изрева Сал.

Маниакът се приближаваше към Катц. Размахваше бръснача в малки концентрични кръгове.

Катц се прицели в главата му.

— *Стой, не мърдай!*

Лудият погледна надолу към чатала си. Наистина беше възбуден.

Сал изкрещя:

— Застреляй го, Стив! Нищо няма да кажа! Господи, имам нужда от превръзка. Ще го *застреляш ли*, за бога?

Маниакът се засмя. Очите му още бяха върху еректиралния му член.

— Хвърли бръснача! Веднага! — заповяда Катц.

Ненормалникът сведе ръка, сякаш да се подчини.

Изсмя се по начин, който смрази кръвта на Катц.

— О, боже! — възкликна Сал.

Той и Катц гледаха и не вярваха: лудият тип направи бързо рязко движение надолу и се остави с един орган по-малко.

Управлението изпрати Катц и Петрело на психоаналитик. Петрело нямаше нищо против, защото, тъй или иначе, му плащаха.

Планираше да си вземе сериозна почивка. Катц го ненавиждаше по много причини.

Валъри разбра за случилото се, защото писаха за историята в „Поуст“. За първи път тя, изглежда, искаше да говори и накрая той склони.

— Отвратително. Трябва да се преместим в Ню Мексико — заяви тя.

Отначало той взе думите ѝ за шега. Когато осъзна, че не е така, попита:

— Как да го направя?

— Просто го направи, Стив. Крайно време е да направиш нещо спонтанно.

— Какво означава това?

Тя не отговори. Намираха се в апартамента им на „Уест“ номер осемнайсет. Валъри режеше салата, а Катц си приготвяше сандвич с царевичен хляб и телешко. Студено телешко. Валъри нямаше нищо против той да яде месо, но не понасяше миризмата на готвено.

Няколко ледени момента по-късно тя спря, отиде при него, обвинява го около кръста му и докосна нос до неговия. Отдръпна се, все едно жестът не е дал резултат и за двамата.

— Да бъдем откровени, Стив. Нещата между нас не се развива много добре. Не съм склонна да повярвам, че вината е в нас. Просто градът изсмуква енергията ни. Цялото това духовно замърсяване. На този етап от живота си имам нужда от спокойствие, Стив, не от токсичност. В Санта Фе е спокойно. Едва ли е много по-различно оттук.

— Била ли си там?

— Когато бях в гимназията. Със семейството ми ходихме на почивка. Те отидоха да пазаруват в „Гап“ и „Банановата република“. Типично. Аз обиколих галериите. Там има стотици. Градът е малък, със страхотна храна, клубове и най-вече изкуство.

— Колко малък?

— Шейсет хиляди.

— Една пресечка тук — изсмя се Катц.

— Това имам предвид.

— Кога мислиш да го направиш?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Вал, остават ми години до сериозна пенсия — напомни ѝ той.

— Пенсиите са за старите и болни хора. Ти все още имаш шанс да си млад.

„Какво значеше *това*?“

— Трябва да го направя, Стив. Задушavam се.

— Ще си помисля.

— Не мисли твърде дълго.

Същата нощ, след като тя си легна, той влезе в Интернет и потърси уебстраницата на Полицейското управление в Санта Фе.

Малко, незначително управление. И заплатата не можеше да се мери с тази в Ню Йорк. Все пак имаше някои хубави неща. Възможни странични трансфери. Политика за ползване на служебна кола до вкъщи — до шейсет мили. Място за детектив. Напоследък обмисляше варианта да се пробва като детектив. Знаеше, че ще трябва да чака на опашка в Две-Четири или в някой от съседните полицейски райони.

Сал Петрело разказваше на хората, че Катц се бил парализирал и имали голям късмет, понеже онзи лунатик е отрязал собствената си пишка, а не някоя от техните.

Порови се още малко в компютъра. Свали няколко цветни снимки на Санта Фе. Беше красиво. Не съществуваше толкова синьо небе. Най-вероятно фотографски трик.

По-скоро село, отколкото град. Вероятно пълна скука, но какви толкова забележителни неща правеше той в големия град? Угаси светлините, легна в леглото и се сгуши до Вальри, сложи ръка на задника ѝ и измърка:

— Добре, да го направим.

Тя изсумтя и махна ръката му.

Повечето от вещите им бяха боклуци и това, от което не можаха да се отърват при тротоарна разпродажба, оставиха. Събраха дрехите си и пособията на Вальри за рисуване и един топъл пролетен ден се качиха на самолет до Албакърки. На летището наеха кола и потеглиха към Санта Фе.

Небето *можеше* да е толкова синьо.

Цялото това открито пространство и тази тишина заплашваха да подлудят Катц. Той държа устата си затворена през целия път.

Последните няколко ноци сънува маниака с бръснача. В сънищата развързката не беше толкова щастлива. Навярно наистина имаше нужда да пречисти душата си.

Наеха къща на „Свети Франсис“, недалеч от Де Варгас Сентър. Вал отиде да си купи материали, а Стив се отби в полицейския участък.

Мъничко местенце с много място за паркиране отзад. Бавно темпо. Толкова тихо.

Началникът беше жена. Щеше да е интересно.

Той взе молба за кандидатстване и я отнесе вкъщи. Завари Вальри в пълна еуфория. Тя изпразни върху сгъваемата маса, на която се хранеха, торба, пълна с тубички боя и четки.

— Отидох до Кениън Роуд — подхвана тя. — Там има магазин за художествени материали. Човек би си помислил, че ще е скъпо, но всичко излезе с около една трета по-евтино, отколкото в Ню Йорк.

— Страхотно — зарадва се той.

— Чакай, не съм свършила. — Огледа тубичка кадмиевожълто. Усмихна се и я остави. — Докато чаках, забелязах чек, залепен на стената зад гишетото. Стар чек, хартията беше пожълтяла. От петдесетте. И познай от кого е.

— Ван Гог?

Тя го погледна свирепо.

— От Джорджия О'Кийфи. Живяла е точно там, преди да си купи ранчото. Пазарувала е нещата си оттам, от същото място, откъдето и аз си ги купих.

Катц си помисли: „Все едно това ще помогне“, но на глас каза:

— Невероятно!

— Подиграваш ли ми се, Стив?

— Изключено. Мисля, че наистина е страхотно.

Лош лъжец. И двамата го знаеха.

Трябваха й три месеца, за да го напусне. По-точно деветдесет и четири дни, през които Катц получи работа като полицейски служител трети ранг и обещание до шейсет дни да обмислят молбата му за детектив, ако не се появи друг с по-голям опит.

— Ще бъда честен — каза той на лейтенант Барнс. — Работил съм под прикритие, но не съм се сблъсквал с истинска детективска работа.

— Хей — усмихна се Барнс. — Пет години си прекарал в Ню Йорк. Убеден съм, че ще се справиш с нещата, срещу които се оправяме.

На деветдесет и четвъртия ден той се прибра вкъщи, за да открие, че нещата на Валъри ги няма. На сгъваемата маса имаше бележка.

Скъпи Стив,

Това положително не е изненадала теб. Ти не беше по-щастлив от мен. Срещнах някого и искам възможност да бъда щастлива. Ти също трябва да си щастлив. Мисли за това като за опит да ти помогна, а не да те нараня. Ще платя половината месечен наем плюс част от разходите.

В.

Този някой, когото беше срещнала, се оказа някакъв тип, шофьор на такси, смятащ се за скулптор. Така беше в Санта Фе. Катц го научи бързо. Всеки е съзидател.

Вал и Таксито изкараха месец, но тя не изяви желание да се върне при Катц, а се хвърли в серия от афери с подобни типове, нямаше постоянен адрес и рисуваше ужасните си абстракции.

Малкият град означаваше непрекъснато да се сблъсква с нея. Кавалерите ѝ неизменно проявяваха нервност, срещнеха ли Катц, но щом разбираха, че няма да пострадат, се отпусаха и придобиваха едно и също лукаво, самодоволно изражение. Катц знаеше какво означава: той имаше опит с Вал като тигрица.

Сведе сексуалните си контакти до нула, което беше добре. Изцяло погълнат от новата си работа, не изпитваше никакво влечение. Носеше синя униформа, която му стоеше по-добре от калпавите одежди на нюйоркското Полицейско управление. Обикаляше с кола, изучаваше релефа на земята, радваше се на компанията на неколцина безгрижни партньори, решаваше разрешими проблеми.

Изглеждаше глупаво да плаща наема на твърде голямата къща, но набраната инерция му пречеше да поеме инициативата да се премести. Една вечер го извикаха да провери натрапник в склада за мрамор и гранит в „Роулинг Стоун“. В повечето случаи ставаше въпрос за фалшиви тревоги, но този път залови хлапе, което се криеше измежду плочите. Не беше кой знае какво — някакъв неудачник си търсеше място къде да шмърка кока. Катц го арестува и го предаде на наркоотдела.

Собственикът на склада — голям, тежък, червендалест мъж на име Ал Килканън — се появи точно когато Катц прибираше хлапето. Чу го да пита:

— Ти да не си от града?

— От Ню Йорк.

— Да не би да има друг град?

Килканън беше от Астория, Куийнс, работил с някакви гърци в бизнеса с камъни. Преди десет години се преместил в Санта Фе, защото жена му искала мир и спокойствие.

— Същото е и при мен — сподели Катц, докато вкарваше хлапето на задната седалка на патрулката. Тресна вратата.

— Хареса ли й?

— Последния път, когато говорих с нея, твърдеше, че й харесва.

— О! — възкликна Килканън. — Някоя от онези така наречени творяци, а?

Катц се усмихна.

— Приятна вечер, сър.

Седмица по-късно двамата вдигнаха наздравици в бар на Уотърстрийт. Килканън, доста напред с чашките, се оказа добър слушател.

Катц му каза, че мисли да се мести.

— Ей, знаеш ли? — зарадва се Килканън. — Имам едро местенце на гърба на склада. Нищо особено. Синът ми живееше там, докато учеше в колежа и ни мразеше и в червата от. Сега живее в „Болдър“. Мястото е празно. Склонен съм да направим сделка: двеста кинта на месец плюс разходите, ако наблюдаваш склада, докато си там.

— А какво става, когато спя?

— Тогава спиш, Стив. Основната идея е там да има някой.

— Още не ми е ясно какво очакваш да правя.

— Да си там. Присъствието на ченге ще е страхотна спънка — уточни Килканън. — Оставяй полицейската кола така, че да се вижда от улицата. Разполагам с много скъп инвентар: за мен това ще е евтина застраховка.

— С партньора ми се редуваме — обясни Катц. — Не се прибирам всяка вечер с колата.

— Не се коси, Стив. Когато е там — хубаво. Важното е, че ти ще си там и всички ще знаят. Не те натискам, но може да се окаже добра сделка и за двама ни. Има и кабелна.

Катц допи питието си и каза:

— Разбира се, защо не?

Оттогава живееше там. Хвана псевдокрадец на мрамор — някакъв пълен идиот, който се опитал да свие последния панел „Норвежко розово“ на Килканън. Нищо повече освен разни скитащи кучета и една странна ситуация: женски който бе изминал целия път надолу от Сангерс, за да роди малките си между два палета „Бразилско синьо“.

Той прецени сделката като добра и за него, и за Ал. Ако не ти пречи да живееш така.

Лежеше по гръб в леглото, без да изпитва ни най-малка умора. Щеше да изкара утрешния ден под влиянието на адреналина и по някое време вечерта да припадне.

Въпреки всичко заспа. Мислеше си за Вальри. Защо името ѝ фигурираше в органайзера на Олафсон?

[1] Бед Стуи — квартал в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

6

Двамата детективи не се помайваха със закуската. Дарил, станал рано, се беше разровил в компютъра и вече знаеше настоящия адрес на Барт и Ема Скагс.

— Ембудо. Намерих номера. Живеят в апартамент — каза той. — Доста далеч е от отглеждане на добитък.

— В Ембудо е красиво — подхвърли Катц.

— Живеят в апартамент, Стив! — В очите на Дарил проблесна гняв.

— Не харесваш жертвата ни.

Дарил се вторачи в него. Бутна чинията настрана.

— Хайде да тръгваме. Магистралата сигурно вече е приятна и чиста.

Ембудо се намираше на петдесет мили северно от Санта Фе, точно където магистралата пресичаше размътената Рио Гранде. Малко, китно, опасно със зеленина градче, по-скоро оазис в горещата пустиня. Дори при тежка суша реката поддържаше околностите влажни и тучни.

Резиденцията на семейство Скагс се състоеше от стая, разположена над гараж, на гърба на крайпътен магазин, където продаваха автентични индиански дрехи, сортове чили, мариновани зеленчуци и касетки с йога. Собственичката, отнесена белокоса жена, навлязла в петдесетте, ги поздрави с някакъв средноевропейски акцент:

— Те ми чистят, а аз им правя отстъпка за наема. Приятни хора. Какво ви води насам?

— Харесваме приятните хора — отвърна Две Луни. Катц разгледа пакетче с чили подправки, отличено със синя панделка на миналогодишно шоу.

— Добри са — отбеляза белокосата жена, облечена с черни панталони за йога и червена копринена блуза. По нея висяха осем-девет килограма кехлибарени бижута.

Катц ѝ се усмихна, остави пакетчето и се затича да догони Две Луни.

— Полиция? — Ема Скагс побърза да отвори вратата и въздъхна.
— Влезте. Все ще ви сместим някъде.

В стаята, едва ли по-голяма от колибата на Катц, имаше същата вентилаторна печка, същият електрически котлон и банята се намираще отзад. Ниският таван и малките прозорци, изрязани в истински на вид кирпичени стени, придаваха атмосферата на затворническа килия. Бяха направили някои опити да разведрят обстановката с износени възглавници върху старата и неудобна викторианска кушетка, с измачкани книжлета в мека подвързия върху евтината библиотека, с износени, но добре боядисани черги от Навайо, проснати върху каменния под, с няколко грънци от пуебло на кухненския плот. На снимка над зазиданата камина се виждаха мършави крави, които пасяха на жълта ливада.

В банята отзад се чу шум от тоалетно казанче, но вратата не се отвори.

Ема Скагс разчисти вестниците от два сгъваеми стола и прикани детективите да седнат. Беше ниска, мършава, обгорена от слънцето жена. Изглеждаше на годините си, с боядисана в червено коса и достатъчно дълбоки бръчки, за да скриеш скъпоценен камък в тях. Сини джинси, опънати по яките ѝ бедра, и плътен вълнен пуловер. Вътре беше доста студено. Гърдите ѝ бяха плоски, очите — сиви.

— Идвате заради Олафсон — подхвана тя.

— Чули сте? — изненада се Катц.

— Гледам телевизия, детективе. И ако се надявате тук да научите нещо полезно за вас, само си губите времето.

— Имали сте конфликт с него — напомни Дарил.

— Не — възрази Ема Скагс. — Той имаше конфликт с нас. Ние се справяхме чудесно, преди копелето да се появи.

— Не страдате много.

— Ни най-малко. Искате ли кафе?

— Не благодаря, госпожо.

— Е, аз ще си сипя. — Ема направи две крачки до импровизираната кухня и си сипа чаша черно кафе. Чиниите бяха

сложени на сушилника, консервите, бутилките и металните кутии за чай и кафе стояха прилежно подредени и въпреки това цареше пълна бъркотия. Твърде много вещи в твърде малко пространство.

Вратата на банята се отвори и Барт Скагс, кривокрак, широкоплещест, с шкембе, увиснало над каубойска катарамма, влезе, подсушавайки си ръцете. Не беше много по-висок от жена си и имаше същия слънчев загар на кожата, резултат от десетилетия излагане на ултравиолетови лъчи.

Несъмнено беше чул гласовете на детективите, защото не показа изненада.

— Кафе? — предложи му Ема.

— Да, разбира се. — Барт Скагс се приближи и подаде лявата си ръка, грапава като шкурка. Остана прав. На дясната имаше превръзка. От марлята се подаваха подути пръсти.

— Точно им обяснявах — обади се Ема, — че няма какво да научат от нас.

Барт кимна.

— Според съпругата ви нещата са вървели добре, преди да се появи Олафсон — уточни Две Луни.

— Той и другите. — Езикът на Барт Скагс се разходи из бузите му, сякаш се опитваше да отстрани тютюн, заседнал между зъбите му.

— Под другите имате предвид „Горски рай“?

— По-скоро „Горски ад“ — поправи го Ема. — Група „доброжелатели“, които не биха изкарали и два часа в гората, ако ги оставиш без мобилните им телефони. Но той беше най-лошият.

— Олафсон?

— Преди той да се появи, те основно говореха. После изведнъж получаваме призовка от съда. — Кожата ѝ придоби пурпурен оттенък, а през сивите ѝ очи премина мълния. — Всичко беше толкова наредено, че бедното момче, което ни донесе поканата за съда, се извини.

Барт Скагс кимна отново. Ема му подаде чашата. Той подви коляно, отпи и прецени детективите над ръба на чашата.

— Ако сте дошли тук и сте очаквали да излъжем, че не сме огорчени и ядосани, значи сте си изгубили времето — разпали се Ема.

— Редовно го правим — успокои я Катц.

— Сигурно е така — върна му Ема, — но ние — не. Преди, когато ни позволяваха да работим честно и почтено, бяхме заети всяка минута, и то не заради никакви планове да забогатеем. Не се забогатява с гледане на добитък. Да имате случайно представа колко плащат на копито в днешни дни? Всички тези вегетарианци, които сипят лъжи по адрес на доброто, здравословно месо.

Съпругът ѝ продължи да кима. Силен и безмълвен тип.

— И все пак — не спираше тя — ние си го харесваме. Така нашите фамилии са си изкарвали хляба от поколения. На кого вредяхме, като пускахме стадата да пасат треви и растения, които, така или иначе, щяха да бъдат окосени заради риска от пожар. Все едно лосът не прави същото. Все едно той не си върши работата директно в потоците. Но ние никога не сме го допускали, независимо какво твърдят някои хора.

— И какво е то? — попита Дарил.

— Че замърсяваме водата. Винаги сме се подсигурявали стадото да си върши работата далеч от водата. Ние уважаваме земята повече от всеки „доброжелател“. Искате здрава среда? Ще ви дам здрава среда: ранчото. Животните правят каквото се очаква да правят и *където* се предполага да го правят. Всичко си е на мястото. Както Господ е искал да бъде.

— А Лари Олафсон е сложил край на всичко това — продължи мисълта ѝ Катц.

— Опитяхме се да го разубедим, да го накараме да помисли логично. Нали, Бартън?

— Мда.

— Обадох му се лично — продължи тя, — след като получихме призовката за съда. Дори не пожела да разговаряме. Някакъв сополив младеж вдигаше телефона и непрекъснато повтаряше като развален грамофон: „Господин Олафсон е зает“. До това се свежда всичко: *Ние* искахме да практикуваме дадената ни от Бога работа, а *той* имаше други планове.

— Успяхте ли да се свържете с него? — поинтересува се Две Луни.

— Наложих да карам чак до Санта Фе, за да намеря онази негова художествена галерия.

— Кога беше това?

— Преди няколко месеца, кой ти помни — изсумтя тя. — Ако можеш да го наречеш изкуство. Да си зает. Мотаем се наоколо, пием кафе с пяна. Представих се и му казах колко голяма грешка прави; не сме врагове на земята или на когото и да било. Казах му, че искаме едно: да изкараме говедата си на пазара и ще го правим само още няколко години, а после най-вероятно ще се пенсионираме. Помолих го да оттегли иска.

— Наистина ли си мислехте за пенсиониране? — прекъсна я Катц.

— Нямахме избор — оклюма се тя. — Ние сме последното поколение с интерес към отглеждането на добитък в ранчо.

— Децата си имат други идеи — кимна с разбиране Катц.

— Наш'то със сигурност. Детето — едно е. Барт младши. Счетоводител е в Чикаго. Ходеше на училище в Северозападния и си остана там.

— Справя се добре — обади се най-после Барт. — Не обича да си цапа ръцете.

— И никога не е обичал — довърши Ема. — В което няма нищо лошо. — Изражението ѝ говореше точно обратното.

— Значи — обобщи Две Луни, — казахте на Олафсон, че след няколко години ще се пенсионирате. Какво ви отговори той?

— Погледна ме, все едно съм бавноразвиваща се, и заяви: „Това не е моя работа, Скагс. Говоря от името на *земята*“. — Гласът на Ема звучеше като пародия на мъжки баритон — презрителният глас на иконом от ситуационна комедия. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

— Не искаше да слуша, така ли? — продължи да разпитва Катц.

— Все едно беше Господ — потвърди Ема. — Все едно някой беше умрял и го беше *направил* Господ.

— Сега той е мъртъв. — Барт произнесе думите тихо, но отчетливо. Това беше единственото му самостоятелно становище, изразено от идването на детективите. Те се обърнаха към него.

— Имате ли идея за това, сър? — попита Две Луни.

— За кое?

— За смъртта на господин Олафсон.

— Хубава работа — произнесе се Барт. — Хич не е лоша. — Отпи от кафето.

— Какво се е случило с ръката ви, господин Скагс? — попита Дарел.

— Съдра се на бодлива тел — отговори Ема Скагс. — Бяха ни останали няколко стари намотки и той ги караше на търговец на старо. Подхлъзна се и се съдра. Големи намотки. Казах му, че е работа за двама, не за един, но както винаги не ме послуша. Упорит е като магаре.

— Все едно ти не си! — озъби се Барт.

— Кога се случи? — прекъсна ги Две Луни.

— Преди четири дни — отвърна Барт. — Така и не стигнах до търговеца.

— Сигурно е болезнено.

Барт сви рамене.

Стаята утихна.

— Правите грешка, ако си мислите, че той има нещо общо със случая. — Ема поклати глава. — Барт не е направил нито едно лошо нещо през целия си живот. Дори когато коли животно, го прави милостиво.

— Как го правите, господин Скагс? — полюбопитства Катц.

— Кое?

— Как колите милостиво?

— Застрелвам ги. Точно тук. — Скагс посочи мекото място, където вратът преминава в череп. — Застрелвам ги под ъгъл нагоре. Трябва да ги уцелиш в медула облонгата.

— Не с пушка, нали? Голямо мазало ще стане от толкова близо — прецени Катц.

Барт го погледна, все едно е извънземно.

— Използвам дълъг пистолет или голям калибър с мунициии за магнум.

Ема пристъпи пред съпруга си.

— Нека се изясним. Никога не сме клали наред. Това щеше да е срещу разпоредбите. Прекарвахме добитъка до кланица в Айова и те го поемаха оттам. Говоря за случаите, когато сме имали нужда от месо за нашата маса. Аз му казвах, а той закарваше някое старо говедо в кошарата и го отърваваше от мъките му. Никога не сме взимали доброто месо за себе си. Но дори от старо говедо, след като го

изсушиш няколко дни в хладилника и после го мариноваш в бира или нещо друго, става вкусна пържола.

Барт Скагс протегна ръка. По краищата на пожълтялата марлена превръзка имаше капчици кръв.

— Еврейските равини използват нож, за да прережат гърлото. Виждал съм как го правят в Айова. Ако си сръчен с ножа и той е остър, всичко става много бързо. Тези равини наистина режат добре. Дори не го зашеметяват. А ако не те бива, става мазало.

— Зашеметявате ги? — учуди се Катц.

— За всеки случай.

— Преди да ги застреляте ли?

— Мда. За да се уморят.

— Как се прави?

— Разсейваш ги, говориш им мило и тихо, успокояваш ги. После ги удряш по главата.

— Медулата?

Барт поклати глава.

— Не, отпред, над очите. За да ги объркаш.

— С какво ги удряш? — държеше да задоволи интереса си Катц.

— С щанга — каза Барт. — Чук. Аз имам част от оста на стар камион. Това вършеше добра работа.

— Опитвам се да си го представя. Първо удряш отпред, после изтичваш отзад и го застрелваш — обрисова картината Катц.

Стаята утихна.

— Пропускам ли нещо? — попита Катц.

Гласът на Ема изстина:

— Виждам накъде биете и пак ви повтарям: губите си времето.

Неочаквано съпругът ѝ я хвана за ръката и я издърпа така, че вече не стоеше пред него. Тя понечи да си отвори устата, но размисли и се отказа.

Барт се втренчи в очите на Катц.

— Ако стреляш, не зашеметяваш. Някой друг ги зашеметява и когато краката им се подкосят, ги застрелваш. В противен случай животното се подплашва. Може да подскочи и ти пропускаш. Ако се случи, трябва да стреляш няколко пъти и става наистина голямо меле.

За него това беше дълга реч. Разгорещаваше се по темата.

— Звучи ми като работа за двама — обади се Две Луни с равен глас.

Последва ново мълчание.

— Мда — измуча Барт накрая.

— Правехме го заедно — обясни Ема. — Аз използвах чука, а Барт — пистолета. Така вършихме и всичко друго в ранчото — заедно. Това е необходимост. Затова имаме добър брак.

— Кравите са големи животни — пак се върна на темата Дарил. — За да се изравните, трябва да стъпите на нещо, нали?

— Защо това е толкова важно? — попита Ема.

— Наречете го любопитство, госпожо.

Тя погледна свирепо.

— Използвате ли стълба, госпожо Скагс? — повтори въпроса Катц.

— Животното е в ясла — намеси се Барт. — Тясно е, за да не може да мърда много. В ранчото имаше ясла, изкопана по-ниско от равнището на двора. Превеждахме ги надолу по една рампа. После, за да сме достатъчно нависоко, използвахме пейки отгоре.

„Дребен мъж, който се чувства голям, когато коли“ — помисли си Катц.

— Не е ядрена физика. — Ема ги погледна изпитателно. — Засрамете се... да карате двама старци да се чувстват като престъпници.

Две Луни сви рамене:

— Само казвам, че щях да съм бесен на Олафсон. Човекът е взел хляба от ръцете ви.

— Направи нещо по-лошо. Взе ни хляба и го изпепели. Знаеше, че едва се крепим над водата, и направи всичко възможно да потънем. — Тя размаха ръка в тясното затворено пространство. — Мислите ли, че искаме да живеем така? Човекът е мъртъв, отиде си. Вярно, не роня сълзи, но със сигурност не сме посегнали и на косъм от главата му. Жив или мъртъв, за нас няма значение — няма да се оправим. Съдът ни забрани да гледаме добитък и точка по въпроса.

— Както казахте — напомни Две Луни, — преди Олафсон да се присъедини към групата, те са говорели само празни приказки. Ако той е мъртъв, не можете ли да се върнете в съда?

— С чии пари? — Тя погледна Дарил. — Вие сте индианец, нали? Аз имам чоктау в кръвта си. Сигурно затова обичам да съм близо до земята. Разбирате ли за какво говоря? Човекът ни обвини, че насилваме земята, а всъщност *той* насили *нас*.

— Отмъщението може да е сладко — подхвърли Катц.

— Не бъдете идиот! — скастри го Ема. — Защо да провалям живота си заради него. Още съм здрава, Барт — също. — Усмивката ѝ беше ненадейна и смъртно отровна. — Освен това, независимо дали се излежавам в леглото, или правя нещо, всеки месец идва чек от щатското правителство. Това е раят, нали? Това е вашата обетована земя.

Ема и Барт заведоха детективите до навес зад гаража, който служеше за склад. Импровизираната сграда, изглежда, щеше да се срине всеки момент. Смразяващият студ, идващ от земята, проникваше през обувките. Барт показа на детективите „агресивната“ бодлива тел и други боклуци, включително един теглич — голям, тежък предмет, ръждясал на места. Детективите не забелязаха кръв по него.

Внезапно Барт разви марлята на ръката си и им показа дълбоката прорезна рана, дълга около пет сантиметра. Започваше между палеца и показалеца и стигаше чак до кокалестата му китка. Беше защита с най-дебелия хирургически конец, който Катц бе виждал някога. По краищата на раната започваше да се образува коричка, около шевовете сълзеше лимфа, кожата бе подпухнала и възпалена. Изглеждаше на няколко дни.

Катц попита кой е докторът, зашил раната.

Ема Скагс се изсмя.

— В момента стои пред вас — представи я Барт.

— Вие ли, госпожо Скагс?

— Лично аз.

— Имате ли квалификация за сестра?

— Имам квалификация за съпруга — уточни Ема. — Кърпя го от четирийсет години.

Барт се изхили и показа раната.

— Имам ветеринарски игли и конци, останали от ранчото. За него трябва голям размер. Кожата му е като на бик. Разполагам и с

ветеринарски антибиотици. Същите ги правят и за хора, само дето животинските са много по-евтини — впусна се в коментари Ема.

— Какво използвахте за упойка? Впрочем не искам да знам — поправи се Катц.

— „Краун Роял“, дванайсетгодишно. — Барт избухна в силен смях. Трябваше му известно време да се успокои. — Видяхте ли достатъчно, приятели? — Той започна да бинтова ръката си.

— Изглежда малко инфектирана — отбеляза Дарил.

— Малко е ключовата дума — натърти Ема. — Не можеш да пострадаш от малко. Каквото и да е.

— За разлика от господин Олафсон — подхвърли Катц. — Да знаете друг, който да му е бил ядосан за нещо?

— Не — измънка Ема, — но ако се е отнесъл и с други, както се отнесе с нас, трябва да има такива в изобилие.

— Нещо против да изпратим специалисти да ви вземат отпечатъци? — попита Катц.

— Нямам нищо против — съгласи се Барт.

— Отнесете се с нас като с престъпници — промърмори Ема.

— Това е рутинна проверка — увери ги Две Луни.

— Неговите отпечатъци трябва да са някъде из архивите. От времето, когато служи в Корея. Моите не са, но заповядайте. Сигурно е хубаво да имаш толкова свободно време.

— Между другото, добре е да не предприемате дълги пътувания — предупреди ги Дарил.

— Разбира се, макар че точно се готвехме да отлетим към Ел Мароко или както се казваше. — Ема погледна съпруга си. — Онова място, където ходят да залагат и носят смешни костюми като във филмите за Джеймс Бонд.

— Монако — подсказа Барт. — Там Шон Конъри играе на комар.

— Видяхте ли? — обърна се тя към детективите. — Винаги е разбирал от филми.

На път към вкъщи Катц изимитира:

— „Излей малко уиски в гърлото ми, госпожо, и започвай да шиеш.“

— Мислиш ли, че са те?

— Мразят го достатъчно, а и знаят как да „зашеметяват“. Но ако Руиз е прав за ъгъла на удара, те са твърде ниски.

— Може би са носели стълба. — Дори Дарил се засмя на предположението си.

— И малки клоунски обувки и цветенце, което пръска с вода — допълни Катц. — Ако наистина са били толкова подготвени, са щели да носят оръжие. Щом намерихме оръжието на убийството на местопрестъплението, значи има малка вероятност да е било предумишлено. В галериите, предполагам, се намират стълби за закачане на картините нависоко. Теоретично, може да е имало някоя навън. Стените в галерията на Олафсон обаче не са толкова високи. А и идеята някой от тях да се е покачил на стълба, за да удари Олафсон, звучи налудничаво.

— Прав си — съгласи се Дарил. — Ако тези двамата са искали да го убият, са щели да дойдат подготвени. Какво ще кажеш за сина?

— Счетоводителят от Чикаго? Защо той?

— Макар да не обича да си цапа ръцете, сигурно се е почувствал наистина зле, след като мама и тате са изгубили ранчото. Може би е смятал, че като е чиновник, ще успее да се изправи срещу Олафсон. Какво? Долетял е да се срещне с него, а Олафсон се е отнесъл към него както към мама? Едно нещо води до друго. Олафсон го е отрязал, отдалечил се е в характерния си арогантен маниер и Барт младши му е изпуснал края.

Характерния му арогантен маниер.

Все едно Дарил го познаваше.

— Обиди нечия майка и никога не знаеш. Да проверим сина — предложи Катц.

Точно на влизане в границите на града се натъкнаха на задръстване и стигнаха в участъка в един и четирийсет и пет. По пътя от Ембудо до Санта Фе подминаха отбивката за Санта Клара Пуебло, но Две Луни, изглежда, не забеляза.

Не че имаше вероятност да го спомене. Един-единствен път Катц се опита да говори за индианските корени на партньора си и Дарил смени темата. И все пак на следващия ден той донесе малка керамична мечка, някак недодялана, но все пак симпатична.

— Това правеше баща ми през последните месеци от живота си — обясни Две Луни. — Направи около петстотин такива. Съхраняваше ги в кутии. След като почина, учителката му по грънчарство ми ги даде. Каза ми, че не се гордеел с тях. Първо искал да овладее тънкостите на изкуството, преди да ми покаже работите си. Моето одобрение било важно за него. Сметнала за необходимо да ми ги даде. Задръж я, ако искаш.

— Хубава е. Сигурен ли си, Дарил?

— Да. Всичко е наред. — Две Луни сви рамене. — Дадох няколко на момичетата, но колко може да им трябват? Ако познаваш други деца, имам още доста.

Оттогава мечката правеше компания на Катц, докато готвеше; по-скоро правеше обстановката по-уютна. Стоеше до електрическия котлон. Не знаеше наистина какво символизира, но предполагаше, че има нещо общо със силата.

Детективите си взеха сандвичи от монетния автомат в управлението и пуснаха търсене за Бартън Скагс младши в архивите.

Нямаше криминално досие, но името на счетоводителя се появи в два от резултатите в „Гугъл“. Младши участваше като партньор в голяма чикагска фирма и миналото лято бил дал интервю за укриването на данъци. След известно ровичкане в указателите те откриха неговото местонахождение — по северното крайбрежие на езерото Мичиган, недалеч от Мичиган авеню.

— Хубав квартал — каза Катц. — Мисля, че е точно до водата.

— Щракането на цифри бие отглеждането на добитък — пошегува се Две Луни. — Да му се обадим.

Откриха Скагс в счетоводната му фирма. Говореше ясно и начетено. Всякакви следи от детството му отдавна бяха заличени. На пръв поглед нямаше нищо общо с родителите си, но докато говореха, той ставаше все по-настоятелен. Детективите доловиха нюанси на характерната за майка му острота.

— Удивен съм, че дори разглеждате мама и татко в дадения контекст.

— Не ги разглеждаме, господине — възрази Катц. — Просто правим запитване.

— Едно преследване не е ли достатъчно? Те бяха финансово и емоционално разрушени, а сега вие ги подозирате в нещо толкова ужасно. Невероятно! Съветвам ви да съсредоточите усилията си другаде.

— Кога бяхте за последно в Санта Фе, господин Скагс?

— Аз? Тази Коледа. Защо?

— Значи не поддържате редовни връзки с родителите си?

— Със сигурност *поддържам* такива. Говорим си редовно.

— Но без гостувания?

— Току-що ви казах, че бях там миналата Коледа. Изкарахме една седмица — заведох семейството си там. Защо питате?

— Просто се чудех дали сте се срещали с Лорънс Олафсон? — изплю камъчето Катц.

Минаха няколко секунди, преди Бартън Скагс младши да отговори.

— Никога. Защо ми е да го правя? — изсмя се той грубо. — Отдавна не съм водил по-безсмислен разговор и смятам да го прекратя.

— Господине — парира го Дарил, — проявявам известно любопитство към едно. Вашите хора са разорени финансово. От това, което видях, те живеят на ръба на бедността. От друга страна, вие...

— Правя много пари — прекъсна го Младши. — Живея на северното крайбрежие, карам „Мерцедес“, пращам децата си в частно училище. Мислите, че не съм опитал да им помогна ли? Дори им предложих да ги взема тук. Да ги настаня в хубав апартамент, да поема разходите им, макар само бог знае как биха се справили в града. Щях

да им купя ново местенце където и да е в Ню Мексико. Някъде, където да си гледат животни и ляво ориентирани лунатици да не ги тормозят. Те отказаха.

— *Защо?*

— *Защо ли?* — Младши звучеше недоверчиво. — Вие сте се срещали с тях. Изключено е да... да не сте ги усетили. Защо мислите? Те си имат гордост. Упорити са. Или, да речем, това е просто старият навик да си цапат ръцете. Те са родителите, а аз — детето. Те са ме отгледали, с други думи, редно е аз да взимам от тях. Не може да е по другия начин. За бога, оставете ги на мира! Оставете ги да живеят спокойно!

Детективите прекараха следващите няколко часа в опити да разберат дали Барт Скагс младши е посещавал Санта Фе наскоро. Задачата бе много по-трудна след единайсети септември. Авиокомпаниите бяха наплашени и техните запитвания потънаха в дебрите на бюрокрацията. Прехвърляха ги от отдел на отдел, ушите ги заболяха от слушалката. В крайна сметка Катц и Две Луни се убедиха до голяма степен, че Скагс не е летял от Чикаго до Албакърки или от който и да е друг град в Средния запад до който и да е град в Ню Мексико. Нито пък бе ползвал частен полет директно до летището на Санта Фе. Името му не присъстваше в нито един от регистрите на главните хотели.

— *Вярвам му — обяви Две Луни.*

— *Хей — подвикна Катц. — А защо да не е пътувал с „Мерцедес“-а? Да е живял в колата. Всичката тази кожа върши работа за удобно настаняване.*

— *Не мисля така.*

— *Защо не?*

— *Просто не мисля така.*

— *Духовете ли ти говорят, Дарил?*

— *По-скоро не го виждам да остави работата и семейството си и да се дотътри до Санта Фе, за да очисти Олафсон. И защо? Няма логика. Трябва да има по-добро обяснение.*

— *Дай го тогава — настоя Катц.*

— Стига да го знаех. — Две Луни се почеса по главата. — Сега какво?

Катц също се почеса — някои маниери са прилепчиви — и каза:

— Да се обадим на лекаря, да видим дали е приключил с аутопсията.

Руиз беше направил аутопсията, но не им съобщи нищо ново.

— Всичко съвпада с първоначалната ми хипотеза. Един масивен удар, строшил е черепа — може да видите къде костта е влязла в мозъка и е нанесла повсеместни увреждания.

— Все още ли мислите, че лошият е бил едър тип? — попита Две Луни.

— Или нисък на кокили?

— А какво става с токсичната експертиза?

— Интересните неща още не са дошли, но ще ви кажа, че в кръвоносната система на Олафсон нямаше капка алкохол или дрога.

— Чист живот! — възкликна Катц.

— Поне напоследък — уточни доктор Руиз. — Има стари следи от цироза на черния дроб — знак за сериозна употреба на алкохол в миналото.

— Реформиран пияница.

— Или човек, решил да се промени.

— Дотук за добрите намерения — обобщи Две Луни.

Дарил се обади на съпругата си, а Катц позвъни в галерията.

Самър Райли вдигна телефона.

— Научихте ли нещо? — попита тя.

— Все още нищо, госпожице Райли. Някакви липсващи творби?

— Току-що започнах да преглеждам инвентара. Засега нищо, но тук има тонове платна без рамки.

— Господин Олафсон някога споменавал ли е за предишен проблем с пиенето?

— Разбира се — потвърди Самър. — Той говореше открито за това, както и за всичко друго.

— Какво е споделял?

— Веднъж обядвахме навън и аз си поръчах чаша вино. Лари я погледна някак... с копнеж, но си поръча сода. Разказа ми, че като млад пиел доста сериозно и това била една от причините за разпадането на брака му. И все пак бил късметлия, защото получил помощ.

— Къде?

— При някакъв духовен съветник.

— Още в Ню Йорк ли?

— Именно. Много отдавна.

— Знаете ли името на бившата съпруга на господин Олафсон?

— Шантал. Сега е Шантал Грубман. Като Робърт Грубман. — Тя замълча.

Дали не ставаше въпрос за Грубман и сътрудници? За банкови инвестиции? Те бяха огромни! Ентусиазмът ѝ доказа нещо, което Катц винаги бе подозирал.

Размерът наистина има значение.

В апартамента на Грубман на Парк авеню отговори жена с английски акцент. По адреса Катц разбра къде точно се намира: между Седемдесет и трета и Седемдесет и четвърта улица. Той си представи десет стаи с високи тавани, вътре — надменна, униформена прислужница, а отвън — надменен униформен портиер. Обзе го завист.

— Госпожа Грубман?

— Алиша Смол на телефона, нейната лична асистентка.

Катц се представи, опита да завърже лафче по нийоркски, но се оказа грешен ход.

Алиша Смол нямаше настроение за приятелски разговори и моментално охладня.

— Господин Грубман е на разположение.

— Някаква представа кога тя ще бъде на разположение?

— Никаква. Ще предам съобщението ви.

— Ще го предадете — повтори Катц. — Значи ли, че тя е извън града?

Последва кратка пауза.

— В града е. Оставете номера си и ще я информирам...

- Наясно ли сте, че бившият ѝ съпруг е бил убит?
- Наясно съм — безстрастно отвърна Алиша Смол.
- Откога работите за мадам?
- Три години. Ако това е всичко, господин Катц...
- Детектив Катц.
- Извинете, детектив Катц. Сега, ако сме приключили...
- Всъщност не сме. Трябват ми имената на децата на господин

Олафсон.

— Не ми е позволено да обсъждам семейството.

— Това е публично достояние. — Катц не се потруди да прикрие досадата в гласа си. — Защо ми усложнявате живота?

— Откъде да знам, че сте човекът, за когото се представяте?

— Запишете номера ми в Полицейското управление на Санта Фе.

Обадете се и ме проверете. Само не се бавете много.

Повечето хора отказваха на подобно предложение. Алиша Смол каза:

— Бихте ли повторили номера, моля?

При втория разговор тя беше точно толкова студена, колкото и при предишния, но този път се предаде.

— Какво искате да знаете?

— Имената на децата на жертвата.

— Тристан и Себастиан Олафсон.

— Колко са големи?

— Тристан е на двайсет, а Себастиан е на двайсет и три.

— Къде могат да бъдат открити?

— Господин Катц, просто не ми е удобно...

— Детектив...

— Да, да, детектив Катц.

Тя се ядоса, но и той също.

— Госпожице Смол, вашето удобство не е от особено значение.

Трябва да говоря с момчетата.

В слушалката се разнесе въздишка.

— Тристан е в университета „Браун“, а Себастиан пътува из Европа.

— Къде из Европа?

— Италия.

— Къде в Италия?

- Венеция.
- Къде във Венеция?
- Последно чух, че е отседнал в хотел „Даниели“.
- Ваканция?
- Той учи в „Пеги Гугенхайм“.
- История на изкуството?
- Рисува — уточни Алиша Смол. — Лека вечер, господин Катц.

Двамата детективи си разделиха момчетата на Олафсон. Катц откри Тристан в стаята му в общежитията на „Браун“. Момчето имаше дълбок мъжки глас. Бе научил за смъртта на баща си от майка си.

— Имате ли някакви следи? — попита той Катц. — За извършителя?

- Все още не. Вие имате ли?
- Може да е всеки. Не го харесвах много.
- Защо?

— Не беше приятна личност. — Последва циничен смях. — Ако бяхте проучили нещата поне малко, щяхте да го знаете.

Катц пренебрегна язвителната забележка и опита да измъкне нещо повече от него, но момчето нямаше какво да каже. Изглежда, загубата на родител не го трогваше. Когато Катц затвори, осъзна, че Тристан през цялото време бе говорил за баща си с „той“.

Две Луни докладва на Катц, че е открил Себастиан Олафсон. Спял в стаята си в „Даниели“.

— Хлапето се ядоса. Не само защото го събудих, по-скоро защото му досаждам с въпроси за Олафсон. Каза, че баща му бил противен човек.

- Същото твърди и другият син.
- Задружно семейство.

— Популярна жертва — подхвърли Катц. — Това ще предизвика много смях.

В седем вечерта се приготвиха да си вървят. Докато си обличаха якетата, телефонът на бюрото на Катц звънна. В отговор на обаждането му Шантал Грубман оставяше съобщение. Удивен, Катц изтича до апарата. Той и Дарил вдигнаха слушалката едновременно.

— Тук детектив Стив Катц. Благодаря, госпожо, че се свързвате с нас толкова бързо.

— Мога ли да ви помогна, детектив Катц?

Гласът на жената звучеше приятно, меко и приятелски. След като личната ѝ асистентка го отнесе със снобското си отношение, сега очакваше да го приковат за стената.

— Каквото и да ни кажете за бившия си съпруг, госпожо, може да е от помощ.

— Горкият Лари — подхвана тя. — Имаше и добри намерения, но притежаваше таланта да вбесява хората. Част от това поведение, предполагам, се дължи на желанието да привлече внимание. Останалото е стратегия. Навремето, когато Лари започваше бизнеса си, той прозря едно: хората, дори богатите, се чувстват несигурни пред силата на изкуството. Той стана вещь в изтънченото сплашване. Откри, че известна доза пресметнатата неприязън допринася за кариерата му.

— Ценителите на изкуството обичат да ги мамят и подвеждат?

— Някои да, други не. Ключът е да съобразиш с кого да злоупотребяваш и на кого да сводничиш. Лари го умееше, но понякога и най-добрият танцьор прави грешни стъпки. Имате ли заподозрян?

— Все още не.

— Бедният Лари — повтори тя. — Наистина се мислеше за безсмъртен.

— Ако не възразявате за въпроса ми, госпожо, това поведение на господин Олафсон ли е причината да се разведете с него?

— Несъмнено е поне част. Но основното беше, че и двамата открихме объркването му.

— Относно какво?

— Налучкайте, детектив Катц.

Гърлен смях. Същият като на Вальри, когато ставаше тигрица.

— Сексуалността? — пробва Катц.

— Правилно. Имате нюйоркски акцент. Оттук ли сте?

— Да, госпожо.

— Ние, нюйоркчаните, сме твърде проникателни.

— Значи господин Олафсон свали картите? — констатира Катц.

— Последния път, когато го видях, се опитваше да открие вътрешното си „аз“. Вие сте в по-добро положение да ми съобщите скорошни новини около сексуалния му живот. Не съм виждала Лари от

години. Нито пък синовете ми са се срещали с него. Знам, че сте се свързали с тях. Вероятно е било необходимо, но настоявам да ги оставите на мира. Те са много разстроени от смъртта на Лари.

— Госпожо, при цялото ми уважение, те не звучаха много разстроени.

— Не ги познавате, детектив Катц. Аз съм им майка.

— Как се разбираха с баща си?

— Презираха го. Когато бяха малки, Лари ги пренебрегваше. Когато поотраснаха, им обръщаше повече внимание, но под формата на жлъчни забележки. На моменти Лари беше доста остър. Във всеки случай липсата на връзка с бащата няма нищо общо със смъртта му. Вчера Тристан приключи изпитите в „Браун“ и аз съм подготвена да предоставя неограничен брой писмени клетвени показания в подкрепа на гореупоменатото. Също и за Себастиан. През последните четири месеца той работеше в „Гугенхайм“ и целият персонал ще го потвърди.

— Подготвили сте си домашното, госпожо Грубман.

— Един родител, един истински родител е длъжен да го прави.

— Кога се появи историята със сексуалното объркване на господин Олафсон?

— Винаги е бил объркан, детектив. Аз бях твърде глупава, за да го забележа. Проблемът възникна, когато Лари го установи.

— Тогава ли започна с пиенето?

— А! — възкликна тя. — Значи знаете. Пак ли е посегнал към чашката?

— Аутопсията показва стари проблеми с черния дроб.

— О... Колко... тъжно — гласът на Шантал Грубман изчезна между двете думи.

— Господин Олафсон споделил с приятели, че е получил помощ от духовен съветник.

— Така ли го е нарекъл? — изненада се тя. — Никога не съм възприемала доктор Уиймс като особено духовен. По-скоро религиозен... спортен треньор.

Името беше познато на Катц, но не успя да се сети откъде.

— Какъв доктор е той?

— Никога не съм знаела. Лари не ми каза, а и аз не го попитах.

И тогава на Катц му просветна: картината в дома на Олафсон. Малки деца танцуват около украсен с цветя и ленти кол. Подписът:

Мишел Уиймс.

— Възможно ли е доктор Уиймс да е търсил друга връзка с бившия ви? — опипа почвата той.

— Какво искате да кажете? Сексуална? — Тя се засмя. — Не допускам.

— По-скоро изява. Той е художник, съпругът ви — търговец.

— Уиймс художник? — Изсмя се отново. — Шегувате се! Не мога да повярвам.

— Защо, госпожо?

— Последно за Майрън Уиймс бих предположила, че ще се занимава с изкуство.

— Говоря за Мишел Уиймс — поправи я Катц.

— А... но разбира се. Сега си обяснявам объркването ви. Да. Мишел Уиймс е художничка със сериозна репутация. Тя е жена, детектив. Майрън ѝ беше съпруг.

— Беше?

— Още един брак, разбит на парчета. Въпреки дълбоката духовност на Майрън.

— Художничка и свещеник. Някак си странен съюз.

— Те са от Небраска или някакво друго равно място. Семпли и добри хора. И двамата са учили в религиозно училище. Мишел имаше талант и дойде в Ню Йорк, защото накъде другаде да насочи дарбата си? Издигна се доста бързо. Тя е първокласна художничка. Майрън я следваше и се опитваше да се издигне в обществото.

— Духовен съветник на света на изкуството? — вметна Катц.

— Нещо подобно. После реши, че не харесва този свят, разведеха се и той се върна в Небраска или където там беше.

— Не и преди да помогне на господин Олафсон.

— Ако Лари е разказвал това на хората, сигурна съм, че се е случило. Сега наистина трябва да вървя, детектив. Вече закъснявам по служба.

„Щрак.“

Катц имаше още няколко въпроса. Навъртя номера, телефонът звънна няколко пъти, но секретар не се включи.

За втори път тръгнаха да си вървят. Някъде до стълбите към надземния етаж ги застигна гласът на Боби Боутрайт: „Хей!“. Беше влязъл в компютъра на Олафсон и ги осветли по въпроса.

— Нямахте големи защитни мерки или опит за укриване на информация. За парола е използвал „Олафсон арт“. Честно казано, няма и кой знае какво за криене. Запазил си е адресите на няколко сайта за оценяване на творби на изкуството и основните търговски къщи, известно количество порно — повечето гей, по-малко от другото — няколко справочника за ресторанти — местни, както и в Ню Йорк. Има инвестиционна сметка в „Мерил Линч“, акции и облигации — някъде над два милиона кинта. Смея да твърдя, че сметката е спаднала след отшумяването на технологичния бум, но все пак е над допустимия минимум.

— А какво ще кажеш за финансовото състояние на бизнеса му? — попита Две Луни.

— В компютъра няма информация. Пробвайте със счетоводителя му — посъветва ги Боби.

Беше осем часа вечерта, твърде късно, за да се обадят. Не бяха научили абсолютно нищо. Скоро началниците — от най-нисшия до най-висшия — щяха да започнат да задават въпроси. Две Луни знаеше, че на случая ще бъде отделена голяма статия в „Санта Фе Ню Мексикан“ — местен ежедневник, чийто спортен раздел беше точно толкова голям, колкото и новинарският. (Когато баща му спомена името на местния отбор — „Изотопи“ — Дарил беше сигурен, че старецът го бърка.) Случай от такава величина щеше да е звезден материал дори за „Албакърки Джърнал“. Надяваше се това да не притесни децата. Всички знаеха с какво си изкарва хляба тати.

Излязоха на студения нощен въздух и се придвижиха до колите.

— Трябва да знаеш нещо. Имах... не знам как ще го наречеш — пререкание, предполагам, с Олафсон — неочаквано съобщи Дарил.

— Така ли?

— Да. — Две Луни му разказа историята.

— И аз щях да побеснея — съчувствено кимна Катц.

— Да. Е, реших, че трябва да знаеш.

Катц се усмихна.

— Не звучи да има нещо общо, вожде. Освен ако не си го убил.

— Ако го бях убил, нямаше да намерите тялото.

— Забавно, партньоре. — Направи пауза. — Всъщност и аз си мислех същото.

Две Луни си позволи лека усмивка. Те извървяха няколко крачки и Катц го погледна.

— Щом ще се изповядваме, ето и моята изповед: името на Вальри се появи в органайзера на Олафсон.

— Тя е художничка. Сигурно има логично обяснение за това — опита се да изясни ситуацията Дарил.

— Тя се мисли за художничка, Дарил. Виждаш ли нещата й.

— Вярно.

— Всъщност — продължи Катц, — ако съдя как говори напоследък, едва ли още го вярва. Олафсон беше много сериозен. Няма начин да е обмислял варианта да я представлява.

— Ето ти още една причина да я има в органайзера му — изтъкна Дарил.

— Именно — въздъхна Катц. — Смятах да поговоря с нея по въпроса. Щях да ти кажа после, защото не очаквам да излезе нещо важно.

— Има логика.

— Не искам да си мислиш, че крия нещо от теб.

— Не мисля така.

— Добре. Щях да го оставя за утре, но си мисля да отида и да я видя сега. Да отидем заедно — подкани Катц.

— Ако не възразяваш, искам да се прибера вкъщи.

— Няма проблем, Дарил. Ще се справя и сам.

— Да, така ще е по-добре.

8

Катц седеше в „Тойота“-та. Двигателят работеше на празни обороти и от парното идваше топъл въздух. Набра домашния номер на Вальри. Секретарят беше включен, но никой не вдигна, дори и след като остави името си. Потегли към центъра. Паркира на долното ниво на общинския паркинг, близо до хотел „Ла Фонда“, и се запъти пеша към галерия „Сара Леви“.

На вратата висеше табела „Затворено“. Цялата сграда беше остъклена. Осветлението работеше. Видя Сара — седеше зад бюрото, заобиколена от прелестни черни грънци от Сан Илдефонсо и група зашеметяващи разказвачи от Пуебло, от племето кочити. На носа ѝ бяха кацнали очила за четене. Катц потропа леко по рамката на вратата. Сара погледна над очилата, усмихна се, запъти се към него и отвори.

— Стив.

— Сара, работиш до късно.

— Винаги. — Основният дистрибутор на керамика от Пуебло за Санта Фе беше на петдесет и пет, изключително слаба и очарователна жена с огромна сиво-синя коса, която се спускаше до оформените ѝ задни части. Сърцевидното ѝ лице не се нуждаеше от грим, за да изглежда добре. Мъжът ѝ беше пластичен хирург. Според слуховете бе опряла до услугите му. Катц знаеше, че не е вярно. Сара имаше природно млада кожа.

— Вал да е наоколо?

— Не е тук, но знаеш къде е. — Тя посочи с поглед нагоре по пресечката.

— Добре. Благодаря.

— Няма нищо, Стив. — Докосна ръкава му. — Когато тръгваше, беше в добро настроение.

Така тя го предупреди, че може би ще се натрапи, ако отиде.

— Ще се опитам да не ѝ развалям настроението.

Бар „Папагалът“ се намираше на една кратка разходка разстояние, на Сан Франсиско стрийт, между магазин за вкаменелости и място, където се продаваха само бели дрехи. Тази вечер клубна кавър група отдаваше почит на Дъби Брадърс. Тътенът на баса се разливаше чак по тротоара:

Oh, oh, oh... listen to the music...

Трима мотористи пиеха бира отвън, вдясно от входа. Беше противозаконно. Почти всички знаеха, че Катц е ченге, но знаеха също, че не дава пет пари. Мотористите го поздравиха по име. Той им отвърна с бегъл жест.

Проправи си път през тълпата от пиячи и поклащащи се танцьори до лакирания бар, където очакваше да види Вал.

Ето я и нея. Седеше на стол в средата на бара, облечена в черна блуза, сини джинси и ботуши, между двама прегърбени типове с опашки. Старото наметало от овча вълна, което носеше през зимата, беше паднало от скута ѝ. Лежеше на пода и в момента служеше за изтривалка на минаващите.

„Опашката“ отляво имаше сива коса и оскъдна брада. Ръката му си почиваше върху голия гръб на Вал, скривайки частично гладиолата, която си бе татуирала миналото лято. Шкембето на дясната „опашка“ висеше над колана му. Кебапчестите му пръсти шареха по дупето ѝ, но, изглежда, това не ѝ правеше впечатление.

Голям задник, отбеляза Катц. Петте-шестте килограма в повече бяха станали десет. Все още разпределени където трябва, но кожата по гърба ѝ се беше поотпуснала и малко поизпъкваше над презрамката на блузата.

Беше се подстригала късо, почти по мъжки. Когато се обърна, Катц забеляза наченки на двойна брадичка. Бяла, както винаги. Бледа като бара, но всичко това нямаше значение. Мъжете ѝ се лепяха — както преди, така и сега, и за в бъдеще. И не защото беше разпусната. Наистина не беше. В известен смисъл тя беше най-желаната жена, която Катц бе познавал.

Вероятно заради нейната непредсказуемост.

Тялото ѝ, завършено, с изразени форми и, да си признаем, отпуснато, успяваше да предаде опияняващо чувство за сексуално

очакване. А дали щеше да доведе до нещо, или не, си оставаше голямата мистерия. Тя беше такава, дори докато с Катц бяха женени.

„Това е!“ — реши той. Вал беше мистериозна. Прецакана, с остър език, далечна, затормозена от пристъпи на ниско самочувствие, изострени от липсата на талант, но умна и забавна, когато имаше желание. Тигрица, прихванеше ли я онова настроение.

Типът отдясно плъзна ръка под задника ѝ. Тя изви глава назад, засмя се и го изтика настрана. Докосна носа му с остър розов нокът.

Катц се приближи и вдигна наметалото. Потупа я леко по рамото.

Тя се обърна и на фона на шумното изпълнение на „Чайна Груув“ извика: „Ти!“.

В реакцията ѝ нямаше нито изненада, нито обида.

Просто „ти“.

Катц бе поласкан от факта, че изглеждаше щастлива да го види. Той държеше наметалото. Посочи вратата. Тя се усмихна, кимна и го взе. Плъзна се по стола, вплете пръсти в пръстите на Катц и се втренчи в очите му.

Глупаците на бара гледаха като гръмнати как тя и Катц излизат от заведението.

Вал се наметна чак когато се отдалечиха на половин пресечка от „Папагалът“. Белите ѝ рамене бяха настръхнали. Същото се отнасяше и за цепката на бюста ѝ. Белите ѝ гърди подскачаха свободно. Катц се пребори с желанието да я обгърне с ръка, да я предпази от студа и всичко останало.

Докато вървяха, тя подхвърли:

— Фантазиращ, Стив.

Той вдигна вежди.

Тя спря и разпери широко ръце.

— Дай ми прегръдка. Голяма.

Той се подчини и те се сляха в прегръдка. Тя ухапа ухото му и прошепна:

— Изглеждаш добре, бивши съпруге.

— Ти също, бивша съпруго.

— Аз съм свиня.

— Нищо подобно. Вие жените и вашата изкривена представа за пропорции...

Сложи пръст на устните му и го накара да замълчи.

— Не бъди мил, Стив. Може да се прибера с теб.

Той се отдръпна и погледна в дълбоките ѝ кафяви очи. Две бръчки окупираха пространството между оскубаните ѝ вежди. „Символите на старостта“ не бяха пропуснали и краищата на очите ѝ. Очите му поеха всичко това, но умът му не регистрира нищо. Всичко, което видя, беше мистерия.

Продължиха по пътя.

— Това голяма трагедия ли ще е? — попита той.

— Кое?

— Да се приберем заедно.

— Най-вероятно. По-добре да не разбираме. — Тя тръгна побързо. Той я догони.

Стигнаха до парка в центъра на града. През топлите вечери хлапетата пиеха понякога, а хулиганите просто се мотаеха тук. От време на време бездомници се разполагаха по пейките, докато накрая униформените разгонваха всички. Тази вечер наоколо не се виждаше жива душа. Бяха само те двамата, мястото беше лишено от човешко присъствие. Коледни лампички, сребърносини снежни преспи, стотици бели диамантени звезди и чиста магия осветяваха центъра. Твърде много радост за човек, който живееше в каменен двор. Изведнъж Катц се почувства депресиран.

— Заради Олафсон ли е? — полюбопитства Валъри.

— Откъде знаеш?

— Олафсон е мъртъв, а и знам какво работиш. Какво става, Стив? Да не би името ми да е излязло някъде?

— В органаизера му.

— Видя ли? — Тя потри ръце. — И аз ставам за детектив.

— Да влезем някъде на топло — предложи Катц. — Да седнем в колата. Ще пусна парното.

— И да се натискаме? — усмихна се тя.

— Престани! — сопна ѝ се с ядовит глас.

— Съжалявам, че те обидих. — Тя скръсти ръце върху гърдите си със свити устни и по-студена от въздуха.

— Съжалявам — извини се той. — Работя вече двайсет и четири часа. Почти не съм спал.

— Това е твое решение, Стив.

— Съжалявам, Вал. Да започнем отначало.

— Разбира се — съгласи се тя. — И докато сме още в началото, да се помолим за световен мир. — Обърна се, изучи го и го погледна по начин, който го накара да се чуди дали ще се разплаче. Сега пък какво?

— Вал...

— Наскоро да си ходил в Банделиер, Стив?

— Напоследък не съм — призна той. Понякога през почивните си дни посещаваше националния парк. Рейнджърът го пускаше безплатно — жест от един униформен към друг. Когато имаше туристи, той се разхождаше. В безлюдни дни се изкачваше по стълба към една от древните пещери на Анасази. Сядаше и наблюдаваше руините на стария пазар на Пуебло, който се разкриваше под него. Две Луни щеше да се изсмее, но Катц наистина се бе почувствал едно цяло с духовете на Земята. Откри парка след развода, докато караше безцелно и изучаваше пустошта. За разлика от „Голямата ябълка“^[1] Ню Мексико беше осеяно с отворени пространства. Той не си спомняше да е казвал на Валъри за посещенията си до Банделиер. Но, от друга страна, не си спомняше ясно за какво точно си бяха говорили.

Седнаха там, на пейката, и останаха дълго. Или поне така им се стори. После внезапно тя сложи замръзналите си ръце върху лицето му и го целуна страстно. Устните ѝ бяха студени, но езикът ѝ бе топъл.

Когато се отдръпна, прошепна:

— Хайде да отидем у нас.

* * *

Вал изкара своя ван „Фолксваген“ от паркинга зад галерията и Катц я последва, докато тя шофираше най-безотговорно към апартамента си, който се намираше на немаркирана алея встрани от Пабло де Перлата, недалеч от мястото на убийството. Живееше в къщата за гости на огромен кирпичен имот, собственост на калифорнийска двойка, рядко посещаваща Санта Фе. От Вал се очакваше да се грижи за дребните поправки. През по-голямата част тя разполагаше изцяло с двата акра заградена площ. Веднъж заведе Катц в основната къща. Правиха любов на голямото чамово легло с

балдахин на собствениците, заобиколени от снимки на децата им. После той се залови да разтребва, но тя го спря — щяла да се погрижи.

Паркираха един до друг на чакълестия път. Вал беше оставила входната врата отключена. Бутна я и влезе. Катц потисна рефлекс да й се накара и я последва вътре. Взе студения „Сам Адам“, който му предложи. Тя седна на леглото, а Катц се опитваше да не обръща внимание на ужасните абстракции, които изпълваха пространството и го позоряха.

Тя застана на сантиметри от него, съблече се бързо и попита:

— Какво чакаш?

Добър въпрос. Беше здраво, бързо и прекрасно. Катц трябваше да стиска зъби, за да не изкрещи.

По-късно, докато лежах голи в леглото, тя каза:

— Името ми е в органазера му, защото ме искаше.

— О! — възкликна Катц.

— Не сексуално. Искам да кажа — и това го искаше, но той беше повече гей, макар и не изцяло. Имаше и хетеро вибрация. Една жена може да го усети. Искаше да напусна Сара и да отида и да работя за него.

— Защо?

— Защото съм гений — засмя се тя. — Възнамеряваше да се захване с грънци от Пуебло. Каза ми, че интересът към индианското изкуство растял главоломно на Източния бряг. С неговите връзки в Ню Йорк щеше да реализира три пъти повече продукцията от Сара. Планираше да влезе в мрежата. Щеше да използва търговските услуги за по-евтини неща, а за по-ценните щеше да влезе в сайтовете за изкуство. Щеше да подеме и рекламна кампания на своя сайт. Имаше идеи как да развие пазара. Каза, че до една година Сара едва-едва ще крета, а след още половин с нея ще е свършено.

— Приятен тип.

— Ужасен тип. — Вал очерта кръг около лявото зърно на Катц. — Това беше основният му мотив, струва ми се. Не само да успее, но и да провали Сара.

— Какъв беше твоят стимул, за да напуснеш?

— Петдесет процента увеличение и евентуално партньорство. С увеличението, смятам, щеше да се справи, поне в началото.

Партньорството беше пълна глупост. Щеше да ме използва, за да се установи, и после да се отърве от мен и да наеме някой лакей.

— Отказа ли му?

— Обещах да си помисля. После продължих да го избягвам. — Тя се заигра с мустака на Катц. — Седмица по-късно той ме потърси. Не му се обадох. След още няколко дни отново ми телефонира. Казах му, че още обмислям. Прояви известна раздражителност, явно беше свикнал да става неговото. Обади се и трети път, след две седмици. Казах му, че съм заета с клиент и ще му звънна по-късно. Той се възмути. Не съм ли знаела кой е той. Не съм ли знаела какво можел да ми причини, ако реши.

Тя легна по гръб, тежките ѝ гърди се разляха и станаха плоски.

— Не му играех по свирката. Останах наистина мила и му казах, че съм обмислила тъй щедрото му предложение и ще продължавам да го обмислям, но на този етап не бих могла да поема подобен ангажимент. Силно шокиран, затвори телефона, без да обели и дума. Скоро след това го видях в центъра. Движеше се точно срещу мен. Когато ме видя, пресече улицата.

— Защо просто не му отказа?

— Познаваш ме, Стив. Знаеш как съм с мъжете — усмихна се тя.

Валъри направи спагети и соеви наденички. И двамата вечеряха безмълвно. Докато Катц миеше чиниите, забеляза как тя се прозява неприкрито.

Съблече халата, който му бе донесла — един от старите му. Миризмата на другите мъже се беше пропила в хавлиената материя. Това не го притесняваше. Сега той беше само поредният мъж. Облече се и я целуна за лека нощ. Сладка и чиста целувка без обещания за бъдещето. Той се отправи към каменния двор с мисълта, че тази вечер може и да се наспи.

[1] Голямата ябълка — Ню Йорк Сити. — Б.пр. ↑

9

Двамата детективи спаха до късно и пристигнаха в управлението в десет. Завариха на бюрата си еднакви съобщения — среща с началник Бейкън след час. Съвещанието продължи две минути. Шефката попита какво става, а Две Луни и Катц отговориха „нищо засега“. Жертвата имаше твърде много потенциални врагове.

— Има ли изгледи да го разрешим?

— Може би — обади се Две Луни. — А може би не.

Тя се замисли за момент.

— Това няма да е добре, но едва ли ще има последствия. Нито по отношение на туристите, нито по отношение на доверието на гражданите. Точно защото е имал толкова много врагове, не е изключено да се възприеме като отклонение от нормите.

Детективите стояха безмълвни.

Началник Бейкън продължи:

— Не че съм песимист, момчета. Добре. Излизайте и си вършете работата.

„Каква беше нашата *работа*?“ — щеше да попита Две Луни.

— Да видим как вървят нещата с отпечатъците на семейство Скагс — предложи Катц.

— Ще ги снемат утре.

— Защо не днес?

— Знаеш ги тия типове. Винаги има причина. — Две Луни се обади в щатската криминална лаборатория и помоли да ускорят нещата. Затвори телефона и поклати глава. — Заети са със случай на изнасилване в Берналило.

— Изнасилването цака убийството?

— Жертвата била на дванайсет. Живеела в двойна каравана с майка си, алкохоличка. Задникът се промъкнал в стаята ѝ. Най-вероятно бивше гадже на майката — много кандидати в тази група.

Катц му разказа историята на Валъри за Олафсон, който се целел в бизнеса на Сара.

— Може Сара да му е видяла сметката. — Две Луни вдигна един молив и отпусна ръка в изнемошало посичащо движение.

— Или съпругът ѝ — допълни Катц.

— Кой е той?

— Доктор Одед Леви, пластичен хирург. Роден е в Израел и е служил в тяхната армия. Плюс това е голямо момче.

— Лош нрав? — поинтересува се Дарил.

— В случаите, когато съм го срещал, не. Но винаги е било по приятни поводи. Нали знаеш... социални прояви.

— Ти контактуваш ли с хирурзи на социални прояви?

— Веднъж — призна Катц. — След като Вал започна работа, Сара я поканила на вечерно парти в дома им. Вал имаше нужда от кавалер, затова помоли мен.

— Звучи забавно.

Далеч от истината. Цяла вечер Вал флиртувала с някакъв ортопед и скоро след това се забила с него.

— Впоследствие го срещнах няколко пъти — продължи Катц. — Нали знаеш, като се запознаеш с някого, просто го забелязваш. Винаги ми е изглеждал сърдечен тип. Между другото, той е по-млад от Сара.

— И това значи...

Катц вдигна ръце и сви рамене.

— Нищо. Тогава, в тяхната къща, той изглеждаше много влюбен в нея.

— Тя е красива жена — додаде Две Луни. — Знам колко бесен бях, когато Олафсон критикуваше моята жена. Няма да ти казвам на какво е способен обучен в армията евреин, когато разбере, че Олафсон е планирал да смаже бизнеса на жена му.

* * *

Кабинетът на доктор Одед Леви заемаше целия приземен етаж на медицинската сграда на „Сейнт Майкълс“, източно от Хоспитал Драйв, право на юг от болница „Свети Винсент“. В празната дискретна чакалня, с масленожълти кожени канапета, индиански черги покриваха

дъсчения дъбов под. Няколко броя „Архитектурен справочник“ и „Санта Фе стил“ лежаха внимателно разтворени върху покритите с гранит маси. Катц веднага определи скалата — ивичест гнайс. Скални пластове от това нещо стояха на педя от прозореца му.

Посрещна ги красива рецепционистка. Когато поискаха да се видят с доктор Леви, тя си остана все така красива и дружелюбна.

— Току-що излезе за обяд.

— Имате ли представа къде? — попита Дарил.

— В „Палас“. Обича да се храни в двора, но в това време сигурно е вътре.

Отидоха до центъра, намериха заграден паркинг и продължиха пеша до хотел „Палас“. Доктор Оded седеше сам във викторианска трапезария, в отдалечено червено кожено сепаре. Ядеше пържена пъстърва и пиеше диетична кола.

— Стив — поздрави той.

Дори седнал, размерите му се набиваха на очи. Катц знаеше, че е метър и деветдесет — метър и деветдесет и пет, във форма и с широки рамене. Имаше хубав тен, черната му къдрава коса беше подстригана късо.

— Доктор Леви. — Катц представи Две Луни.

— Дватама сигурно работите здраво. Заслужавате един хубав обяд. — Докторът имаше прекрасен акцент. Ръцете му бяха с размерите на бейзболни ръкавици, с дълги пръсти и безупречен маникюр. Пурпурната му копринена вратовръзка беше разхлабена върху разкопчаната яка на небесносинята риза. Морскосиньо кашмирено палто беше сгънато прилежно върху съседната седалка.

— Откъде знаете, че работим усилено? — попита Катц.

— Убийството на Олафсон. Пише го в „Санта Фе Нью Мексикан“ и в „Албакърки Джърнал“.

— Нямах възможност да прегледам пресата — призна Две Луни.

— Сигурно е за добро. Валъри каза на Сара, че работите по случая. — Леви посочи вдясно, където стоеше сакото. — Ще седнете ли при мен?

— Всъщност дойдохме, за да говорим с вас — каза Дарил.

Леви вдигна вежди.

— Сериозно? Тогава заповядайте и ми обяснете защо.

Докато Катц разказваше, хирургът продължи да се храни. Режеше пъстървата на идеални квадратчета, забождаше я на вилицата и изучаваше всяка хапка, преди да я поднесе плавно към устата си. Когато Катц приключи, докторът каза:

— Миналата година той се опита да купи бизнеса на Сара, но се провали. Заплаши обаче да го разруши.

— Някаква определена причина, за да й има зъб? — попита Катц. Леви помисли по въпроса.

— Не мисля. Сара го отдаде на schadenfrende.

— Какво е това? — обади се Дарил.

— На немски означава радост от страданието на другите — поясни Леви. — Олафсон беше жаден за власт човек и според Сара искал да доминира на художествената сцена в Санта Фе. Сара се е утвърдила, работи успешно и доста я харесват. За човек като него тя е привлекателна мишена.

— Неприятно е, докторе. Някакъв тип да вдигне мерника на съпругата ви — отбеляза Катц.

— Интересна фразеология — усмихна се Леви. — Доста неприятно, но аз не бях притеснен.

— И защо?

— Сара може да се грижи за себе си. — Хирургът набоде поредната геометрична хапка, пийна малко сода, погледна си ръчния часовник с дебелина на карта за игра и остави пари на масата. — Обратно на работа.

— Липосукция ли? — осведоми се Дарил.

— Лицева реконструкция — уточни Леви. — Петгодишно момиченце, пострадало при инцидент на Двайсет и пета улица. Обичам да правя този вид операции.

— Противоположното на schaden. Каквото и да е — вметна Две Луни.

Леви погледна озадачен.

— Радост от възстановяване на другите.

— А! — възкликна Леви. — Никога не съм го възприемал от тази гледна точка. Но да, много ми допада.

На излизане от ресторанта Две Луни попита:

— Какво мислиш?

— Той е достатъчно едър — отвърна Катц. — Видя ли ръцете му?

— Отпечатъците му трябва да са в архивите на Щатската медицинска управа.

Те взеха „Краун Виктория“-та от градския паркинг. Две Луни седна зад волана.

— Сигурно е странно... да сглобяваш лицето на дете.

— Впечатляващо — съгласи се Катц.

След около миля Две Луни подхвърли:

— Срамота е да оставиш такъв човек без комисиона.

От управлението се обадиха в медицинския борд и внесоха молба за отпечатъците на доктор Оded Леви. Обработката и получаването щяха да отнемат дни. Нямаше начин да им изпратят информацията по факса, директно в криминалната лаборатория.

— Освен ако не включим шефката — разсъждаваше на глас Две Луни.

— За това ще ни трябва повече.

— Най-вероятно Леви няма да ходи никъде.

— Дали е той? — погледна го Катц.

— Всъщност не, равине. А ти какво мислиш?

— На този етап не знам какво да мисля — въздъхна Катц. — Случаят започва да мирише. Миризма на провал.

До края на деня ги очакваше приятна изненада, макар и незначителна. Техниците бяха отишли до Ембудо, за да снемат отпечатъци от семейство Скагс, и си бяха свършили работата. Вече правеха компютърното сканиране и очакваха първоначалната информация до пет следобед. При двусмислени или неясни следи главният факир по отпечатъците в лабораторията — цивилният аналитик Карън Блевинс — щеше да направи ръчна проверка.

Две Луни и Катц останаха да изчакат резултатите. Отделиха време за вечеря с бургер и пържени картопки. Разчистваха документация по други случаи, умуваха върху нова насока за разследването по случая Олафсон.

В седем часа се нуждаеха от нова насока повече от всякога. Отпечатъците на Барт и Ема Скагс не съвпадаха със сметите от „Олафсон Югозапад“ — къщата на жертвата. Ема бе посетила галерията, но не бе оставила и следа от себе си.

В осем часа вечерта, отчаяни и изтощени, Катц и Две Луни тръгнаха да си вървят, но преди да стигнат до вратата, телефонът на Катц звънна — обаждаше се полицай Деби Сантана.

— Назначиха ме да охранявам галерията, докато Самър Райли преглежда инвентара. Изглежда, е попаднала на нещо.

Тъкмо Катц да си отвори устата, Самър грабна слушалката.

— Познайте! Кражба е. Четири картини от списъка липсват.

Катц се почувства окрилен — вече имаше мотивация. Оставаше само да открият крадеца!

— Има нещо странно обаче — добави Самър.

— А именно? — попита Катц.

— Не са взети много по-скъпи работи. Всички липсващи платна са от един автор.

— Кой?

— Мишел Уиймс. Явно има голям почитател. От художествена гледна точка тя е значителна, но все още не е скъпа. Лари планиваше да я издигне на следващо ниво.

— Каква е стойността на четирите картини?

— Около трийсет и пет хиляди. Това е цената на Лари на дребно. Обикновено той сваляше директно десет процента. Парите не са малко, но непосредствено до четирите творби на Уиймс стои един Уендо, оценен на сто и петдесет хиляди, и малка картина на Гай Роуз, която струва много повече. И двете са тук. Всичко е тук, освен Уиймс.

— Прегледахте ли целия инвентар?

— Покрих поне две трети. Има база данни на творби на изкуството. Мога и сама да въведа информацията, но реших първо да ви се обадя. Искате ли имената на картините?

— Не се притеснявай, Самър. Идваме.

10

„Мери и Макс в басейна“, 2003, 36x48, платно с маслени бои — 7000 долара.

„Мери и Макс ядат житна закуска“, 2002, 54x60, платно с маслени бои — 15 000 долара.

„Мери и Макс с гумени патета“, 2003, 16x24, платно с маслени бои — 7500 долара.

„Мери и Макс сънуват“, 2003, 16x24, платно с маслени бои — 7500 долара.

Катц и Две Луни разгледаха фотоси на картините.

— Защо ги снимате? — попита Дарил.

— Изпращаме ги на клиенти, които се интересуват от автора, а понякога и на клиенти, които според Лари ще харесат стила на твореца.

Тя продължаваше да говори за мъртвия си шеф в сегашно време.

Катц прегледа фотографиите още веднъж.

Четири картини. Всичките се въртяха около една тема: две голи руси ангелски дечица — едва проходило момиченце и малко по-голямо момченце.

Катц ги беше виждал и преди. Танцуваха около украсен с ленти и цветя кол — по-голяма картина, окачена в една от стаите в къщата на Лари Олафсон. Нетренираното му око хвана картината. Талантът на Мишел Уиймс спасяваше сюжета от блудкаво излъчване. А идеята на Олафсон да закачи нейна творба в домашна обстановка можеше да е и търговски трик — да я издигне на следващо ниво, както се изрази Самър.

Или просто харесваше стила й.

Явно не беше единствен.

Две Луни отклони поглед от едната снимка. Намръщи се и Катц надникна през рамото му: *Мери и Макс с гумени патета*. Дечицата

стояха пред вана и изучаваха жълти играчки. Пълна фронтална голота. В краката на момиченцето, наред зеления под на банята, лежеше намачкана кърпа.

Катц прочисти гърло. Две Луни пяхна снимките в плик с доказателства и ги подаде на Деби Сантана. Помоли Самър Райли да почака в офиса на галерията и заведе Катц в предното помещение. Лентата, очертаваща местоположението на тялото на Олафсон, все още стоеше на масивния дървен под. Катц възприе картината като натюрморт. Представи си, че една от малките ръждиви капки кръв е кръгла червена табелка с надпис: „Картината е продадена“.

— Какво мислиш за онези картини? — попита Две Луни.

— Няма значение какво си мисля аз — отвърна Катц. — Ти ги възприемаш като детско порно.

Дарил си почеса носа.

— Вероятно ти ги възприемаш като детско порно и правиш... както казват психоаналитиците... проектираш го върху мен.

— Благодаря, доктор Фройд — поклони се иронично Катц.

— Доктор Schadenfrende.

Катц се изсмя.

— Да ти кажа право, не знам как ги възприемам. Видях картината, окачена в къщата на Олафсон, и ми се стори добра от художествена гледна точка. Дарил, ти виждаш четири наведнъж, особено онази, която гледаше...

— Начинът, по който седи момиченцето — с разтворени крака. И онази кърпа в краката му. Виждаш съм го и преди.

— Да — кимна Катц. — И все пак Мишел Уиймс явно познава тези деца. Много е вероятно дори да са нейните. Творците си имат... музи. Непрекъснато рисуват хора.

— Ти би ли закачил това у дома си?

— Не.

— Но Олафсон го е закачил — подчерта Дарил. — Което значи, че вероятно е имал нещо повече от професионален интерес към Уиймс. Може би рисунките са го развълнували.

— Гей и хетеро, подъл и извратен — обобщи Катц. — Всичко е възможно.

— Особено с този тип, Стив. Той е като лука — колкото повече го режеш, толкова повече мирише.

— Каквото и да е направил или да не е направил, някой е искал онези картини достатъчно силно, щом е убил заради тях. Което също съвпада с тезата за непредумишлено убийство. Нашият човек е дошъл за картините, не за Олафсон. Или се е опитал да се промъкне, за да ги открадне, а Олафсон го е спипал на местопрестъплението и е последвал конфликт. Или се е появил и ги е поискал и е последвал конфликт.

— Има логика — призна Две Луни. — Във всеки случай двамата са си разменили реплики. Олафсон е реагирал по характерния за него сприхав и арогантен начин. Обърнал е гръб на нашия извършител и „буум“.

— Сериозен „буум“ — поклати глава Катц. — Самър каза, че Олафсон е пращал снимки на всеки, проявил интерес към определен автор. Да проверим кой се е интересувал от Уиймс.

Петнайсет клиенти бяха получили снимки на Уиймс: четирима в Европа, двама в Япония, седем на Източното крайбрежие и двама местни. Местните бяха госпожа Алма Мартен и доктор и госпожа Мелсън Еванс Алдренс. И двата адреса се намираха в изключително скъпи райони в Лас Кампанес: заградено голф игрище и конна база, включващи имоти със зашеметяваща панорама.

Катц попита Самър Райли дали познава Мартен и семейство Алдренс.

— Разбира се. Алма Мартен е кукличка. Тя е на около осемдесет и е прикована към инвалидна количка. На млади години явно е била голяма купонджийка. Лари я пазеше в списъка, за да ѝ създава самочувствие, че още е част от сцената. Семейство Алдренс са малко по-млади — някъде над шейсетте. Джойс — госпожа Алдренс — се интересува от изкуство.

— Какъв лекар е съпругът ѝ?

— Доколкото си спомням, кардиолог. Сега е пенсионер. Виждала съм го само веднъж.

— Едър тип?

Самър се засмя.

— Около метър и шейсет. Защо питате? Никой от клиентите на Лари не би посегнал на живота му. Сигурна съм.

— Защо? — заинтересува се Две Луни.

— Защото всички го обичаха. Това е част от уменията да си велик търговец на художествени творби.

— Кое?

— Да се обвързваш лично. Да знаеш на кой творец кой клиент пасва. Нещо като сватосването.

— Лари е бил добър сватовник — прецени Катц.

— Най-добрият. — Очите на жената се навлажниха.

— Липсва ли ви?

— На толкова много неща искаше да ме научи — промълви тя. — Каза ми, че съм се запътила право към върха.

— Като търговец ли?

Самър кимна категорично.

— Лари твърдеше, че имам нужните качества. Планираше да ме изпрати в друга галерия, където да продавам индиански грънци. Щях да му бъда партньор. А сега... — Тя вдигна ръце. — Може ли да си вървя? Наистина имам нужда от почивка.

— Нещо да ни кажете за децата на картините? — върна се към същността на случая Дарил.

— Мери и Макс ли? Те са децата на Мишел. Много са сладки и тя улавя същността им брилянтно.

Последните думи звучаха като реклама от каталог за изкуство.

— Къде живее Мишел? — поинтересува се Катц.

— Тук, в Санта Фе. Има къща. Малко на север от центъра.

— Разполагате ли с адреса?

Тя въздъхна театрално, прелисти някакъв „Ролодекс“, откри визитната картичка и посочи улицата и номера.

Мишел Уиймс живееше на Артист Роуд.

— Сега мога ли да си вървя? — И с по-тих глас, по-скоро на себе си, отколкото на детективите, добави: — По дяволите! Време е да започна наново.

На излизане тя плачеше.

Детективите се поровиха в компютъра, преди да отидат да говорят с портретистката на Мери и Макс. Мишел Уиймс нямаше регистрирани криминални прояви, макар да не стигнаха до това заключение без известно объркване. Мъж със същото име лежеше за

кражба в затвор в Мериън, Илинойс. Майкъл Хорис Уиймс, чернокож, двайсет и шест годишен.

— Може да си е направила операция за смяна на пола — предположи Две Луни.

— Нищо чудно. — Катц повдигна червения си мустак. — В този момент бих повярвал на всичко.

В „Гугъл“ излязоха петдесет и четири резултата за Мишел Андреа Уиймс — повечето за изложби, деветдесет и девет процента от които се бяха състояли в галериите на Олафсон в Ню Йорк и Санта Фе.

Резултат номер петдесет и две обаче се оказа изключението, което накара детективите да затаят дъх.

Малка статия в „Ню Йорк Дейли Нюз“. От острия език личеше, че е по-скоро клюкарска колонка, отколкото чист репортаж. Миналата година отчужденият съпруг на художничката — пастор, самоопределящ се като „духовен съветник“ на име Майрън Уиймс, провалил премиерата на Мишел Уиймс, на която тя изложила дузина нови картини с Мери и Макс. Разяреният Уиймс слисал посетителите с обвинението, че подкрепят бърлога на греховността и са се „втренчили в разврата“. Преди персоналът на галерията да свари да се намеси, той се хвърлил върху една от картините, съборил я от стената, стъпкал платното и нанесъл непоправими щети на творбата. При опита му да направи същото и с втора картина, група посетители успели да усмирят празнодумеца.

Обадили се на полицията и Майрън Уиймс бил арестуван.

Нищо повече.

— От това може да излезе нещо — допусна Катц.

— Да вкараме името на Майрън — предложи Две Луни.

Пет от шестте резултата съдържаха негови проповеди в църква в Енид, Оклахома. Постоянно споменаваше „грех“ и „отвращение“; две директни препратки към „разврата, който представлява порнографията“; шестият резултат цитираше същата статия от „Дейли Нюз“.

— А няма повдигнати обвинения — изненада се Катц.

— Да проверим правния архив — подсказа Две Луни. — Да видим дали ще излязат граждански процеси.

Половин час по-късно те не бяха открили нищо, което да говори, че Майрън Уиймс е подведен под отговорност за избухването си.

Две Луни се изправи и разкърши едрото си, високо тяло.

— Унижава жена си, съсипва работата ѝ и тя не повдига обвинение?

— Става въпрос за отчуждени съпрузи — напомни Катц. — Следователно са били в процес на развод. Двамата може да са попаднали в сложна ситуация. Например тя да е използвала инцидента, за да си осигури сделка — за по-добро попечителство или финансово споразумение. Не е изключено и Майрън да се е поуспокоил. Тя продължава да рисува децата.

— Не знам, Стив. Човекът има дълбоки убеждения, свързан е с децата. Едва ли би се съгласил на сделка.

Катц си помисли: „Добре дошъл в света на семейния раздор, партньоре“, но на глас рече:

— И друго нещо трябва да вземем под внимание. Майрън е имал лични взаимоотношения с Олафсон, отделно от света на изкуството. Помогнал му е да се справи с пиенето. Това е.

— Още една причина да бъде ядосан, Стив. Помага на човека, онзи излага работите на бившата му съпруга и подпомага нещо, което той смята за мръсни картини. Това ме кара да се чудя колко ли е висок Майрън.

Обаждане до „Моторни превозни средства Оклахома“ даде отговор на този въпрос. Според тях Майрън Менинг Уиймс бил бял мъж, петдесет и пет годишен. Но по-важното — на ръст бил метър и деветдесет и три и с тегло около сто и трийсет килограма.

Поискаха копие от шофьорската книжка на Уиймс.

— Ако пише сто и трийсет, значи е сто и четирийсет — реагира Две Луни. — Хората винаги лъжат.

Факсът избръмча. Получиха снимка малък формат и я увеличила на копирната машина в управлението.

Майрън Уиймс имаше пълно лице, буйна сива коса и месеста, изпъкнала брадичка с дълбока трапчинка. Малките очила стояха направо абсурдно на носа му, който напомняше картоф. Вратът му, поширок от лицето, образуваше пръстеновидна ивица отпред като усукано и завито задушено месо. Създаваше впечатление за процъфтяла колежанска футболна звезда.

— Голямо момче — констатира Две Луни.

— Много голямо момче — уточни Катц. — Чудя се дали е в града.

Детективите позвъниха в къщата на Майрън Уиймс в Енид, Оклахома. Включи се телефонен секретар: „Това е домът на преподобния доктор Майрън Уиймс...“. Благият глас звучеше учудващо момчешки. Съобщението на Уиймс завършваше с благословия за „духовен и личностен растеж“, насочена към обаждащия се.

Не го откриха и в неговата църква. Според архивите Уиймс не беше летял извън Албакърки през изминалите шейсет дни.

Катц и Две Луни прекараха следващите три часа, проверявайки хотелите в Санта Фе. Разшириха търсенето и най-накрая постигнаха резултат в долнопробен мотел в южната част само на две мили от управлението.

Потеглиха натам. Говориха с рецепциониста — хлапе от Навахо, едва навършило двацет години, със свършено права черна коса и наченки на мустаци. Преди три дни техният човек се бе записал със собственото си име. Регистрационните номера на превозното му средство бяха надлежно заведени в регистрите на Охайо — джип „Чероки“, деветдесет и четвърта година. Съвпаднаше с информацията, получена от Енид. Уиймс беше предплатил за една седмица. Рецепционистът, Леонард Коул, го беше видял вчера.

— Сигурен ли сте?

— Да — потвърди Коул. — Трудно е да го пропуснеш. Той е огромен.

— И не сте го виждал оттогава? — осведоми се Две Луни.

— Не, сър.

Коул си погледна часовника. От задната стая се чуваше работещ телевизор. Младежът очевидно бързаше да си догледа предаването. Извади ключ и попита:

— Искате ли да проверите стаята?

— Нямаме право без заповед за обиск. Но ти можеш да влезеш, ако нещо те притеснява.

— Какво например? — учуди се Леонард Коул.

— Изтичане на газ, вода, нещо такова.

— Нямаме газ, всичко е електрическо, но понякога душовете текат — сети се Коул.

Те последваха Коул до приземния етаж. Коул почука, изчака, почука отново, после отключи. Пропуснаха го да мине пръв. Той задържа вратата отворена и се вторачи в стаята.

Всичко беше подредено и чисто. Четири картини бяха подпрени на стената до оправеното единично легло.

Катц си помисли: „Толкова едър тип да спи на такова легло, не е забавно. Винаги е по-лесно, ако си мотивиран“.

И доказателството за мотивацията беше видно: резач за кутии стоеше върху пластмасов гардероб. Най-горната картина представляваше нарязана маса от накъдрени ленти платно, което все още стоеше прикрепено към рамката си. Леонард Коул погледна зад картината и каза:

— Всичките са нарязани. Доста ненормално.

Две Луни му разпореди да излезе и да заключи.

— Ще изпратим полицаи да наблюдават мястото. Междувременно не пускайте никого да влиза или да излиза. Ако Уиймс се появи, ни се обади незабавно.

— Този тип опасен ли е?

— За теб вероятно не. — Катц извади клетъчния си телефон. — Но не заставай на пътя му. — Обади се за подкрепление и поиска наблюдение на джипа на Майрън Уиймс. Погледна към партньора си. — И ти ли си мислиш, същото?

— Да, убеден съм — кимна Две Луни. — Да вървим.

Детективите забързаха към „Краун Виктория“-та.

Целият този гняв.

Бившата съпруга.

Стигнаха до адреса и видяха раздвижените форми на почти изваяна кирпичена къща, на две пресечки източно от Бишъл Лодж Роуд, точно преди Хайд Парк. Намираше се само на петнайсет мили от ски пистата, а въздухът вече беше разреден и свеж.

Нисковолтовото осветление на мястото правеше лек намек за екосъобразно поддържане на пейзажа — местни треви и храсти, изронени скали и обръч от покрити със сняг пиони. Алеята минаваше по пътека от аризонска каменна настилка. Входната врата беше изработена от старо сиво тиково дърво, масивната част — от прелестно патинирана мед. Две Луни почука, но отговор не последва. Пробва дръжката. Отворено.

Катц си помисли: „Още една, която не заключва входната врата“.

Направо глупаво в конкретния случай. Жената трябваше да подозира бившия си съпруг лунатик в убийството на Олафсон. Извади пистолета си от ръчно обшития кобур. Същото направи и Две Луни. Хванал оръжие в ръце, Дарил извика името на Мишел Уиймс.

Мълчание.

Преминаха през антрето до всекидневната. Нямаше никой, но светлините бяха включени. Високи тавани с красиви покривни греди и латилос^[1], незаменимата индианска камина. Обстановката говореше за стил — тежки потъмнели мебели, очевидно понасящи добре сухия климат. Няколко антики омекоотяваха атмосферата. Хубави кожени дивани, износени, но скъпи на вид черги.

Беше твърде тихо.

Нямаше картини, само голи стени със светлокремава мазилка, примесена с лека нотка на бледосиньо. „Странно“ — помисли си Две Луни. Но как се казва? Децата на обуцаря ходят боси.

Като говорим за това, къде са децата?

Пулсът на Две Луни се ускори.

Може би в момента спят в безопасност при някои познати? Две Луни искрено се надяваше да е така. Двукрила стъклена плъзгаща се

врата водеше до сенчест портал. Имаше изнесени градински мебели и барбекю на колела както във всяка друга къща.

Върнаха се вътре. В кухнята цареше пълен безпорядък — както във всяка друга къща.

Снимки на децата стояха над каменната камина.

Снимки от училище: Мери и Макс се усмихват благоразумно.

Къде, по дяволите, бяха децата?

— Госпожо Уиймс — извика Две Луни. Стомахът го присви. Замисли се за своите хлапета. Положи усилие да избие мисълта от главата си, но колкото повече се опитваше, толкова по-ясни ставаха лицата им. Като проклет китайски пъзел.

„Отпусни се, Дарил.“

Чу гласа на баща си: „Отпусни се“.

Това помогна малко. Погледна Катц. Посочи с глава наляво към коридор с арка.

Нямаше начин да продължат, без да се обърнат. Катц пазеше гърба на партньора си.

Първата врата отдясно беше към стаята на малкото момиче. Две Луни се страхуваше да влезе, но нямаше избор. Насочи пистолета към пода, в случай че хлапето спи в леглото и не е чуло виковете им. Не искаше инциденти.

Празно.

Беше по-различно, отколкото да открият момиченцето заспало, но със сигурност бе по-добре от това да заварят труп.

Стаята беше розова и хубава, цялата украсена с къдрави дантели. Леглото не беше оправено. На стената над лицевата му табла бяха залепени пластмасови букви: МЕРИ.

Следващата врата ги отведе в стаята на Макс. Също празна. Момчешка от горе до долу. Същински музей за колички „Мачбокс“ и екшън фигурки.

Последната стая беше спалнята на възрастните. Бели стени, железно легло, единично чамово нощно шкафче и нищо друго, включително и тяло.

„Къде е тя?“

„Къде са децата?“

— Госпожо Уиймс? — извика Катц. — Полиция.

Нищо.

Друга двукрила стъклена врата отдясно водеше до нов портал. Две Луни издиша шумно. Катц последва погледа му през стъклото.

Отвън, в горещата ярка светлина на прожектор, до портативен статив стоеше жена. Рисуваше.

В устата си бе пъхнала четка за рисуване; друга държеше с ръка в платнена ръкавица. Изучаваше платното... преценяваше го, анализираше го. Зад гърба ѝ се спускаше стръмен заскрежен хълм.

Тя нанесе няколко мазки и спря за бърза оценка.

Катц и Две Луни стояха срещу гърба на статива. Ако художничката погледнеше към тях, щеше да ги види в цял ръст.

Тя не погледна.

Мишел Уиймс изглеждаше около четирийсетте, поне с петнайсет години по-млада от бившия си. Тя имаше силни скули, тънки устни и остър нос; добра стойка и дълги слаби крака. Носеше бяло ски яке и клин, подпъхнат в туристически ботуши. Жълто-сивата ѝ коса, вързана отзад и сплетена в дълга плитка, лежеше върху лявото ѝ рамо. Около врата си бе омотала черен шал с ресни. Нямахше грим по лицето, но по бузите и брадичката личаха петна от слънчеви изгаряния. Заради многото бръчки имаше вид на по-стара.

„Още една, която е тръгнала по стъпките на Джорджия О'Кийфи“ — помисли си Катц.

Две Луни почука леко върху стъклената врата. Най-сетне Мишел Уиймс откъсна очи от картината. Хвърли им бърз поглед, но после продължи със заниманието си.

Детективите излязоха.

— Вие сте полицаи — по-скоро констатира тя, махайки четката от устата си. Остави я на масичката отстрани. В близост имаше тенекия с терпентин, голям куп парцали и стъклена палитра, описана с кръгови багри.

— Изглежда ни очаквате, госпожо?

Мишел Уиймс се усмихна и продължи да рисува.

— Къде са децата, госпожо Уиймс? — попита Две Луни.

— В безопасност.

Две Луни усети как от плещите му се смъкна огромна тежест.

— В безопасност? — повтори Катц. — В безопасност от бившия ви съпруг ли?

Мишел се усмихна загадъчно.

— Той е в града, нали знаете? — продължи Катц.

Художничката не отговори.

— Открихме четири ваши картини в мотелската му стая.

Мишел Уиймс спря да рисува. Остави четката до купа с парцалите. Затвори очи.

— Бог да ви благослови — прошепна тя.

— За съжаление, госпожо, всичките са унищожени.

Уиймс отвори рязко очи. Тъмни очи, драматични на фона на светлата ѝ коса. Нападателни и неумолими.

— За съжаление. — Прозвуча като имитиране на репликата. Тя се вгледа зад детективите.

— Съжалявам, госпожо Уиймс — обади се Катц.

— Наистина ли?

— Да, госпожо — кимна Катц. — Вложили сте много труд в тях...

— Той беше дявол — каза Мишел Уиймс.

— Кой?

Тя насочи пръст над рамото си и посочи към хълма — полегат склон с червени скали, пионовидни дървета, хвойнови храсти и кактуси.

Мишел Уиймс се обърна и отиде до ръба на портала. Взря се надолу.

Разсеяната светлина от портала позволи на детективите да видят плитък изкоп, успоредно на имота. Твърде малък, за да го нарече човек дере. По-скоро приличаше на осеяна с чакъл, бурени и скални парчета бразда в земята.

Встрани от центъра, на около шест метра вдясно, имаше нещо по-голямо.

Човешко тяло.

По гръб, с корема нагоре.

Беше огромно шкембе.

Устата на Майрън Уиймс зяпаше в нескончаема изненада. Едната му ръка бе неестествено извита, а другата лежеше до бедрото, напомнящо дънер на дърво.

Дори в тъмното и от разстояние Катц и Две Луни нямаше как да не видят дупката в челото му.

Мишел Уиймс се върна до страничната масичка и махна купа парцали. Под тях лежеше револвер. Приличаше на стар „Смит и

Уесън“.

Каубойски пистолет.

— Прикривай ме — прошепна Две Луни.

Катц кимна.

Дарил се доближи бавно; през цялото време погледът му бе забоден в ръцете на Мишел Уиймс. Тя не се смути, нито се разтревожи, дори когато той взе пистолета и изпразни барабана от петте куршума.

Уиймс отново насочи вниманието си към рисунката.

Както бяха застанали, Катц и Две Луни вече виждаха какво изобразяваше тя.

Мери и Макс стоят пред портала. Двете деца са голи и се взират с нещо средно между ужас и задоволство — приятното откритие за неистинността на сън по време на детството — в трупа на баща си.

Мишел Уиймс прицели четката си в кръгче червена боя на палитрата си. Порозови дупката в челото.

Правеше го по памет, без да се обръща към модела.

Изразяването беше перфектно.

Жената имаше талант.

[1] Латилос — обелени летви, които се слагат между покривните греди. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Фей Келерман; Джонатан Келерман

Заглавие: Двойно убийство — Бостън. Двойно убийство —
Санта Фе

Преводач: Александър Веселинов

Година на превод: 2005

Език, от който е преведено: Английски

Издание: първо

Издател: ИК „Унискорп“

Година на издаване: 2005

Тип: Роман

Националност: американска

ISBN: 954-330-037-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3486>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.